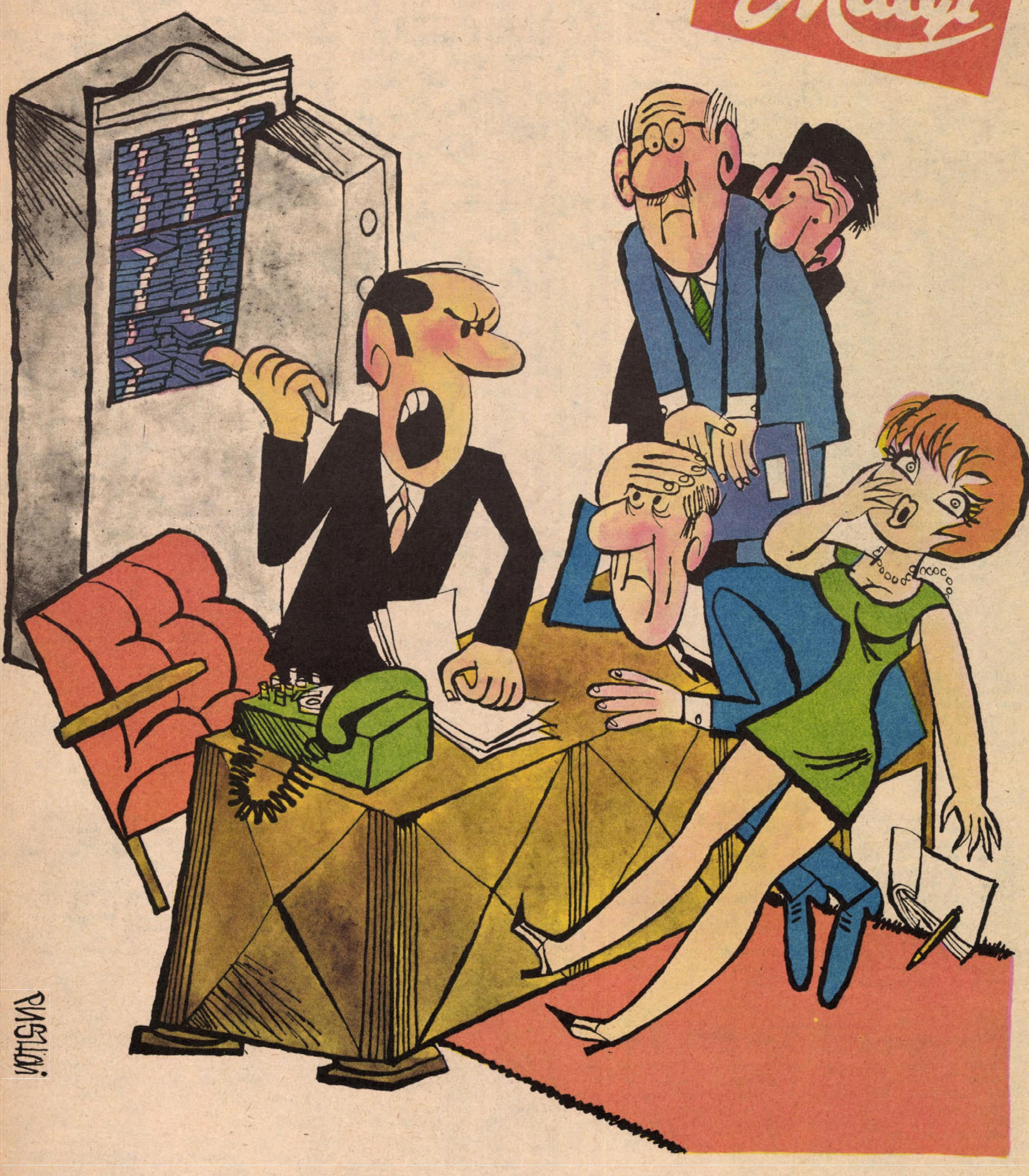
XXV. évfolyam, 23. szám
Ára: 1,80 Ft
1969. június 5.

Ludas Matyi

VÁLLALATI GOND — Tízmillió van a kasszában, és képtelenek vagyunk rájönni, hogy honnan szereztük!

KEDVES LUDAS!

TÖBB FÉNYT!

Három éve tatarozták a XIV. ker., Népstadion út 63 b és c épületeket. Azelőtt sem uralkodtak kifogástalan állapotok a két házban, de a tatarozás óta tarthatatlanná vált a lakók helyzete.

A redőnyöket kicserélték, az újak puhafából készültek és máris összevissza töredeztek.

A házakhoz vezető mintegy 50 méternyi út sáros és nyaktörő, pedig „kijavították". A vízlefolyókat saját költségünkön kellett megjavíttatni. A parkettákat javítás címén felszedték, de rosszabbak, mint voltak. Az udvaron nincs világítás 23 óra után (sokan ilyenkor térnek haza a munkahelyükről) és a sötétségben a bokájukat törik a rossz gyalogúton. (Pedig csak egy erősebb fogyasztásmérőt kellene az IKV-nak felszereltetni.)

Ami azonban a legkellemetlenebb: ha esik, állandóan baj van a villanyszolgáltatással, különösen esténként.

S emiatt egymás után mennek tönkre elektromos berendezéseink.

Többször fordultunk az Ingatlankezelő Vállalathoz, de intézkedés nem történt.

Egy ízben, amikor néhány tévé kiégett, kihívtuk az Elektromos Művek ügyeletét. Megvizsgálták a hálózatot, és kiderült: a ház úgynevezett nullvezetékében van a hiba, de ők ezt meg nem javítják, mondták, mert ez az IKV hatáskörébe tartozik, ellenben a mi vezetékünket lekapcsolták a hálózatról. Másnap megjelentek az IKV szerelői és minden javítás nélkül visszakapcsolták. A helyzet azóta is (egy éve!) változatlan. Sem tanulni, sem olvasni nem lehet rendesen, a folytonosan vibráló, állandóan kiégő villanykörték rontják a szemünket és az idegeinket. 41 család (közel 200 ember) kér, kedves Ludas, deríts fényt arra, hogy miért nem derül nyugodt fény reánk?

Géber Péter
és a két ház többi vakoskodó lakói

HÉVÍZI BOSSZÚSÁGOK

Az új téli fürdőt tavaly ősszel nyitották meg — a régit lebontották —, a munkálatok azonban még folynak, a strandrésszel együtt az idetartozó füves területet lezárták, napozási lehetőség, a bejárati teraszt kivéve, nincs. Ez apróság, de:

Az egész tófürdő területén nincs meleg tus. Aki ismeri Hévizet, az tudja: a finom iszap ellepi a testet, a szappanozás-tusolás feltétlenül szükséges. Igen ám, de amikor a levegő hőmérséklete alig 18 C fok, a reumás, isiászos betegek hogyan tusoljanak hideg vízzel?

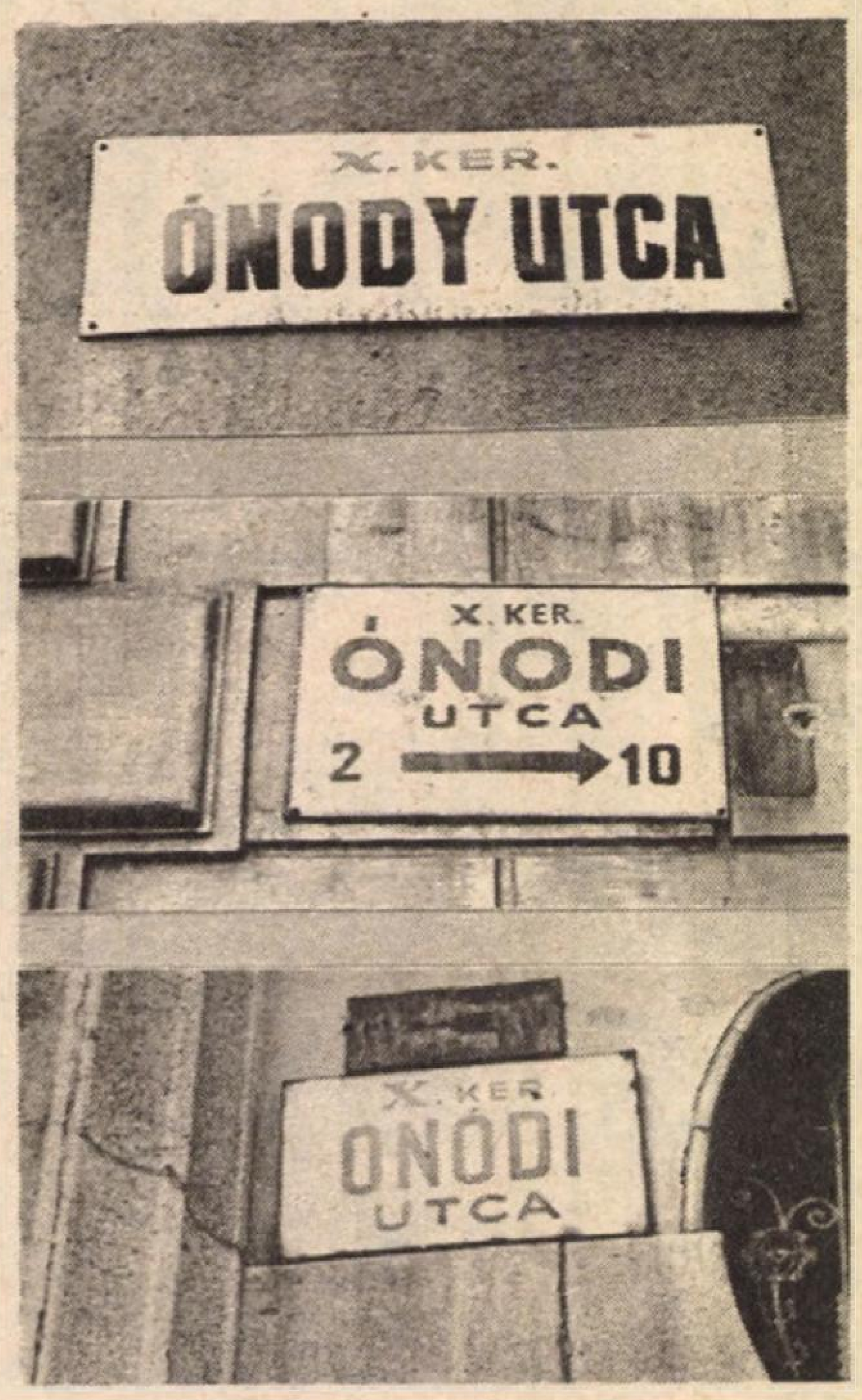
Kifejtettem véleményemet a fürdő egyik alkalmazottjának: a jelentős propagandával idecsábított külföldiek ellenpropagandával szolgálnak majd. Így válaszolt: „főszezonban, amikor már sok lesz az idegen, lesz meleg tus is."

Magyarán: a beutalt, „ingyen kuncsaftok" örüljenek, hogy élnek?!

Gyurkovits István
Budapest, III.,
Nagyszombat u. 25.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Variációk egy utcanévre

(Beküldte: Zombori Antal, Budapest)

VÍVMÁNY

Sörfronton a helyzet nehéz,
s napról napra nehezebb,
mert az ipar csak többet főz,
de még mindig keveset.
Boltról boltra űz a szomjam,
s egy üveg sört nem kapok.
Nem csüggedek el azonban –
jó hírt hoznak a lapok.
Hadd tudja meg e dőre nép:
söriparunk előrelép,
bevezetvén a modern s szép
litografált kupakot.

Böcz Sándor

HÁROM ÉVE VÁRUNK

Új lakásunkban — az Áchim lakótelepen — három év óta várjuk, hogy elkezdjék a házak közötti részek parkosítását, hogy megépítsék a gyalogjárdákat, (mert most feneketlen sártengereket kell taposnunk) és legfőképpen arra, hogy használhatóvá tegyék végre a pincénket, amelyben jelenleg is 20 centiméter magasan áll a víz!

Reméljük, nem kell még újabb három évet várnunk!

Kárpáti János
Békéscsaba, Áchim lakótelep M 2 B. ép.

VÉSZJELZŐ

Április 8. óta, városunk körülbelül 30 magas épületében, egyidejűleg áll az összes lift. Oka: a Felvonószerelő Vállalat illetékesei rájöttek, hogy szabálytalan a liftek működése, mert a felvonó leállása esetén az utas csak az érdekelt lépcsőházban tud csengetni a lakóknak, akik vagy segítenek vagy nem. A liftekbe tehát olyan vészjelzőket kell szerelni, amelyek az IKV ügyeletén, egy közös szerelvényfalon jeleznek, ha valami baj van, így az ügyelet azonnal segíthet.

Közölték velünk, hogy emiatt két hétig nem lesz lift. Mi a vészjelzők felszerelésével nagyon is egyetértettünk és vártunk. Május 8. körül, tehát egy hónap után, a helyi újság érdeklődött az illetékeseknél, akik közölték; május 15-én, de legkésőbb 20-án, a liftek elindulnak.

Sajnos, az ígéretből nem lett semmi, de vigasztalásul, csakúgy mint áprilisban, az IKV májusban is beszedte a félhavi liftbért, a lakbérrel együtt.

Miért nem egyenként végezték el az átalakítást a lifteken? Akkor a liftek nem álltak volna ennyi ideig és egy csomó bosszúságot is megspóroltunk volna!

Kolics Béla
Dunaújváros,
Károlyi Mihály sor 7.
VIII. e.

KI VOLT AZ IGAZI VIDOCQ?

A Rádió- és Televízióújság egyik minapi száma figyelemkeltő cikket közölt a vasárnaponként látható izgalmas filmsorozat rettenthetetlen hőséről, Vidocq-ról. A cikkből csodálkozva értesültünk, hogy „Francois Vidocq a második *császárság* idején a *királyi* biztonsági szolgálat vezetője volt"..., s már itt baj van az időrendi hűséggel. Hiszen e jeles kalandor tudvalevőleg nem a második császárság idején (vagyis 1852 után) került a párizsi rendőrség bűnügyi nyomozó osztályának élére, hanem 1809-ben, I. Napóleon uralma alatt. De ez még hagyján! A népszerű RTV adatközlő cikke ugyanis így folytatódik: ...„*aztán egymásután:* kényszermunkára ítélt szökött rab, Valmy és Jemappes (helyesen: Jemmapes) hőse..." Vagyis: előbb volt a királyi rendőrség egyik vezetője a Második Császárság idején (1852 után) s aztán — ezt követően — harcolt a valmy-i és jemmapes-i csatában, amelyek köztudomásúan a Nagy Forradalom idején, 1792-ben voltak. Úgy látszik hát, valóban rendkívüli hős ez a Vidocq: nemcsak üldözőit tette lóvá játszi könnyedséggel, hanem még haló poraiban is fittyet hány az időrendiség legelemibb *egymásutánjára*.

Legalábbis a Rádió- és Televízióújság szerint.

D. L.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Együttműködés" cím alatt G. Szabó Judit szóvá tette a SZOT-üdülőkben forgalomba hozott kisméretű, színes levelezőlapok tarifa-problémáját. A cikkírónak igaza van. A szóban forgó lapokat még 1968-ban, az új postai díjszabás megjelenése előtt gyártottuk. A korábban rendelkezésünkre álló útmutató szerint, a legkisebb kedvezményesen feladható képeslevelezőlap-méret 7x10 cm volt, ennek az általunk kiadott SZOT-lapok megfelelnek. Az új postadíjszabásban ez a legkisebb méret 8,5x13 cm. Ennek a követelménynek már valóban nem felelnek meg.

Tudomásunk szerint a SZOT-üdülőkben, az eladási helyeken, felhívják a vásárlók figyelmét arra, hogy ezek a lapok kizárólag 1 forintos bélyegekkel adhatók fel, sőt a SZOT a 2 forintos fogyasztói árat 1,60-ra módosította és ezzel a vásárlót terhelő magasabb bélyegköltség nagy részét magára vállalta.

Az új postai díjszabás megjelenése óta már valóban szorosabb a kapcsolatunk a posta illetékeseivel, mint korábban volt. Reméljük tehát, hogy ilyen és ehhez hasonló problémák a jövőben nem fognak előfordulni.

Nemes Béla ig.
Képzőművészeti Alap
Kiadóvállalata

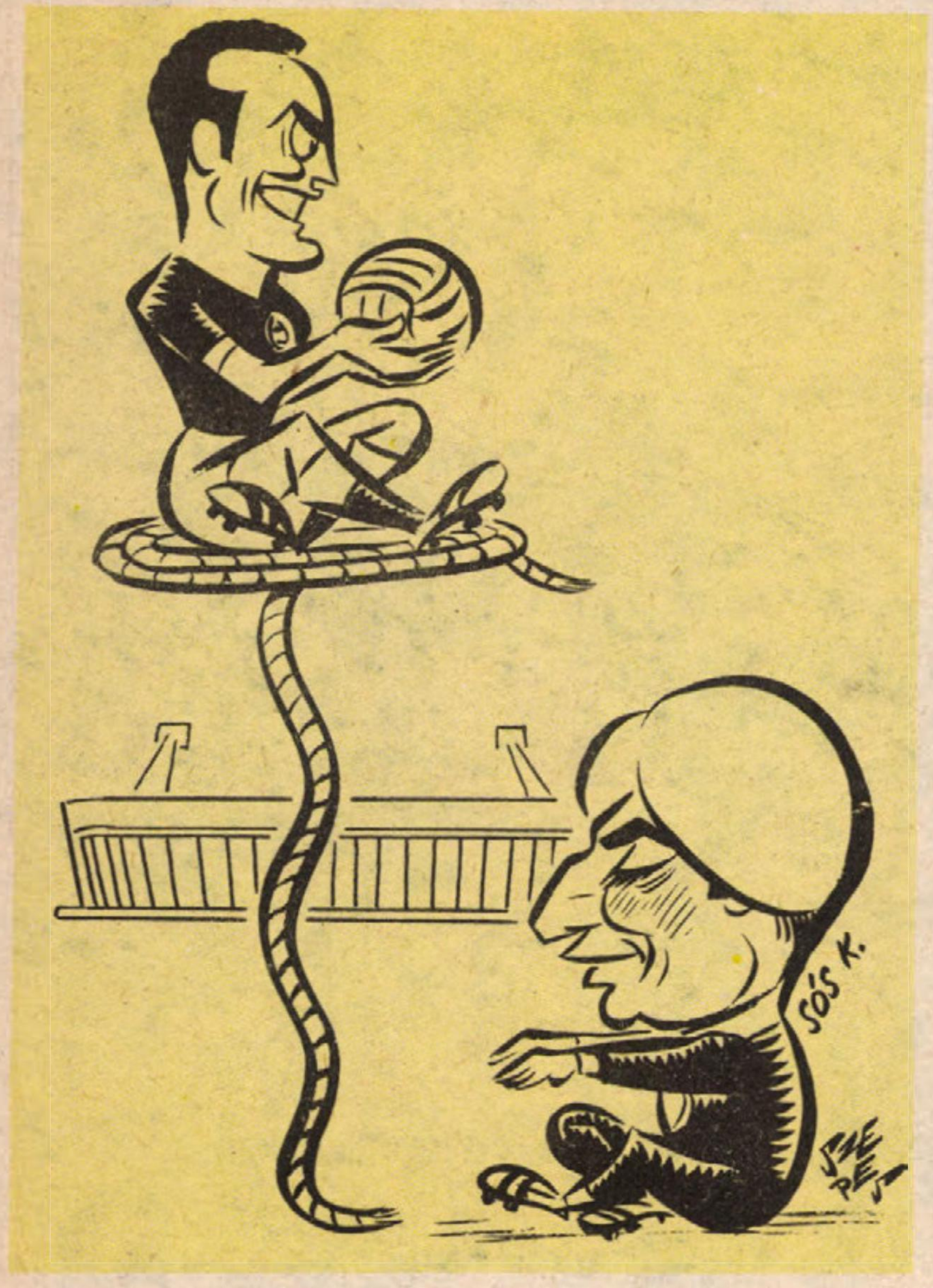
1 mondatban

Hová lett a Globol molyirtó? Miért nem lehet kapni az egész városban sehol? *(Gyurik Sándorné, Budapest.)*

Április 15. óta járok az OFOTÉRT fiókjába egy szemüvegért, s mindig csak azt a választ kapom: „talán a jövő hét végére meglesz!" Vajon meddig hitegetnek még? (Halász Vendel, Győr.)

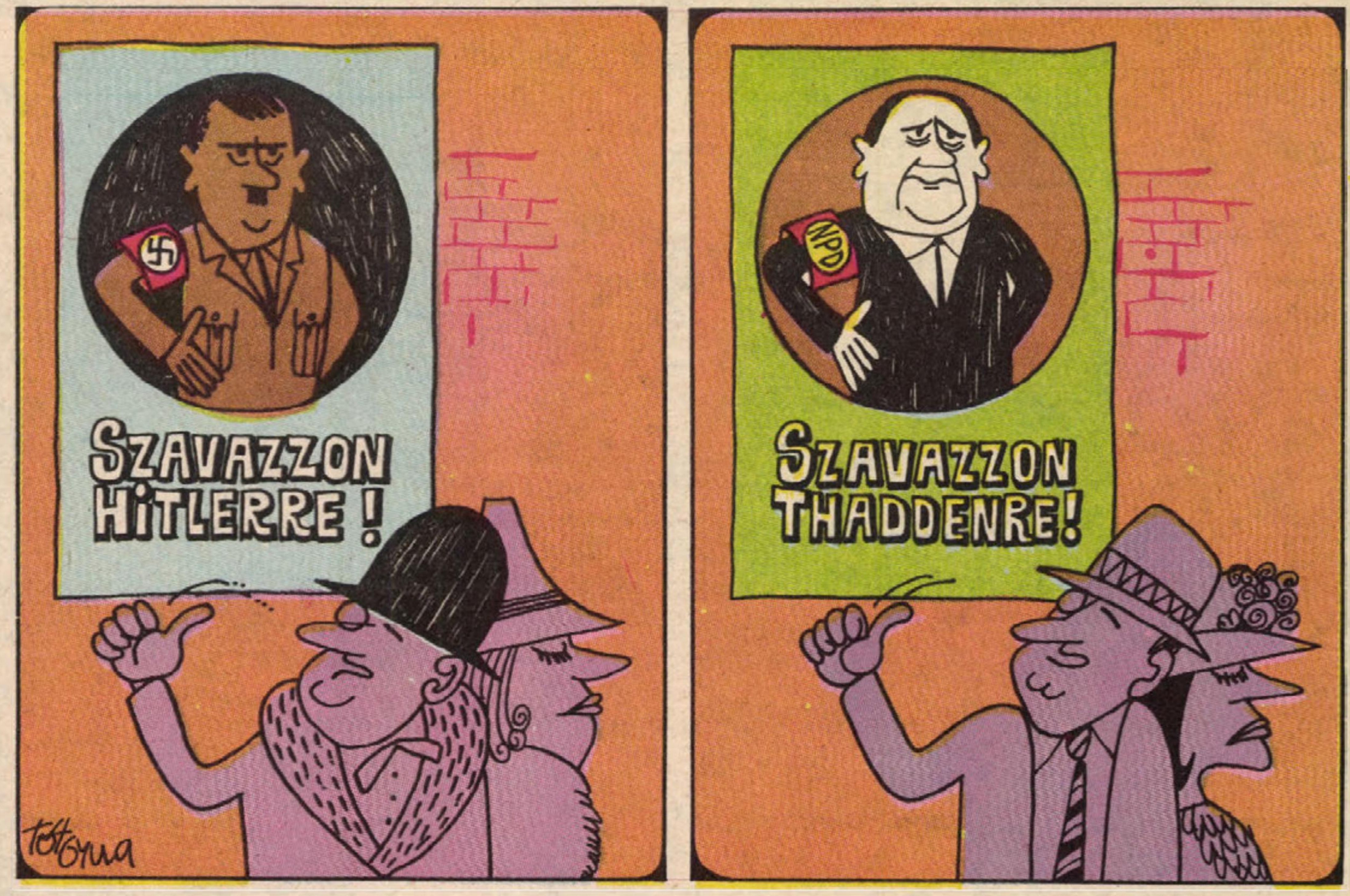
A mi TÜZÉP-telepünkön sohasem lehet meszet kapni. Mi lehet ennek az oka? *(Gerencsér Mihályné, Paks.)*

EMELKEDIK A MAGYAR FUTBALL SZINVONALA

MEGISMÉTLŐDIK A TÖRTÉNELEM?

Tóth Gyula rajza

– Ez az Adolf csak nagyszájú, de egyáltalán nem veszélyes!

– Ez az Adolf csak nagyszájú, de egyáltalán nem veszélyes!

Saját telek

Egy ismerősöm beszélte az itt következő történetet, és azért beszélte el, hogy megírjam.

A hivatalban, ahol dolgozik, kitört a telek-mánia. Mindenki telekről ábrándozik, saját telekről, és irigyelt emberek azok, akiknek már van telkük. Saját telkük, amire építkezni lehet.

Az ismerősömtől többen is megkérdezték:

— És te? Te nem veszel telket?

— Eszem ágában sincs. Ha lenne pénzem, akkor se vennék . . .

A kollégák többször is elmagyarázták neki: jó érzés az, ha valakinek saját telke van. Saját telke, saját házzal, saját gyümölcsfákkal, saját fűvel, saját vakondtúrással, saját éggel, mert a telektulajdonosok a telek felett levő eget is a saját tulajdonuknak tekintik. Még azt is elmondták a telektulajdonosok, hogy a telkek értéke állandóan emelkedik. De ismerősömet ez sem lelkesítette fel.

— Eszem ágában sincs telket venni — mondta határozottan. — Ha lenne pénzem, akkor se vennék.

Egy ízben, az osztályvezető, a párttitkár jelenlétében beszélgetett vele:

— Tudtommal maga tisztességesen keres. Sőt, az átlagon felül. Mit csinál a pénzével?

— Elköltöm.

— Miért nem takarékoskodik? Miért nem vesz például telket, mint a többiek? Tudja, milyen jó dolog nyáron, hét végén kimenni a telekre? Nekem is van egy kis telkem, egy kis vityillóm, ahol elmatatok vasárnaponként . . .

— Én a vállalat csónakházába járok . . .

— Egy saját telek mégiscsak más — mondta a párttitkár. — Ott minden az enyém. Azt csinálok, amit akarok.

Később elterjedt az ismerősömről, hogy különc, aki nem tud beleilleszkedni a kollektívába. Illetve nem is akar. Egy kollégája figyelmeztette:

— Mondd, hogy autóra gyűjtesz. És ha lesz autód, akkor majd veszel telket,

mert könnyebb kocsival kiugrani a telekre, mint buszon . . .

— Nem akarok kocsit venni — mondta az ismerősöm. — Ha van pénzem, taxiba ülök.

A telektulajdonosok és a leendő telektulajdonosok kirekesztették maguk közül. Az autótulajdonosok és a leendő autótulajdonosok sem szívlelték. Az autóval rendelkező telektulajdonosok pedig gyűlölték. Ha belépett valahova, elhallgattak a beszélgetők és gyanakodva néztek rá. Igaz, hogy nem is nagyon tudtak volna beszélgetni vele. Nem volt közös témájuk, hiszen se autója, se telke. Saját telke. Saját bokrokkal. Saját ösvénnyel a kertkaputól a házig. A saját kertkaputól a saját házig. — A nők — rengeteg csinos nő dolgozott a vállalatnál — elfordultak tőle.

— Nem komoly ember — mondták szelíd megvetéssel. — Jóképű férfi, az igaz, jól is keres, de még nem szerzett magának semmit. X. Y. kevesebbet keres, mint ő, mégis szerzett magának egy autót, és már saját telke is van.

A portás sem köszönt neki reggelenként, mert a portásnak is volt saját telke. Végül is menni kellett a vállalattól. Pontosabban: senki sem mondta, hogy menjen el, de ő érezte, hogy tarthatatlanná vált a helyzete. Nem volt olyan, mint a többi. Amikor elbúcsúzott a kollégáktól, azt mondta: ha majd föld nélküli zsellérekre lesz szükségük, szóljanak. Humorát azonban nem élvezte senki, fagyos arccal hallgatták végig.

Fütyörészve, zsebre dugott kézzel távozott. A portás, akinek saját telke volt, elfordította a fejét, amikor meglátta, és felbámult az égre: vajon lesz-e eső, mert ha nem lesz, locsolnia kell egész vasárnap . . .

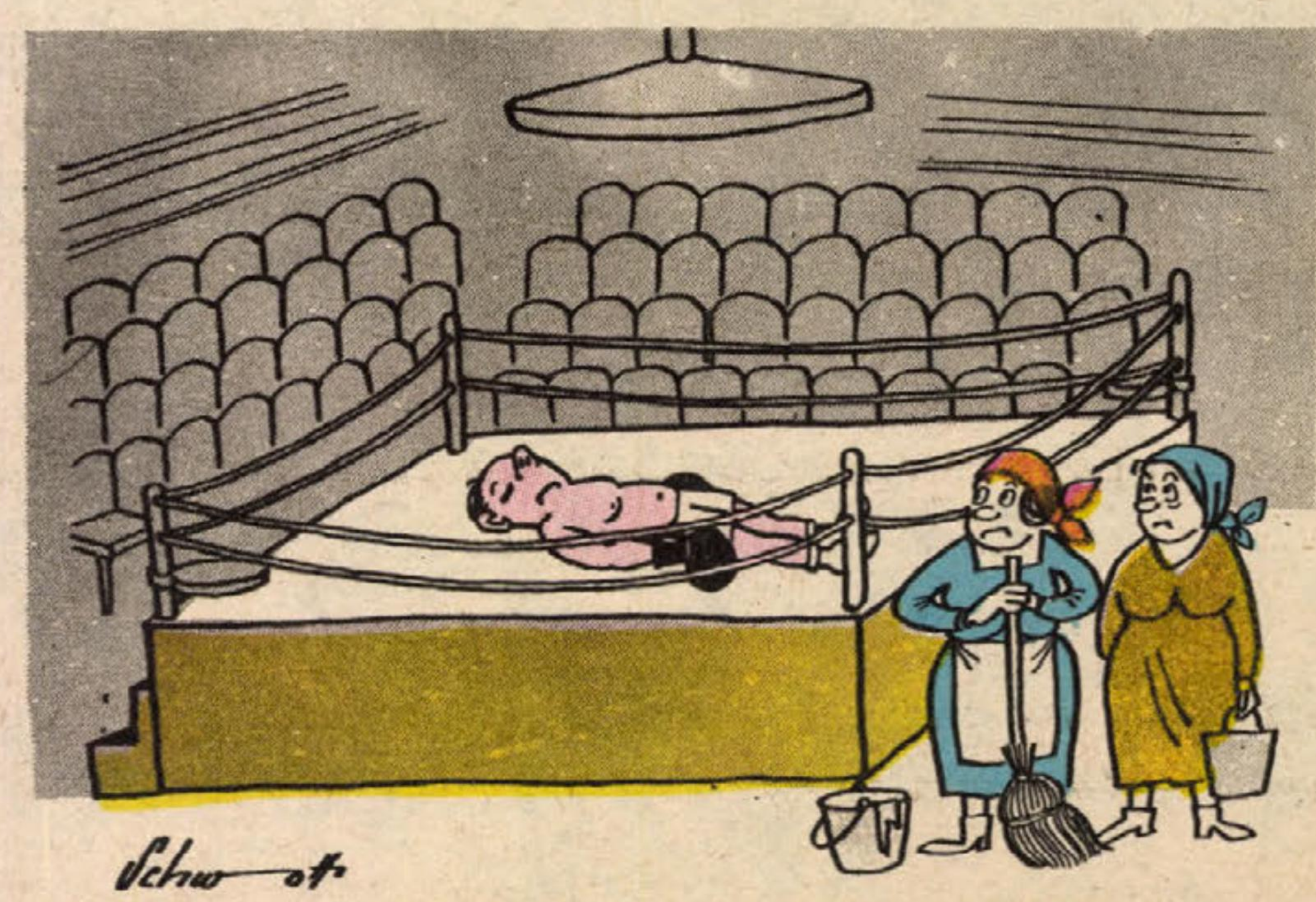
Mikes György

IDEGENFORGALOM

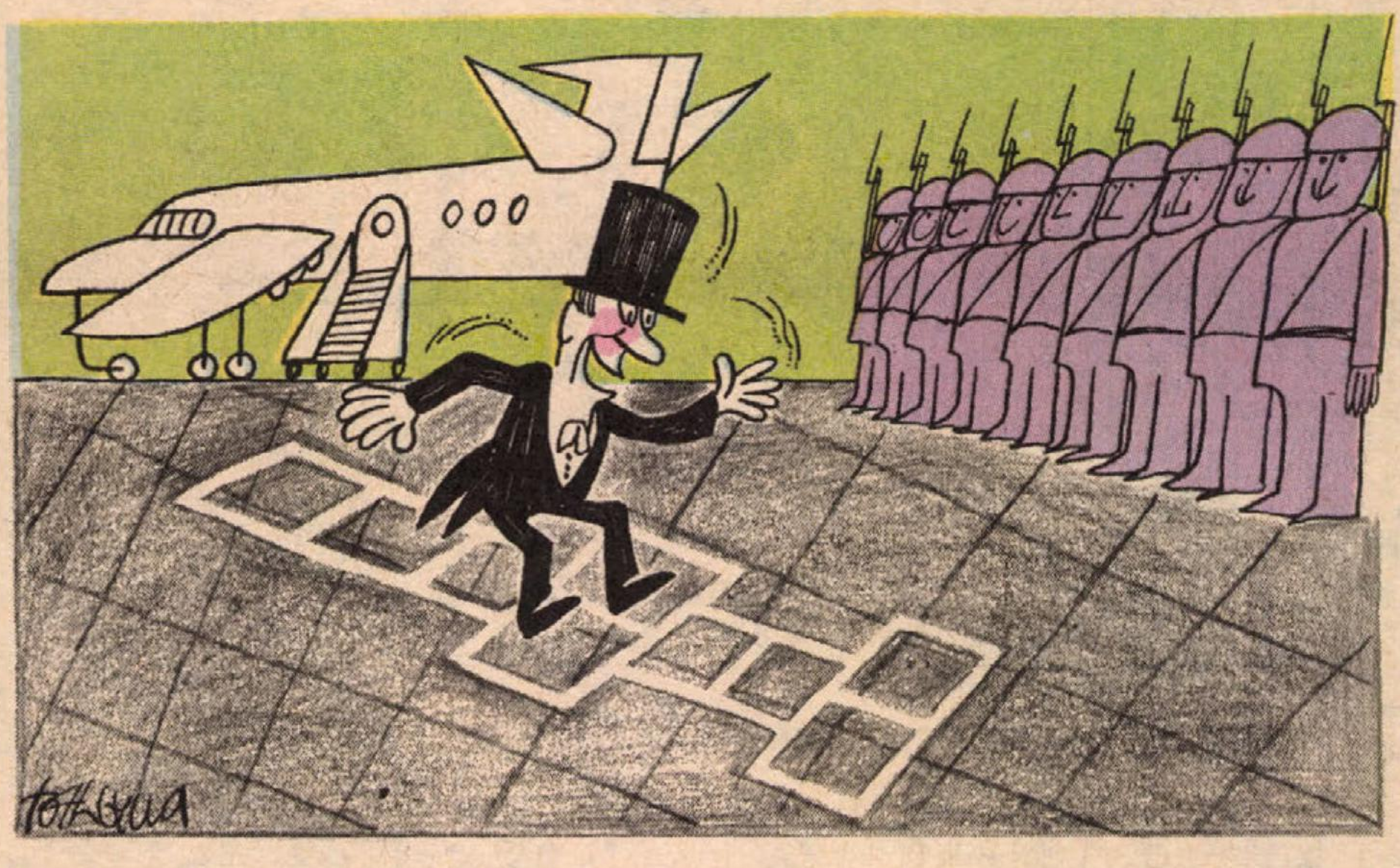
– Valami tavalyi ismerőse keresi!

MÉRKŐZÉS UTÁN

– Pedig hogy ünnepelték, amikor bejött!

JÁTÉKOS EMBER

IDEÁLIS KÖZVILÁGÍTÁS

FEKETE-FEHÉR–IGEN-NEM

AVAGY

Kérvény az Erzsébet távbeszélőközponthoz

A múlt hónapban Anker közi lakóházunkban általános távbeszélő kábelcsere volt. Ez alkalommal kérdést intéztek hozzám, nem óhajtom-e telefonkészülékemet egy újabb típusra kicserélni. Óhajtottam. Kaptam is egy szép fekete CB 667 típusú készüléket, s jelezték, hogy a következő telefonszámlában ezért 50 forinttal terhelnek meg. Ám jött a telefonszámla, s azon az új készülékért 100 forinttal, a fehér készülék csereárával terheltek meg. Feltárcsáztam tehát az Erzsébet távbeszélőközpontot, s tőlem telhetőleg értelmesen előadtam a tényállást.

— Pillanat türelmet — mondotta egy kellemes női hang —, kapcsolom az illetékest.

Az illetékesnek is elmondtam a fehérnek álcázott fekete készülék rövid történetét, s ő tovább utalt egy másik illetékeshez. A második illetékes, minekutána figyelmesen meghallgatta lassan gramofonlemezzé merevedő históriámat, közölte, hogy azonnal előkeresi körzetem előadóját.

Némi várakozás után előkerült az előadó, akinek most már teljesen gyakorlottan ismételtem meg immár harmadszor kis saját fekete-fehér—igen-nem vetélkedőmet.

— Pillanat türelem — mondotta a harmadik kellemes női hang —, hozom az aktát.

Megjött az akta is, az előadónő egy darabig tanulmányozta, majd közölte:

— A papíron fehér készülék van.

— De előttem az asztalon fekete — válaszoltam viszonylag higgadtan.

— Sajnálom, itt van a kezemben az akta. Fehér. Az pedig 100 forint.

— Nekem viszont a kezemben a kagyló. Fekete, 50 forint. Talán ki lehetne küldeni valakit, aki ellenőrzi a készülék színét.

— Az sajnos, lehetetlen — közölte az előadónő —, tessék kérvényt beadni. A kérvény alapján majd kivizsgáljuk az esetet.

— Önök elkövettek egy hibát, és én adjak be egy kérvényt? — kérdeztem kissé indulatosan.

— Ne tessék idegeskedni. Így írja elő az ügymenet.

— Kartársnő — kérdeztem erre intimen, emberközelből —, ha teszem azt, önnek adódnék ilyen esete a Vízművekkel, a Gázművekkel vagy az Elektromos Művekkel, ön nem lenne ideges?

— Nem. Én tudom, hogy mindenütt bürokrácia van, miért éppen nálunk ne lenne?

Az előadónő ennyit kívánt mondani. Én se többet. Még megkíséreltem néhány fórumon, hogy nézessék meg a telefonomat, vajon fekete-fehér—igen-nem? De a fizetési határnapig senkit sem érdekelt a valóság? Így, kellemetlenségek elkerülésére, befizettem az 50 forintos fekete telefon cseredíja helyett a fehér telefon 100 forintos cseredíját.

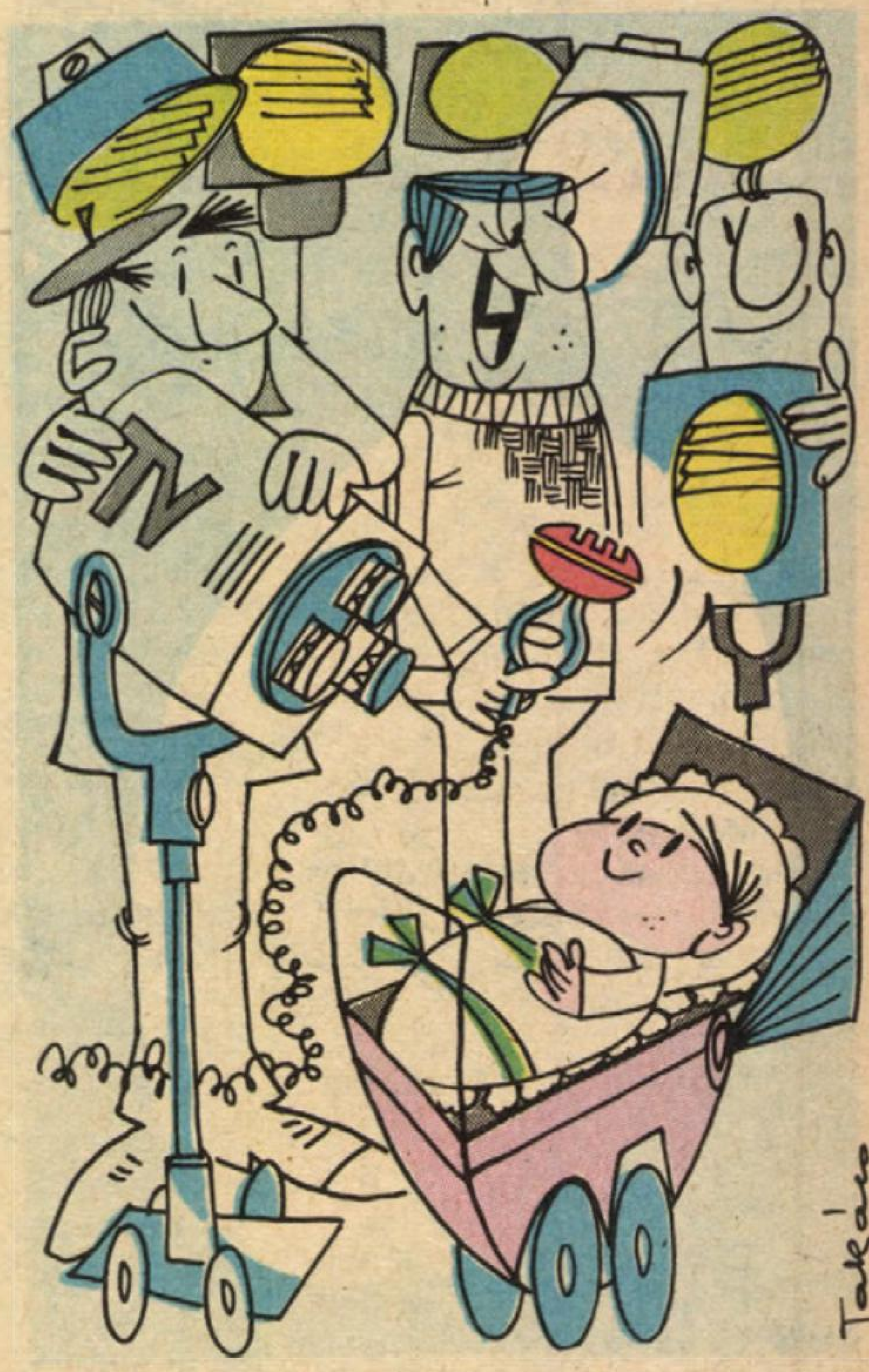
Ötven forint nem a világ. Mégis, most benyújtom a kérvényt az Erzsébet távbeszélőközponthoz, s ezúton instállom, hogy telefonkészülékem valóságos színét megállapítani, s annak feketesége esetén a belőlem jogtalanul kipréselt 50 forintokat, valamint felmerült költségeimet visszatéríteni szíveskedjenek.

Mert ha én hibázom, engem megbírságolnak.

Illő tisztelettel

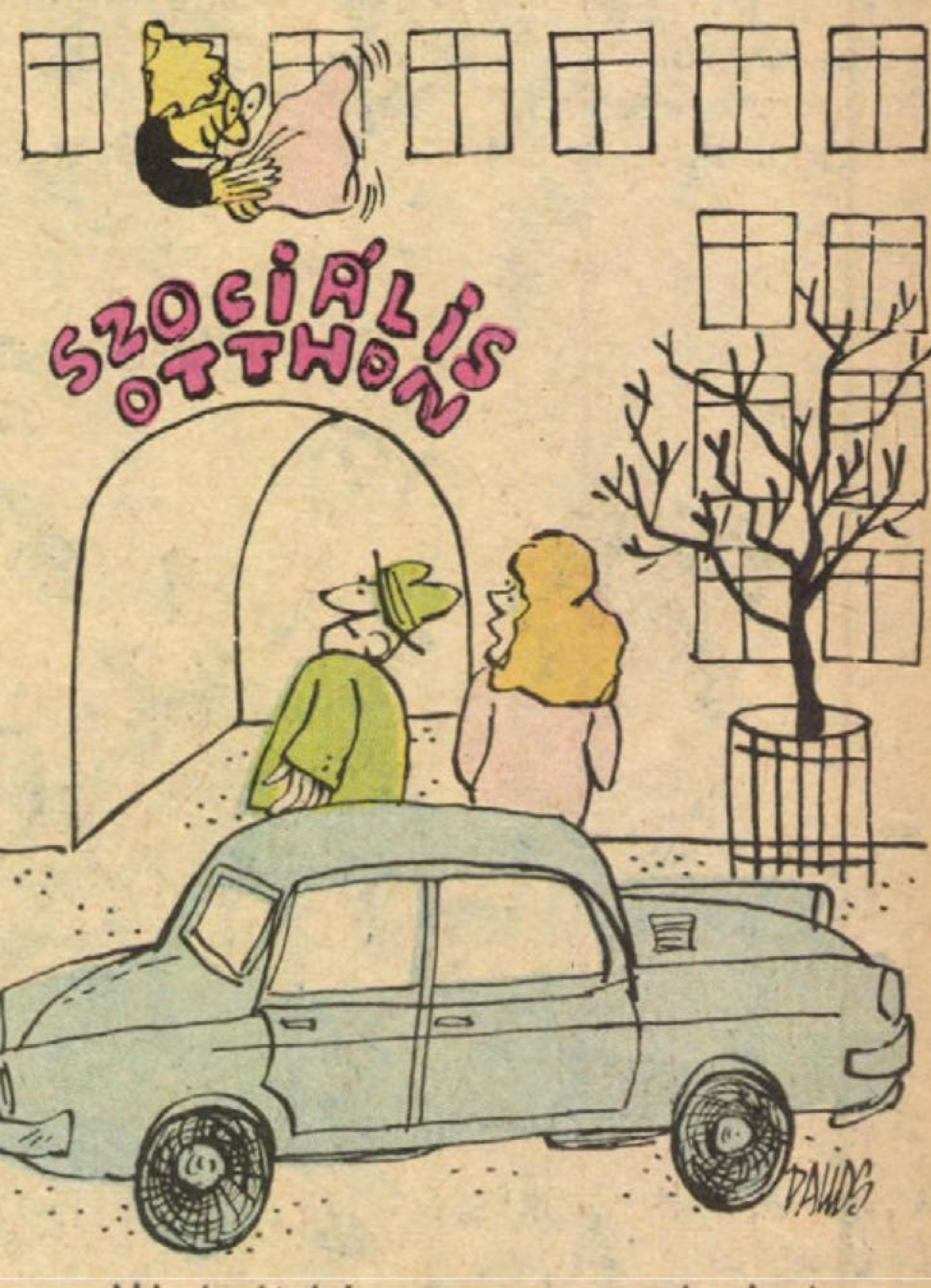
Békés István
fekete készülékes telefonelőfizető

IFJÚ TÁNCDALÉNEKES

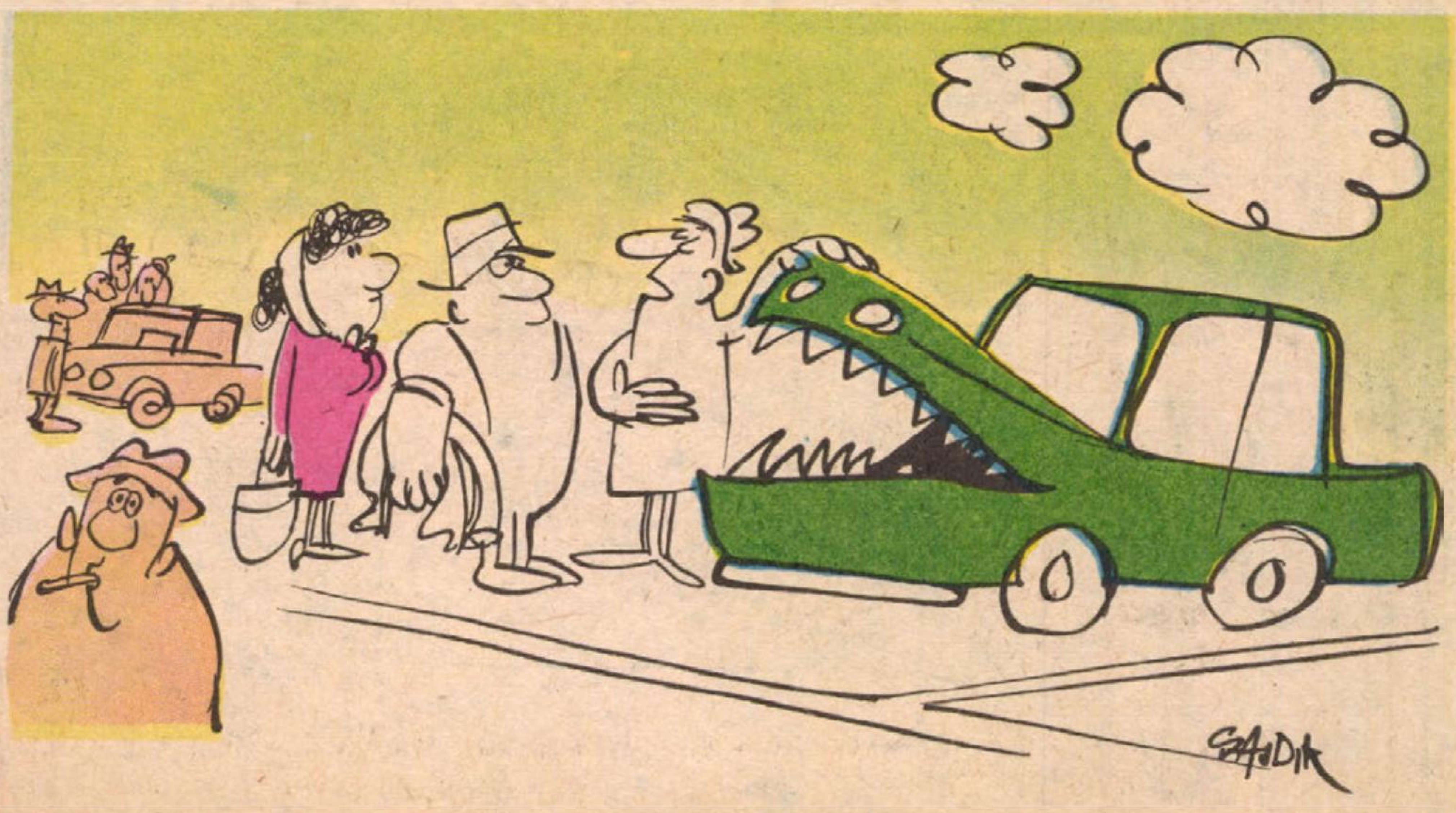

– Parancsoljon, művész úr, a mikrofon a csörgőben van elrejtve . . .

HÁZTULAJDONOS

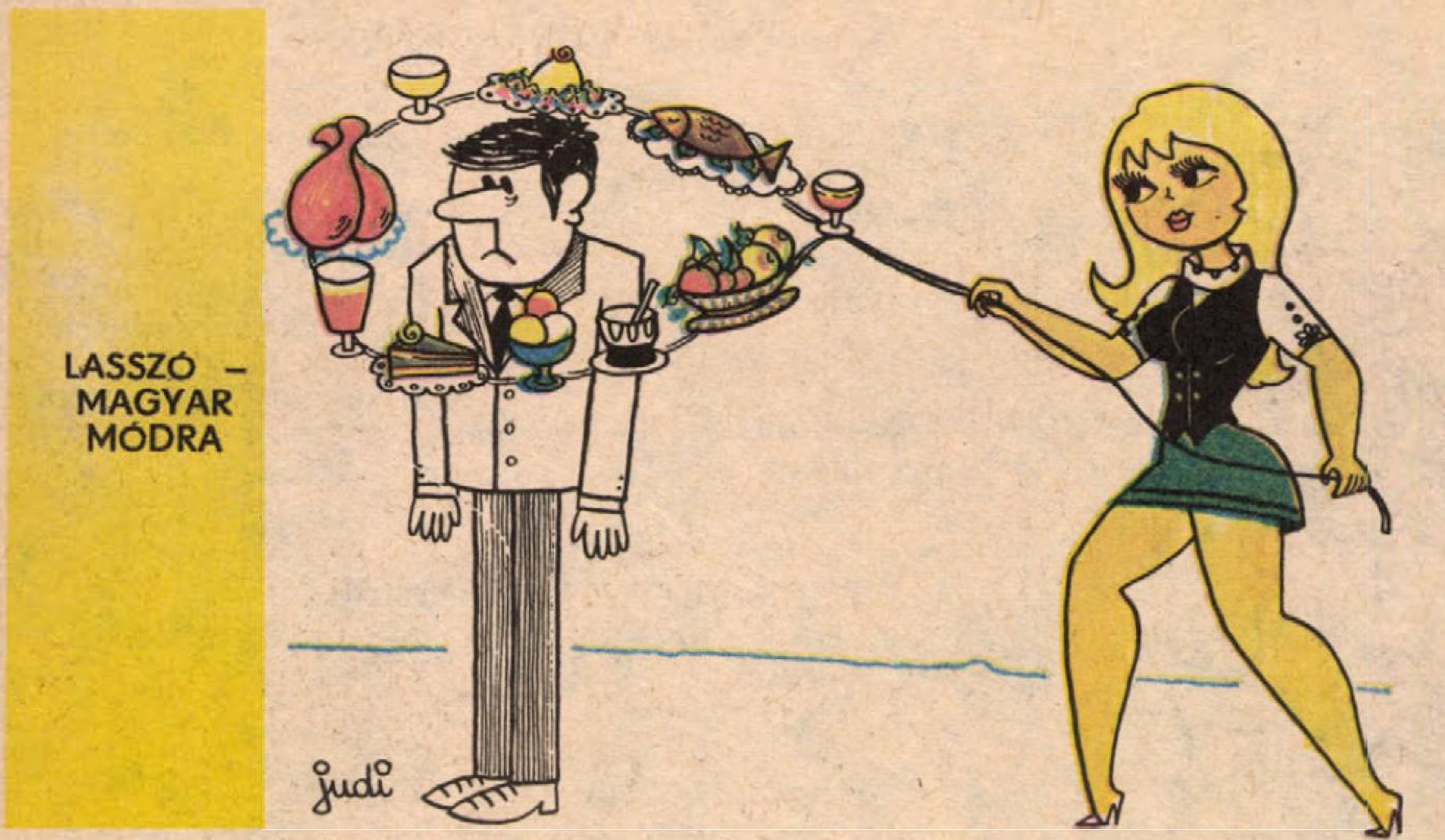

– Nézd, új háza van a mamának, írassuk ezt is a nevünkre . . .

AUTÓ-VÁSÁR

– . . . és este a tanyán házőrzőnek is felhasználható . . .

AZ ÁRNYÉK

Császár Tamás rajza

ALMA A VODKA

Mily finoman és választékosan tudjuk kifejezni magunkat!

A Fővárosi Vegyészeti és Élelmiszervizsgáló Intézet vizsgálati eredményeiről beszámoló jelent meg egyik lapunkban és ebben olvastam, hogy az Almavodka nevű ital *„panaszra adott okot”*. A panasz tárgya pedig az, hogy a lezárt palackok némelyikében nem vodka, hanem sima ivóvíz volt. Egy új gépsor beállításakor ugyanis próbaképpen vízzel töltöttek meg egyes palackokat és ezek — mint olvasom — *„tévedésből kereskedelmi forgalomba kerültek”*.

Ez adott okot a panaszra. Egy kis tévedés, amelynek folytán egynémely almavodkás üvegben alma volt a vodka. No, de félre az ilyen közönséges, utcai stílussal! Igyekszem elsajátítani a választékos kifejezési módot. Mert azt, hogy egynémely üvegben ötven forintért sima víz került a forgalomba, én eddig úgy neveztem volna, hogy... De már nem is merem kimondani, nehogy panaszra adjak okot. Eddig úgy tudtam, hogy panaszra az adhat okot, ha az almavodka, tegyük fel, erősebb vagy gyengébb, mint egy másik vodka és ezt egyes vodkakedvelők csalódással vennék tudomásul. Vagy az, ha van almaszaga, vagy ha nincs almaszaga. Esetleg az, ha a palack nehezen nyitható vagy csukható. De az, hogy az almavodkás üvegben nincs egy csepp almavodka sem, az valamivel nagyobb panaszra ad okot, az legalábbis a hagyományos nyelv szerint csa... (juj, ezt nem illik mondani!) és ha tévedésből történt, akkor felelőt... gondat... (ezek is olyan csúnya szavak, hogy jobb nem emlékeztetni rájuk!)

S ez a választékos stílus egyre terjed. Amikor egyes csizmákra és cipőkre azt mondják, hogy „sétálásra alkalmasak” — ez kevésbé választékos formában azt jelenti, hogy sokat járni ne is próbáljunk bennük, mert széjjelmennek. Vagy ha egyes termékekről közlik, hogy „már megközelítik a kívánt minőséget” — ez azt fejezi ki választékos módon, hogy a leértékelt cikkek boltját már el is érték. De olvastam ilyet is: „A bírálatot nem fogadta eléggé helyesen” — ugyanis fejbe akarta verni a bírálót, de idejében lefogták. Ha nem fogják le és fejbe veri, akkor már lehet valamit keményíteni a stíluson: „A bírálatot rosszul fogadta”.

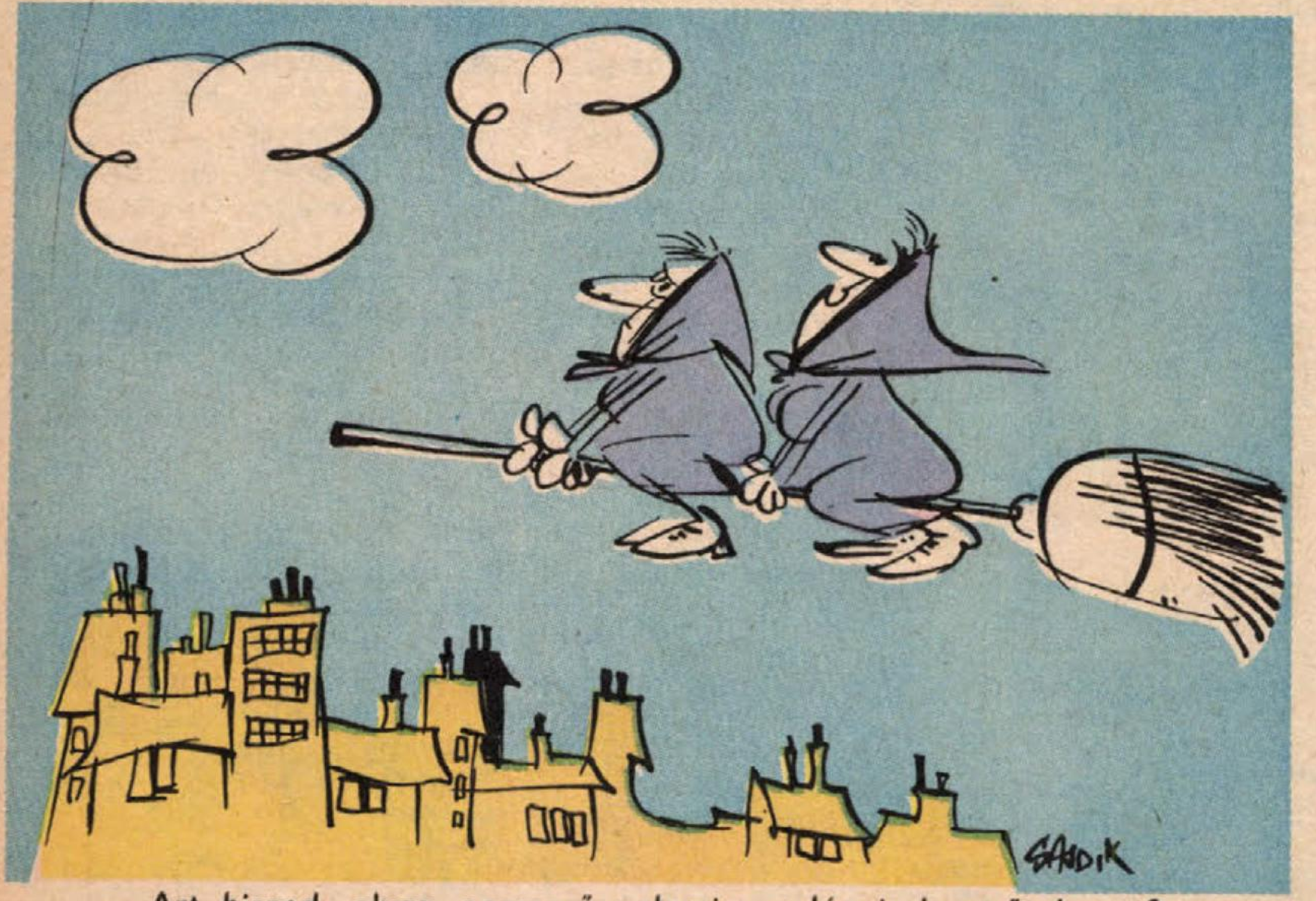
A finom, választékos megfogalmazás elsősorban azért előnyös, mert ha valamit — mondjuk — súlyos hibának nevezünk, akkor könnyen számon kérhetik, hogy megkerestük-e a felelősöket, milyen intézkedéseket tettünk velük szemben és a megkárosított vevők érdekében. De ha valami csak panaszra ad okot, az ugye nem égbekiáltó, panasz akad itt is, ott is. Sőt: ma már el lehet könyvelni, hogy az a panasz, amire az almavodka okot adott, megszűnt, mivel — tudomásunk szerint — jelenleg már nincs forgalomban ivóvízzel telített palack. Még dicséretben is lehet részesíteni a gyártókat, mert — ha rövid ideig is — de egynéhány palackkal hozzájárultak az alkoholellenes küzdelem sikeréhez.

Földi Iván

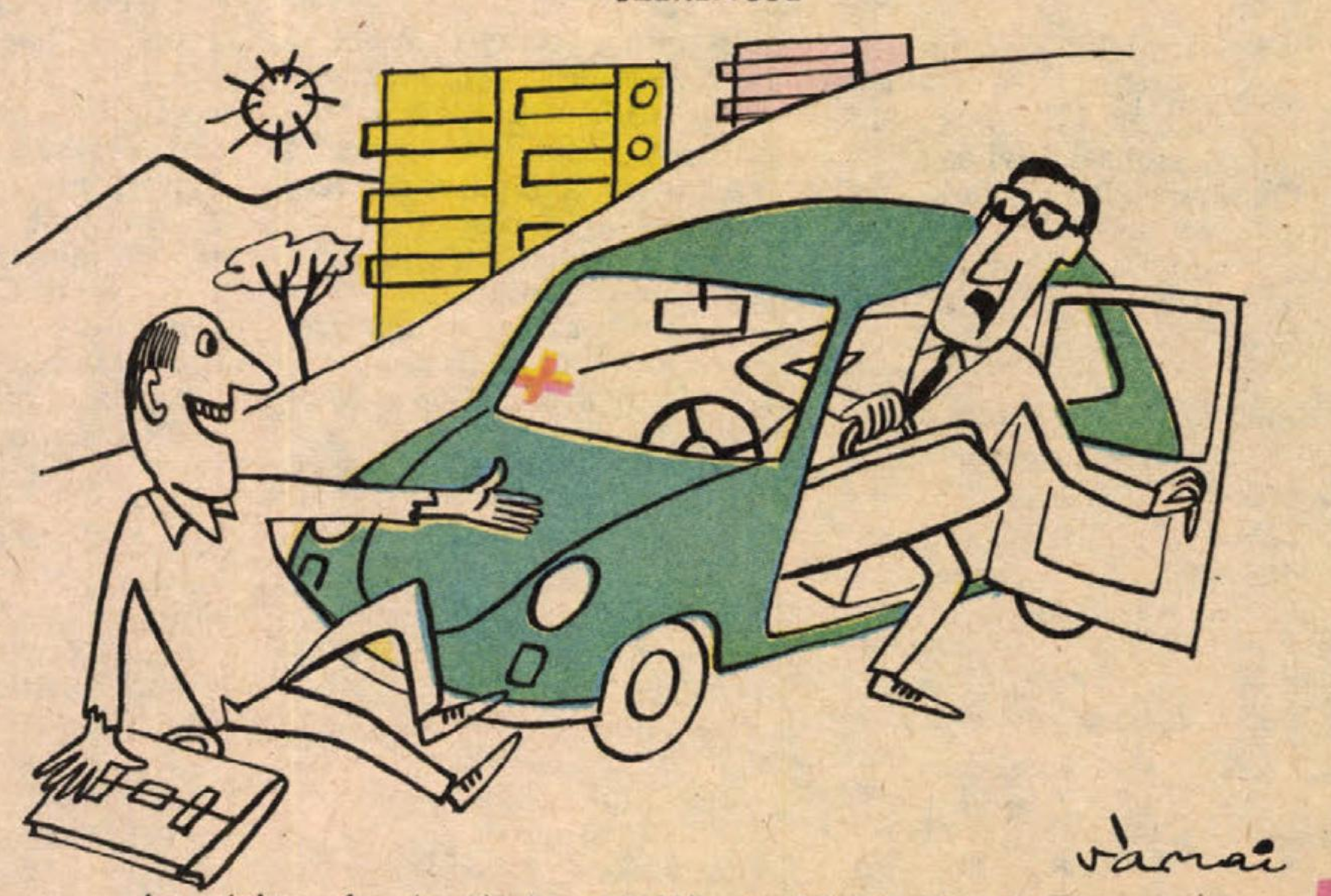
NEM AKÁRMILYEN BŰNÖZŐ

ÉLELMES BOSZORKÁNY

– Azt hiszed, olyan egyszerű valamire való cirokseprűt kapni?

SZERENCSE

– Jaj, doktor úr, de jó, hogy találkoztunk! Mindjárt felírhatna valami gyógyszert köhögés ellen...

ENYHÜL A ZSÚFOLTSÁG

– Mindenki meneküljön! A Kovácsék kocsit vettek!!

MÁSUTT IS VAN EZ ÍGY

Albérlő-jelölt jelentkezik a France-Soir-ban megjelent hirdetésre. A lakás tulajdonosa kifaggatja:

— Kutyája, macskája van-e?

— Nincs.

— Táskarádiója?

— Nincs.

— Játszik-e valamilyen hangszeren?

— Nem.

— Horkol?

— Nem.

— Na, akkor rendben van...

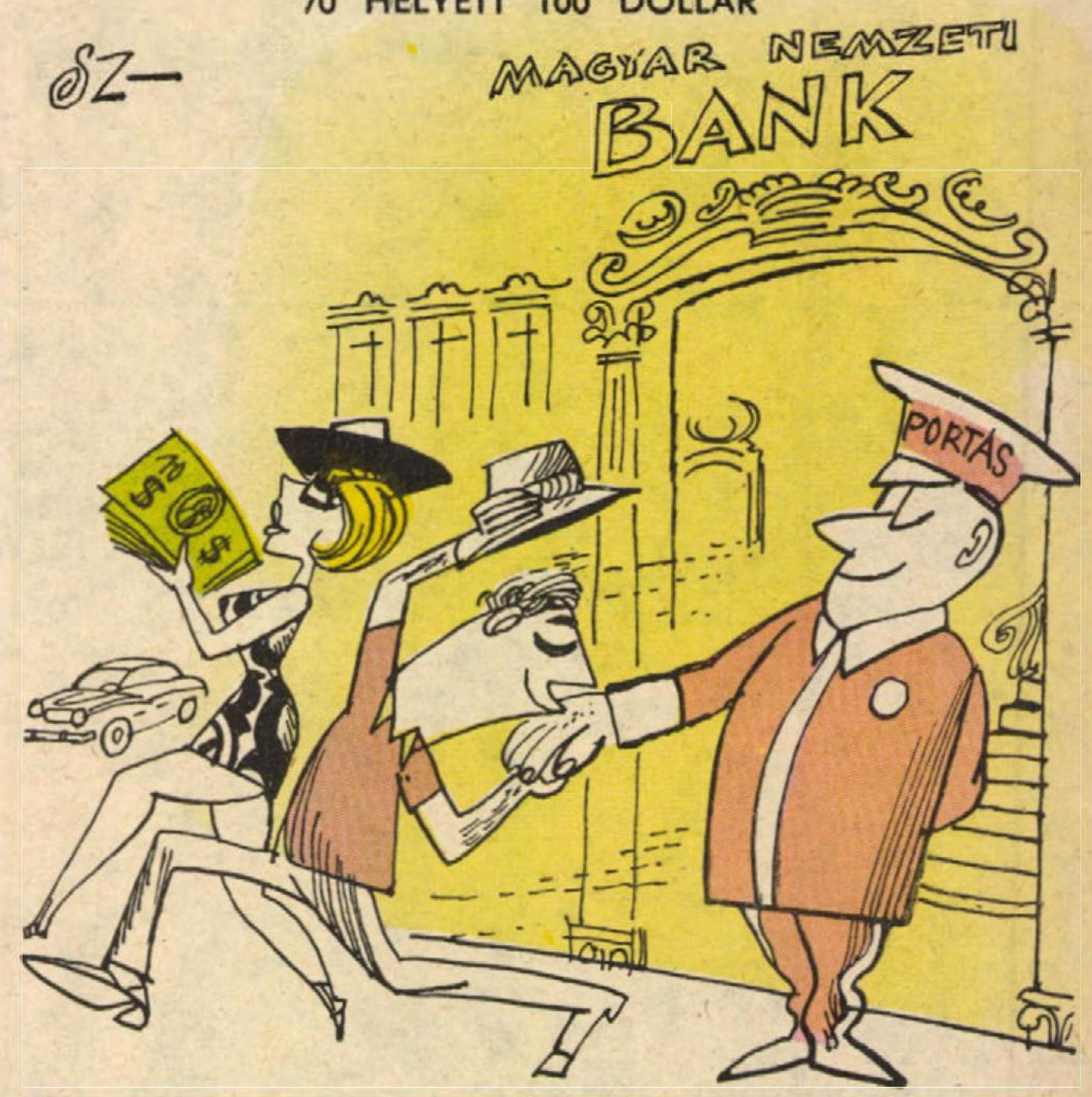
— Bocsánat, egy vallomással tartozom még: serceg a töltőtollam...

AZ ELTÜNT KISUJJ

Dr. S. R. Bob, egy amerikai orvos, a minap érdekes előadást tartott az új-zélandi Aucklandban. Kifejtette, hogy a szoros cipők viselése következtében a láb kisujja fokozatosan eltünik. Mint mondotta, máris sok röntgenfelvétel megmutatta, hogy az emberek lábának kisujjából hiányzik a középső csont. „Tízezer év múlva a kisujj teljesen eltünik, s az embereknek csak négy lábujjuk lesz!" Az ilyen állításoknak egyetlen próbája a tapasztalat. Majd meglátjuk!

70 HELYETT 100 DOLLÁR

– Ugyan, ugyan, hagyják már... Szerencsés utat!

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

FELKÉRTEK PROPAGANDISTÁNAK

— Nem tudom melyik whiskyt kedveli. Vat 69? White horse? Black and white? Ballantines? — kérdezi vendéglátóm és kitárja a bárszekrény ajtaját, ahonnan vörös fény árad, megsokszorozva a belső teret bélelő tükröktől. Ezzel egyidejűleg halk kattanással elindul egy szerkentyű, mely valami melódiát pötyög. A pillanat ünnepélyes. Szégyellem bevallani, hogy nekem mindegy, hogy egy whiskyt hogyan neveznek, úgysem tudom megkülönböztetni őket. Ehelyett inkább határozott hangon kijelentem:

— Ha lehet, White horse-ot kérnék! — Hangsúlyomból érződik, hogy óbudai szoba-konyhás kúriámban dinasztiánk csak ezt a whiskyt fogyasztotta, és engem is sokat zavartak az asztal körül, míg végre megszoktam.

— Cigaretta? Pall mall? Peer? Astor? Dunhill?

— Természetesen Dunhill.

Máris nyílik az asztali díszdoboz. Természetesen ez is muzsikál. A koncert második száma — ezt büszkén felismerem — a Waterloo-bridge népszerű keringője. Mire a doboz befejezi a műsort, a nemzetközi cigaretta arzenálból kiválasztjuk a Dunhill-t.

— Én is ezt szívom — mondja a házigazda és jégkockát ejt a whiskybe. — Szódával?

— Természetesen — bólintok, úgy ahogy azt sok tévéjátékban láttam, amelyekben a magyar értelmiség színe java — miközben ellentmondásos korunk kérdéseit vívódva feszegeti — úgy issza a skót whiskyt, hogy a walesi herceg eljöhetne melléjük inasnak.

Kortyolgatunk. Mert a nagyfröccsöt, a Kinizsi sört issza az az ember, a whiskyt kortyolgatja, közben billegeti a poharat, hogy a jégkockák kocogjanak az üveg oldalán.

Hála rendkívül jó nevelésemnek, tudom, hogy a kortyolgatás szertartását nem illik fecsegéssel zavarni. Ehelyett inkább szétnézek a lakásban. Nem tolakodóan, inkább tiszteletteljes érdeklődéssel, mint egy múzeumban. A ház urának tetszik a diszkrét szemlélődés.

— Mit szól ahhoz a képhez?

— Pocsék — mondanám, ha nem lennék igazi úriember. Így azonban szerényen, de határozottan megállapítom: — Ez igen!

A kép egy teljes falfelületet borít be, díszes aranyráma keretezi és egy habokból kikászálódó, önmagát Vénusznak képzelő testes hölgyet ábrázol. A habok kékek, mint a kékítő, a némber rózsaszín, mint egy újévi malac és az égen — mely szintén olyan kék, amilyen kék nincs több kék — több ügyeletes rózsaszín bárányfelhő legeli a lenyugvó nap (felkelő hold?) sugarait.

— Eredeti Tándori — mondja a várúr, egyik kezét selyem házikabátja zsebébe süllyesztve. Szerepem szerint álmélkodva bólintok és áhítattal adózom Tándori mesternek, akiről fogalmam sincs, hogy hol, mikor és miért festett, majd gyorsan egy faliszőnyeg látásán örvendezek, nehogy kiderüljön szégyenletes tudatlanságom.

Hát így csodáltuk meg közösen a kombinált szekrényt, a borjúbőr fotelt, a puffot, az ocelot-prémmel borított kerevetet, a subaszőnyegeket, a szekrénybe épített hűtőgépet, a Grundig-magnót, mely tiszteletemre meg is szólalt és néhány szirupos operett-dalt csorgatott a tükörként csillogó, lakkozott parkettre.

De lám, magam is is tárgyak bűvöletébe estem és nem beszéltem vendéglátómról, aki fáradságot nem kímélve, Szegedre hívott meg.

E lakásba az ember egy magas, szikár, enyhén őszülő urat képzelne, törékeny hitvesével. Ehelyett egy hatalmas, napbarnított, szélcserzett arcú, darabosan mozgó férfit talál, oldalán egy kicsattanóan egészséges, pirospozsgás menyecskével, amilyeneket manapság csak a Magyarországra hívogató idegenforgalmi plakátokon lát az ember, amint éppen tűzről pattan.

— Szegények vagyunk, de jól élünk — mondja derűsen, majd az asszonyhoz fordul: — Valami harapnivalót! — Az asszonyka perdül, és máris szendvicstornyok magasodnak az asztalon.

— Egyen! — mondja a házigazda.

— Fogyassza! — kínál az asszony is.

Falatozás közben megindul a társalgás. Néhány idézet:

„Nincs nekünk semmi bajunk a rendszerrel, ha békén hagyják az embert. Fizetjük az adót, becsülettel és kész..."

„Na persze, az újságok sokat támadnak. Dehát mit vigyek a búcsúra a parasztnak? Picassót? Kirőhögnének. Tudja, mi megy a legjobban? A havas hegycsúcs. Az itteni paraszt sose lát hegyet, hát neki az csuda. A múltkor a makói búcsúban, egy sátorban, állami képeket meg szobrokat is árultak. Annyit se kerestek, amenynyibe a sátor felverése került. Tudja hány téesz-elnöknek adtam én már el Jézust az olajfák hegyén?"

„Méghogy giccs? Rólam a Dél-Magyarországban azt írták, hogy rombolom az ízlést. Hát én csináltam az ízlést? Ez van nekik. Én kereskedő vagyok, azt adom ami kell. Nyugodjon meg az állam: ha a paraszt nem szarvasos falvédőt keres, én egy darabot sem viszek".

„Hogy a jövedelmem? Hát nem panaszkodom! De aki irigyli, az csinálja utánam. Hajnali négykor már foglalom a helyet, éjfél, mire lebontok és másnap kezdődik elölről... Akár hiszi, akár nem, van egy Opel-kocsim, de az asszony a Balatont még csak télen látta, amikor nincs búcsú meg vásár..."

„Áh kérem, újságot mi nem olvasunk. Csak a Ludast. Mert azon röhög az ember. Az kell! Meg rendes fészek, ahol az ember kikapcsolódik, ha nagynéha itthon van... Mondja, mennyi egy humoros újságíró fizetése?"

A dupláját mondom annak, ami igaz.

— Hát az nem sok. Na látja, én nagyon hálás lennék, ha csinálna valami kis propagandát a Ludasban. Ha kiírná, hogy nálam jó árut kap a paraszt... Valahogyan ezt maga is ki tudná cirkalmazni... Maga is a piacról él...

Mindezeket az ember mondta. Az asszonyka egész idő alatt meg sem szólalt. Egy kicsit távolabb az asztaltól (kovácsoltvas lábakon égetett kerámia lap) ült és áhítattal hallgatta az emberét.

Elbúcsúztam.

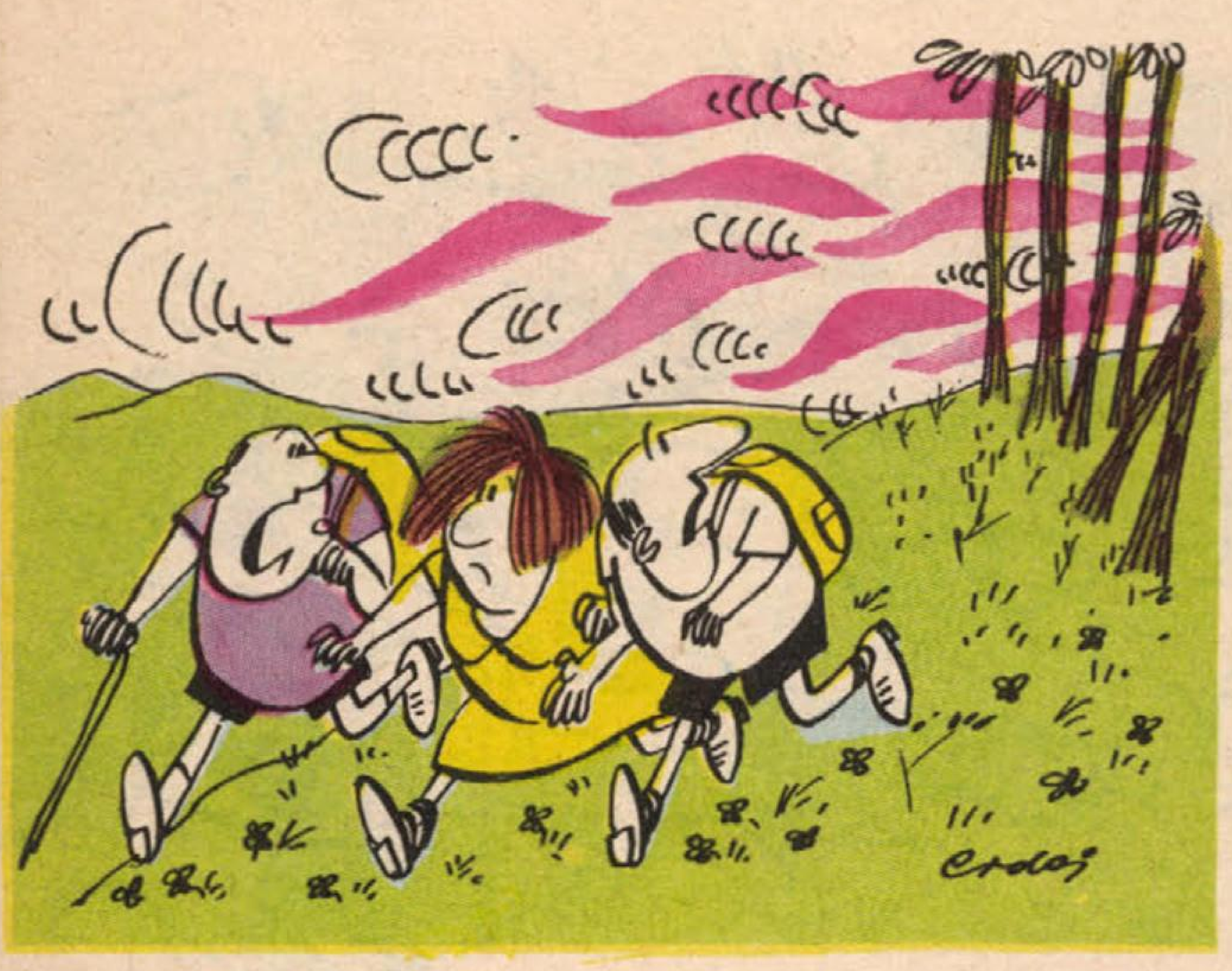
— Még egy whiskyt? — Nem kértem. — Cigaretta? — Nem kértem.

— Bevinném a városba kocsival, de nincs benne csak egy ülés. A többi hely tele van cuccal. Aztán gondolkozom a dolgon, nem leszek hálátlan...

Gondolkoztam.

Ez lett belőle...

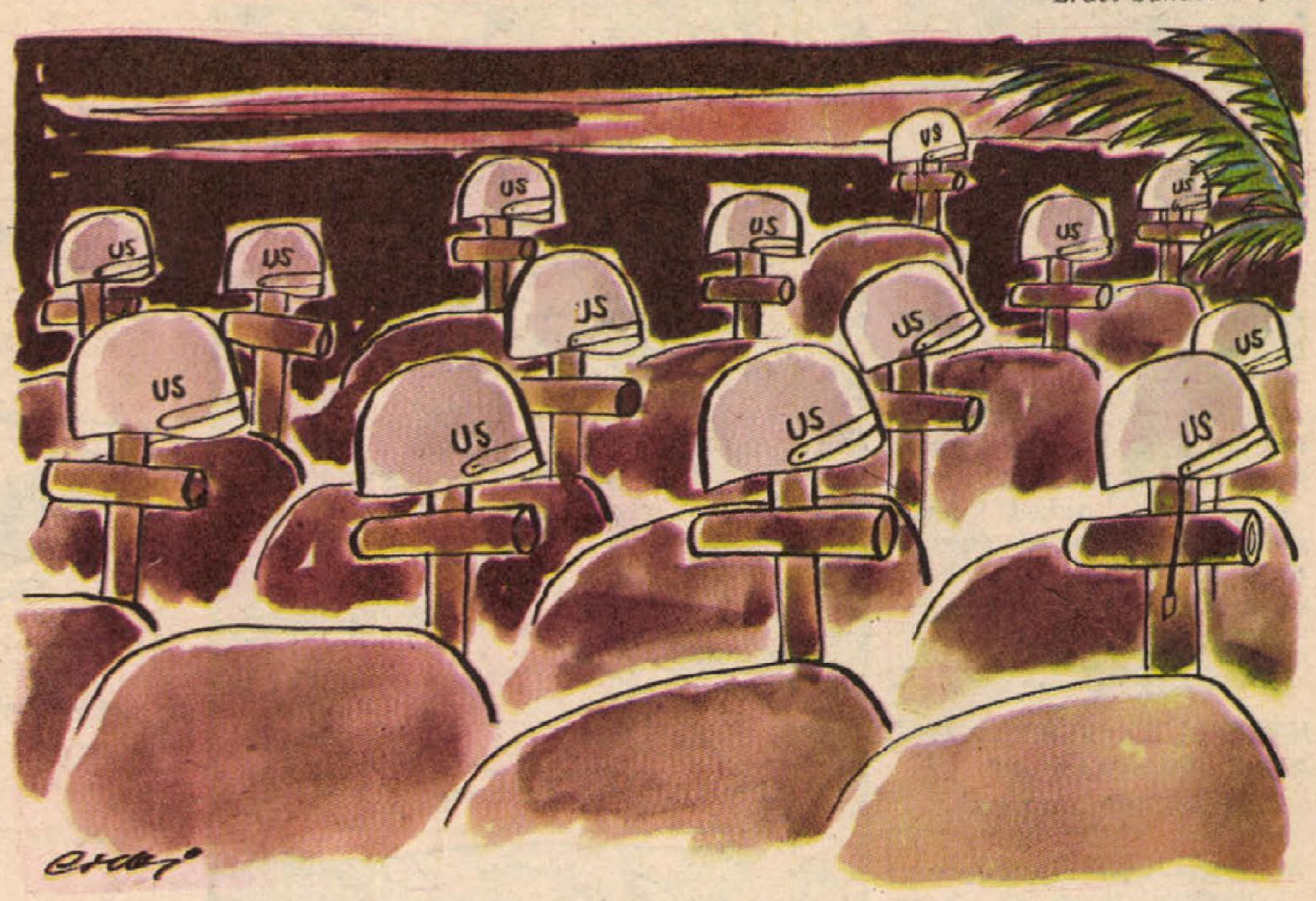
ERDŐTŰZ

– De a sült szalonna nagyon finom volt.

A USA HADSEREGÉNEK RÉSZLEGES KIVONÁSA VIETNAMBÓL

Erdei Sándor rajza

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

ESKÜVŐ

Az anyakönyvvezető ünnepélyes tartással állt az ifjú pár előtt és kellemes baritonján így szólt:

— Óhajtja-e feleségül venni az előttem álló Sámfai Piroskát?

A férfi büszkén, nyílt tekintettel válaszolt:

— Nem.

— És ön, Sámfai Piroska, óhajt-e feleségül menni az előttem álló Promontori Bélához?

A hófehér mennyasszonyi ruhát viselő nő szemében az eljövendő boldogság fénye ragyogott, mikor határozottan így felelt az anyakönyvvezetőnek:

— Nem, és nem.

Az anyakönyvvezető forrón kezet szorított a fiatalokkal:

— Gratulálok a választásukhoz! Úgysem voltak egymáshoz valók...

PANASZ

A mellékutcai hentesüzletbe fejkendős, ötven év körüli háziasszony lépett be, kezében bevásárlókosárral. Az udvarias segéd kedvesen érdeklődött:

— Mit parancsol? Nagyon szép sertéskarajunk van. Gyönyörű vesepecsenyénk is érkezett.

— Nem erről van szó.

— Talán valami finom, friss felvágottat? Tessék nézni ezt a gusztusos vadászszalámit. Bátran ajánlom.

— Kérem, hagyjon engem is szóhoz jutni! — mondta az asszony enyhe ingerültséggel. — Szeretném, ha azonnal intézkednének. Negyedik hónapja, hogy beázott otthon az ebédlőszobánk mennyezete. Vacsoránál a bablevesbe hullik a vakolat. Meddig várjak még? Kérem, csináljanak már valamit!

A fiatal segéd döbbenten nézett maga elé:

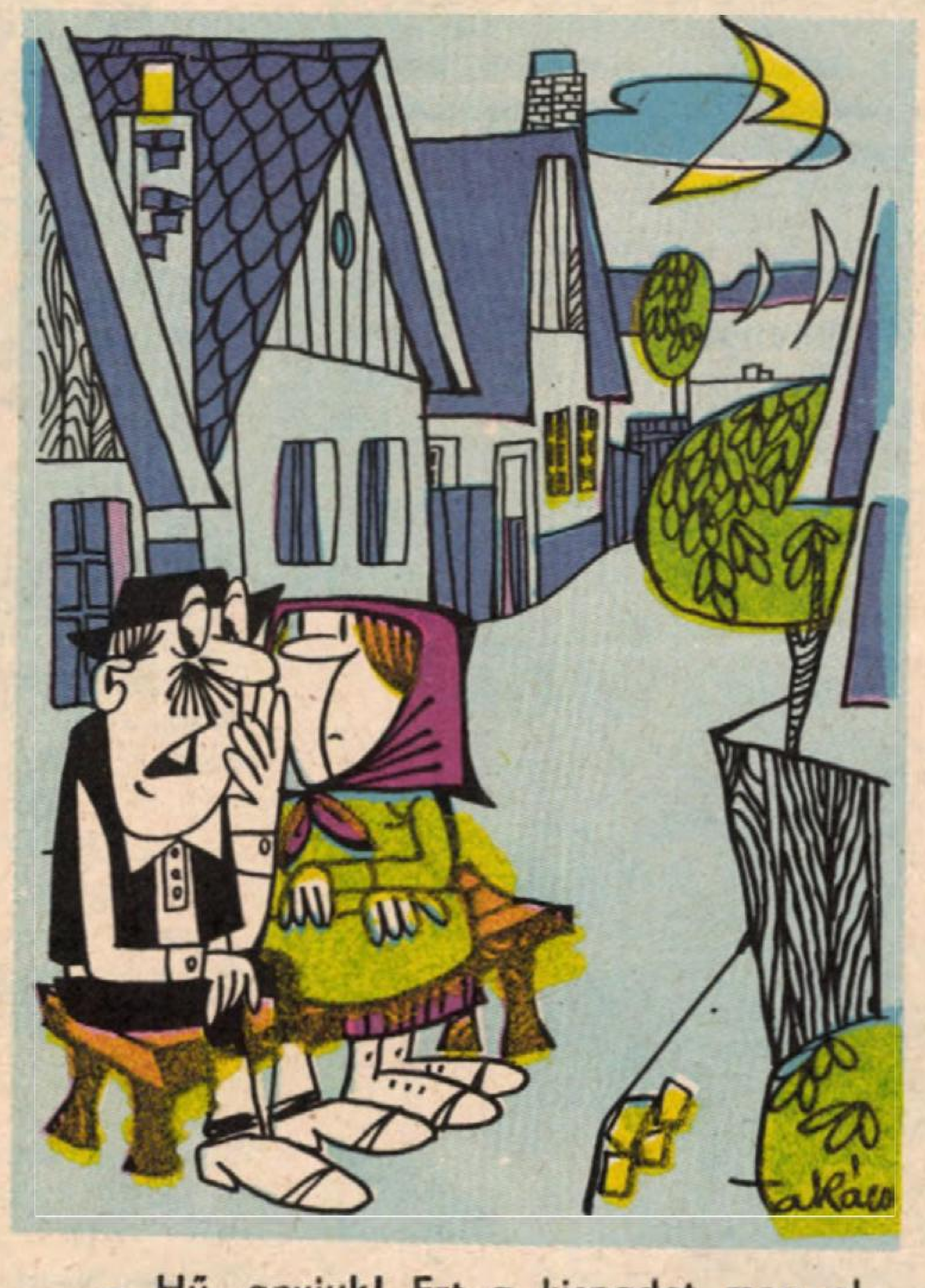
— De asszonyom, ez egy hentesüzlet! Tessék az illetékes házkezelőséghez fordulni!

Az asszony fáradtan legyintett, aztán csüggedten indult kifelé:

— Olyan mindegy, hogy ki nem intézi el az ügyemet...

Galambos Szilveszter

BALATON MENTI FALU

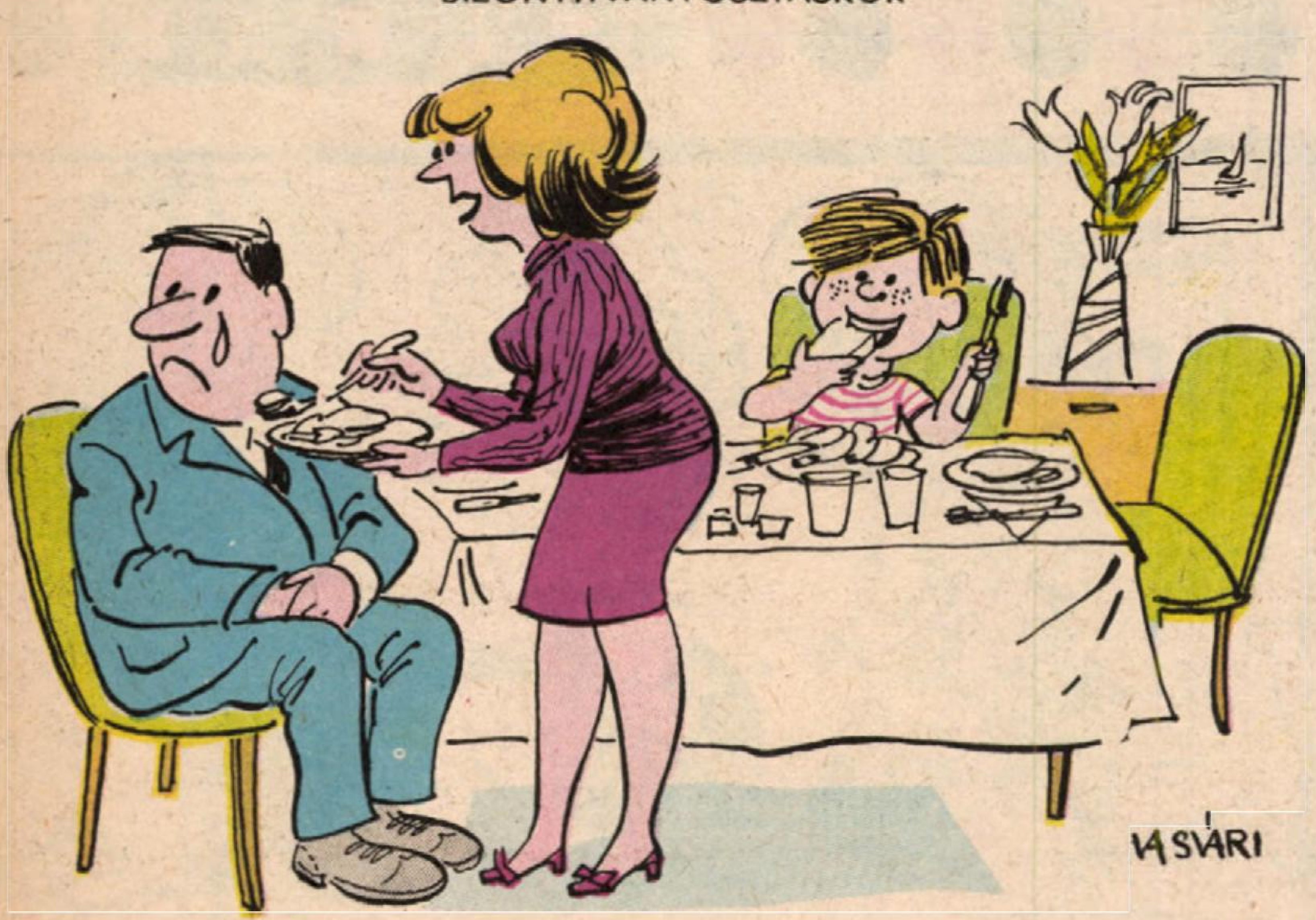

– Hű, anyjuk! Ezt a kispadot meg elfelejtettük kiadni a pesti nyaralóvendégeknek!

VISZONZATLAN SZERELEM

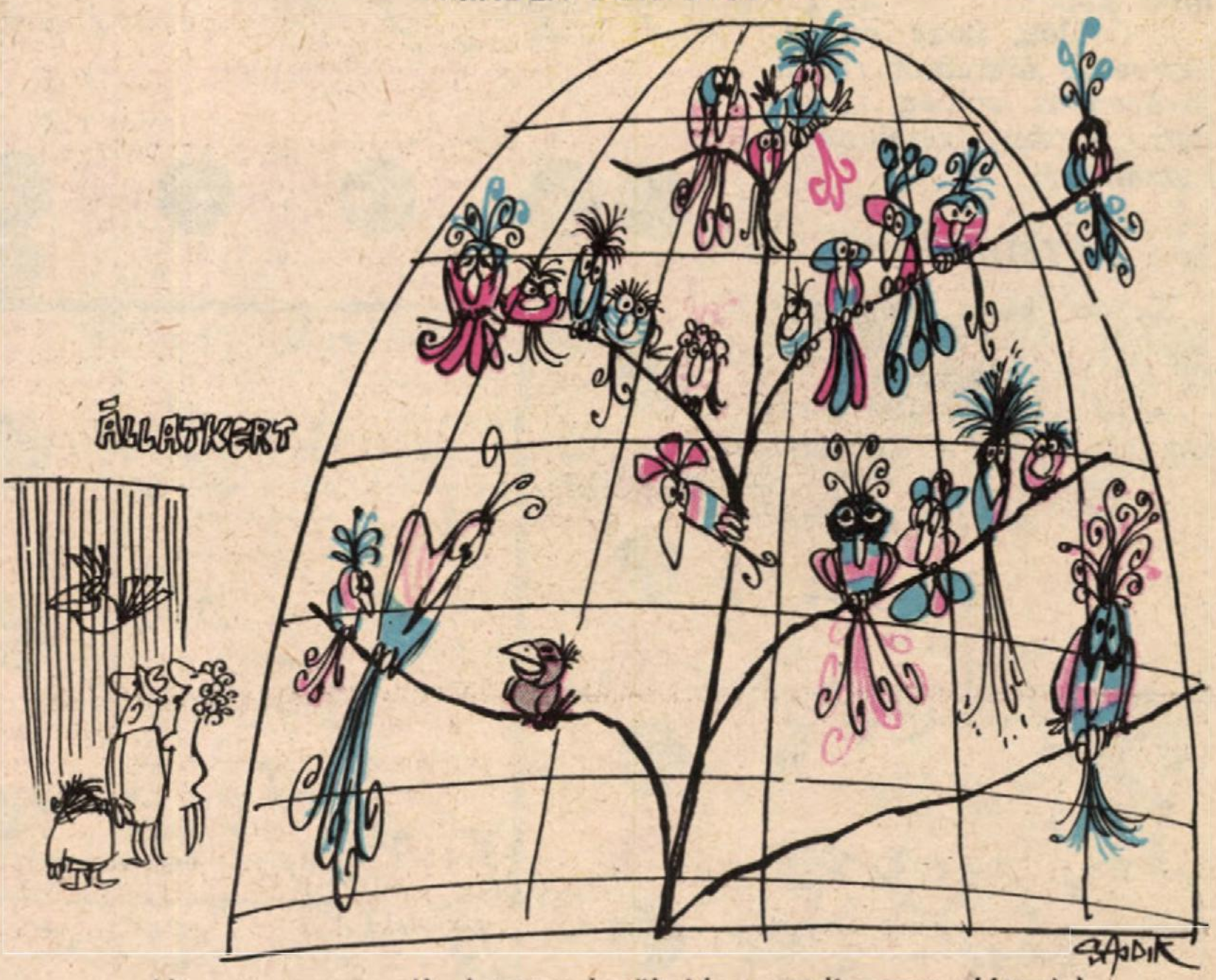

BIZONYÍTVÁNYOSZTÁSKOR

– Ne bőgj, fiam! Látod, a gyerek már túltette magát a matek egyesén...

MINDEN LEHETSÉGES...

– Hiszen maga veréb, hogyan került ide paradicsommadárnak?
– Sas a nagybátyám.

SZILÁNKOK

ÁLLATKERTBEN

— Apu, nézd, az ápolóbácsi az oroszlánnak vacsorát ad. Miért nem bántja a bácsit az oroszlán?

— Kisfiam, az oroszlán szereti a bácsit, mert mindig tőle kapja a vacsorát.

— Akkor neked sem szabadna bántanod anyut, mert te is tőle kapod a vacsorát.

HIRDETÉS

NYUGDÍJAS FÉRFI SZERÉNY DÍJAZÁSÉRT FELELŐSSÉGET VÁLLAL

SZÉP KIS FŐNÖK

— Én a hivatalomban 450 embernek parancsolok.

— Gratulálok!

— Sajnos, egyikük sem engedelmeskedik . . .

ASZFALTBETYÁR

— Uram, ön mint férfi, legyen egy gyenge nő védelmezője! A túlsó oldalon az az alak már reggel óta követ. Állandóan molesztál, a szerelmével üldöz. Rettenetes!

— Asszonyom, miért nem szól egy rendőrnek?

— Nem tehetem. Az az alak mégiscsak a férjem!...

MAGÁNY

Y. negyven év körüli nő. Ha esténként hazatér az otthonába, óvatosan megnézi, nincs-e valaki az ágy alatt. Eddig még sose volt szerencséje.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Van egy százasod elsejéig?

— Tessék.

— Kössz.

— Boldoggá tettél. Adni ugyanis nagyobb öröm, mint kapni.

— Örülök, hogy rendelkezésedre állhattam. És ha jövőben is boldog akarsz lenn, fordulj bizalommal hozzám.

KÁVÉHÁZBAN

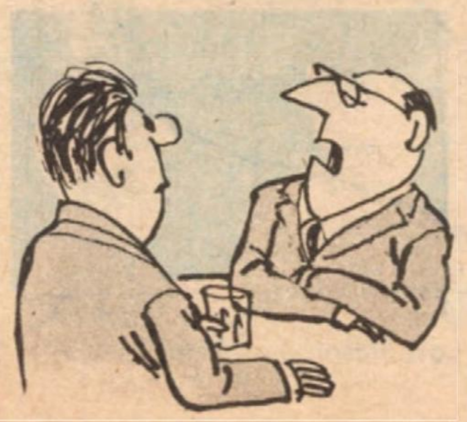
X., aki híres nagyképűségéről, leül mellém a Művész Kávéházban:

— Akarsz beszélni a világ legokosabb emberével?

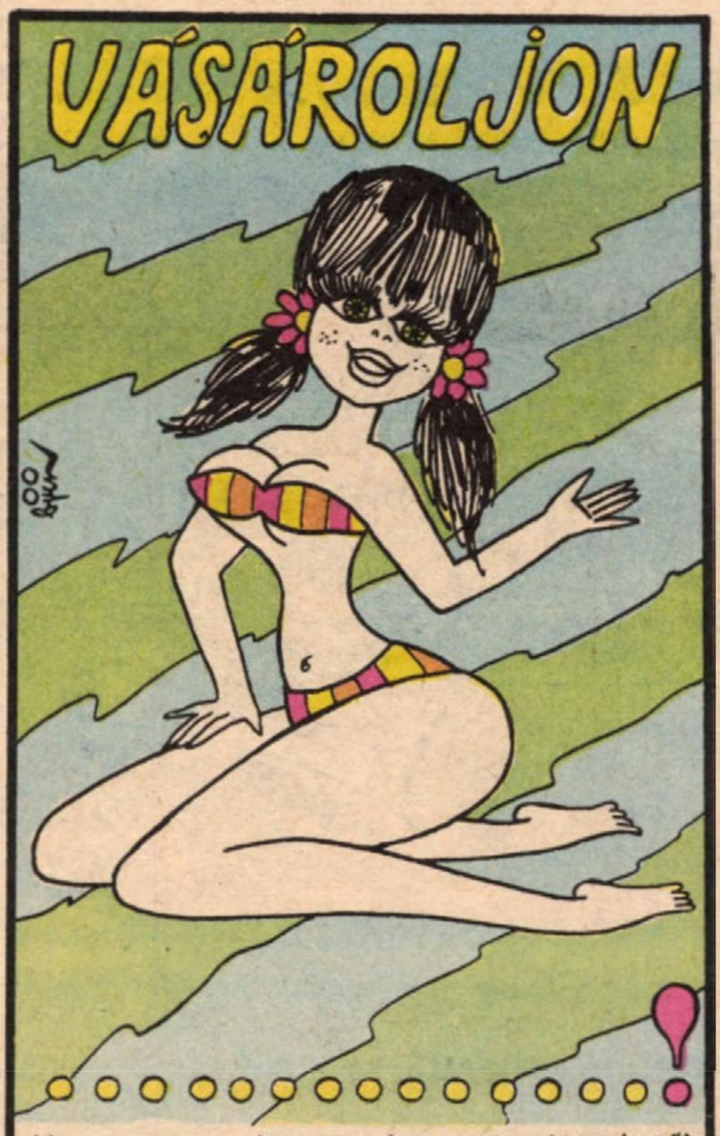
— Igen.

— Íme, már beszélsz is vele!

G. Sz.

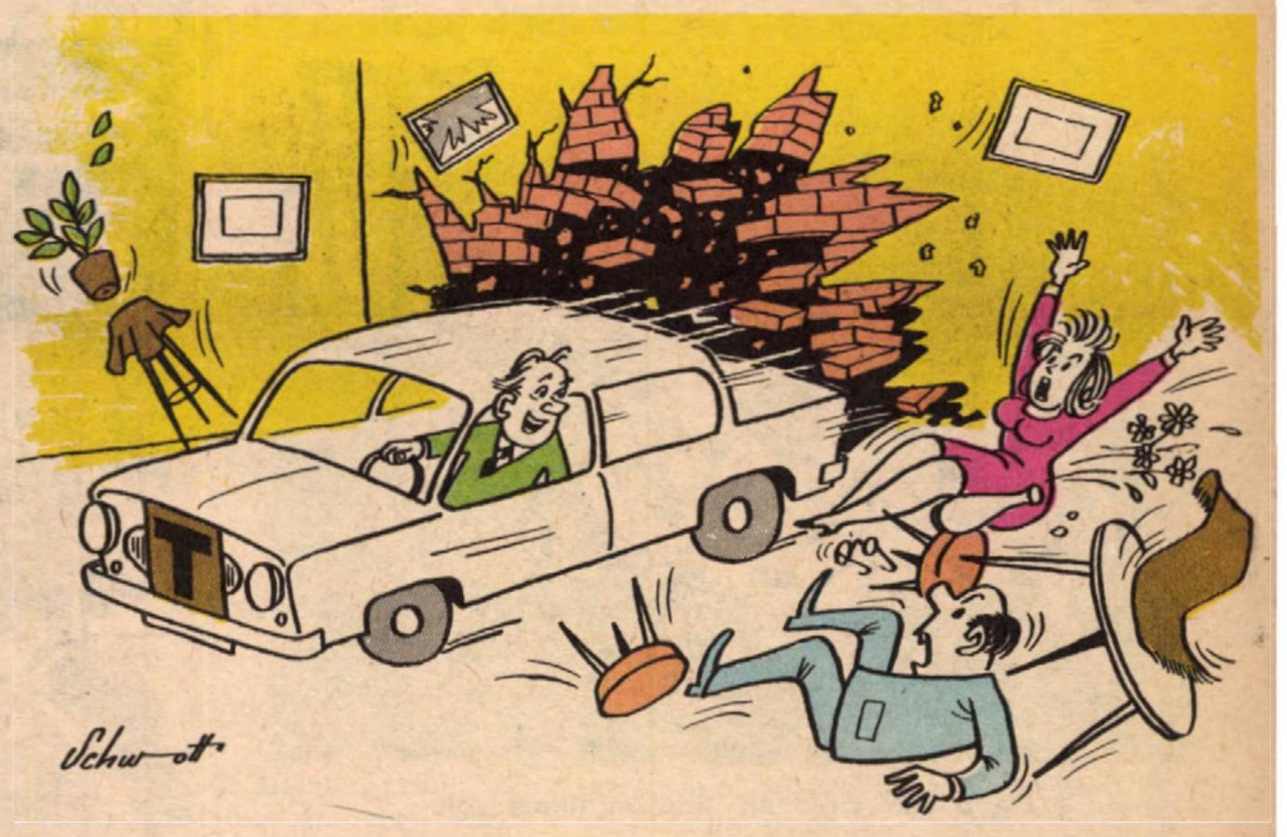

KORSZERŰ PLAKÁT

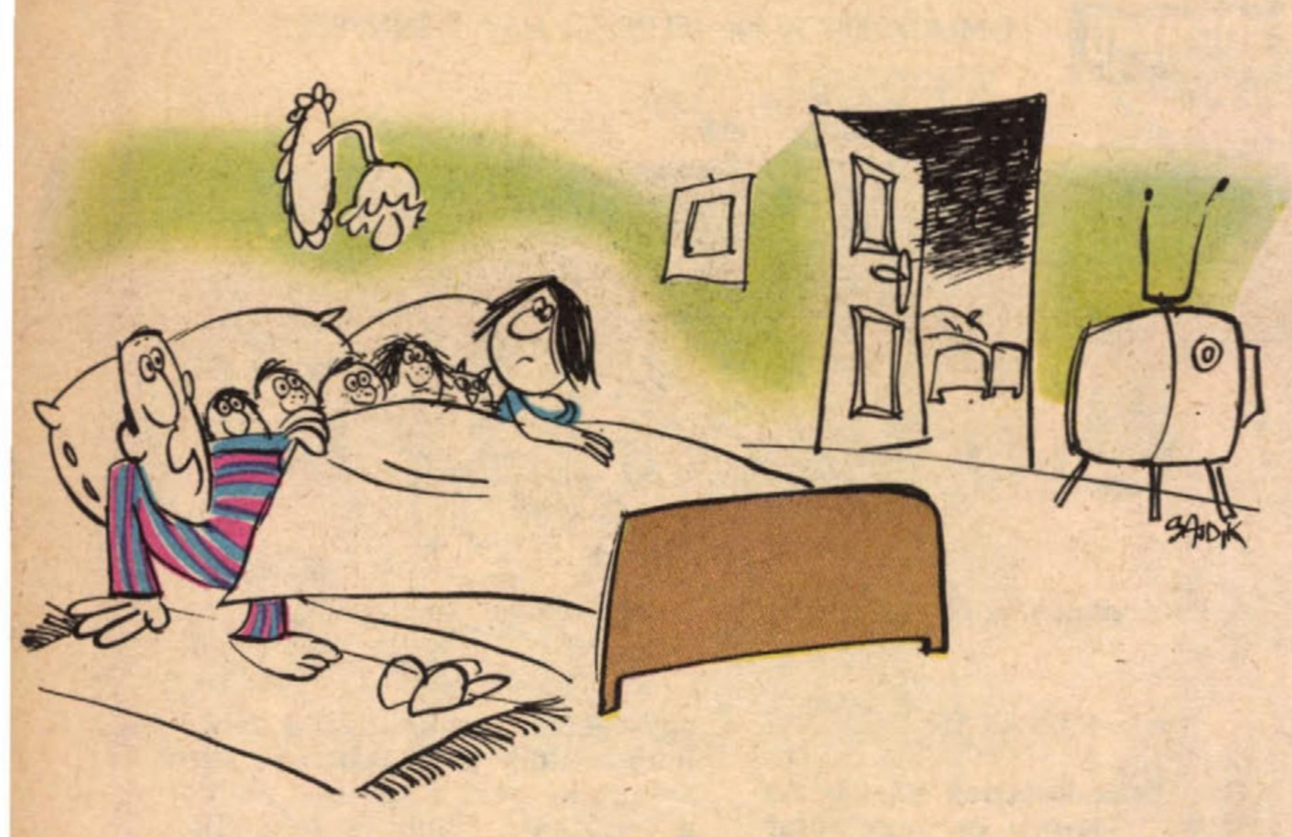
(A pontozott rész tetszés szerint kitölthető)

TANULÓVEZETŐ

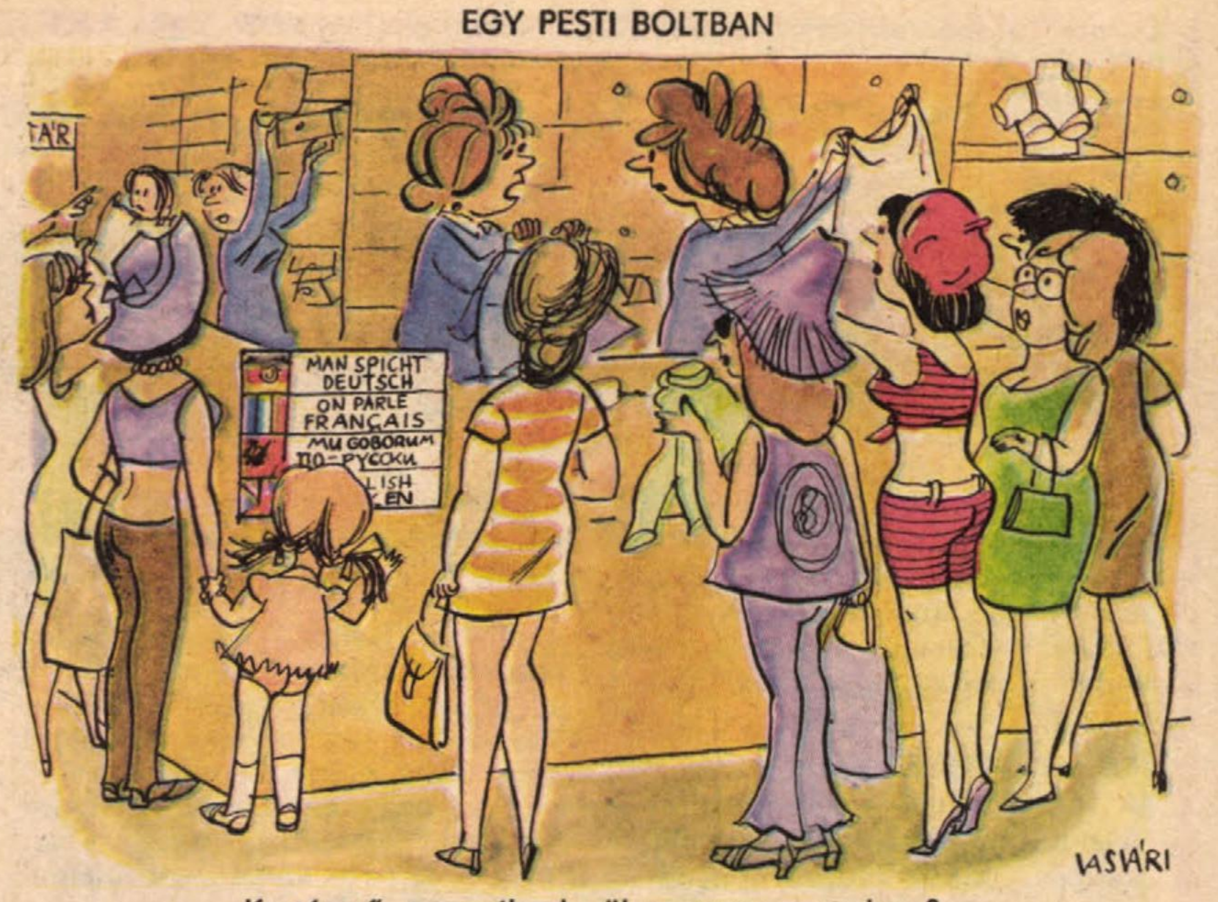
– Bocsánat, én a Kovácsékhoz akartam menni . . .

FOGADALOM

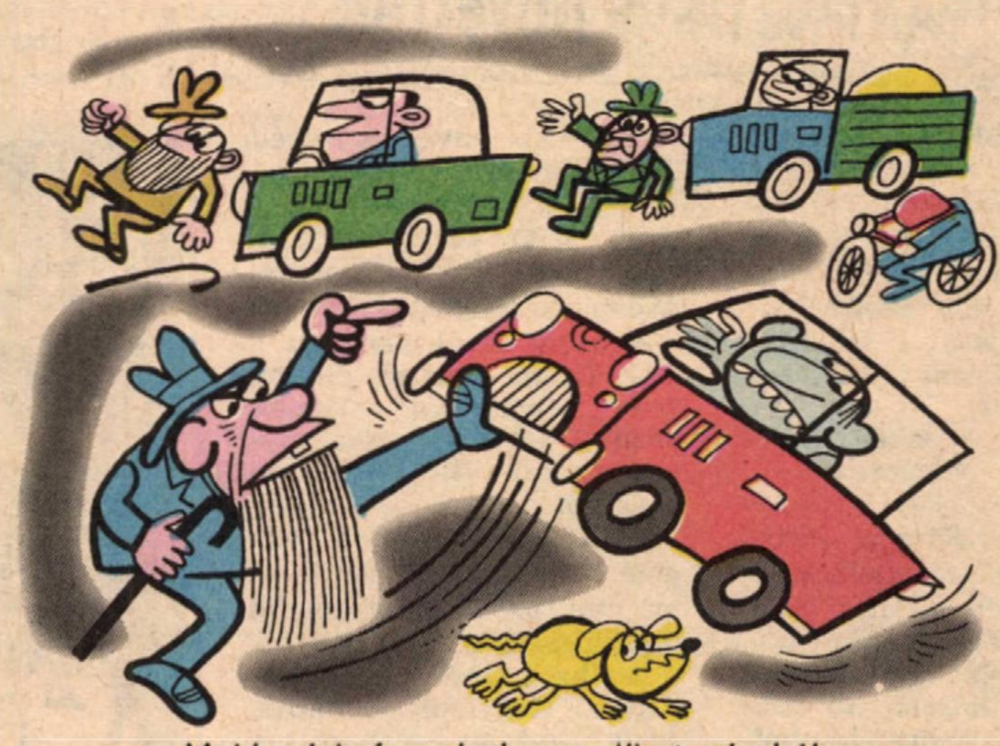
– Máskor nem nézünk olyan filmet, amitől félnek a gyerekek!

EGY PESTI BOLTBAN

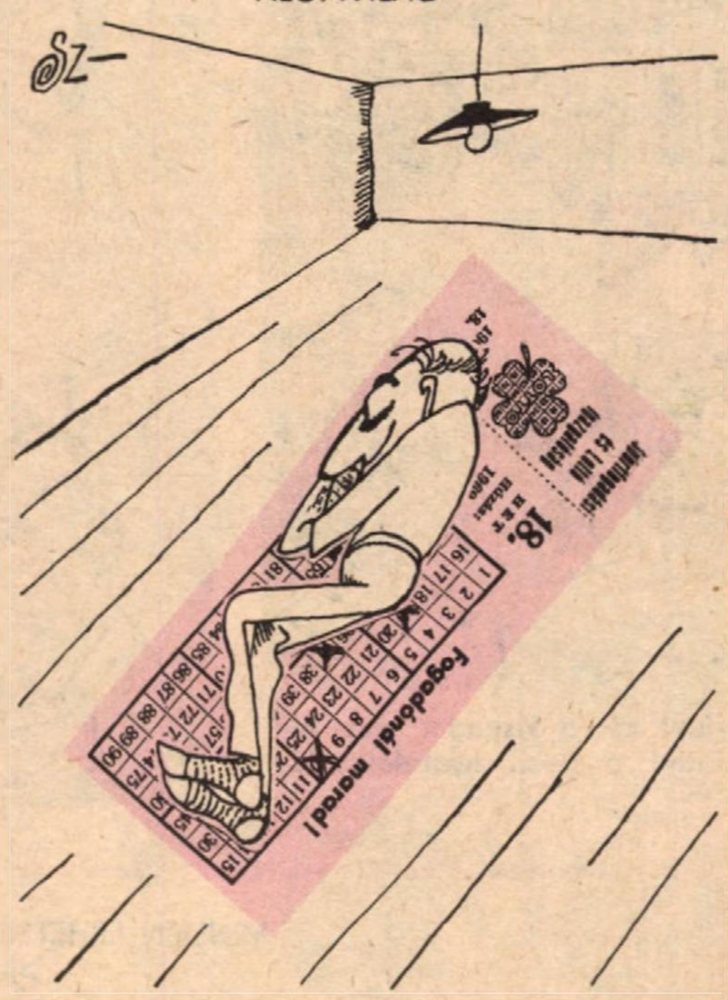
– Kartársnő, mennyibe kerül ez magyar nyelven? . . .

KÜLÖNÖS ESET

– Majd adok én neked, nyugdíjast gázolni!

ÁLOMVILÁG

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Nem tudsz nekem kétszáz forintot kölcsönadni?
— Nincs nálam pénz.
— És otthon?
— Köszönöm, otthon mindenki egészséges.

*

A tanító rászól az iskolában egy gyerekre:
— Tátva van a szájad!
— Tudom, tanító úr, én hagytam nyitva.

AHOL A BAJ ELKEZDŐDÖTT

Az ember lejött a fáról.

KI KICSODA?

Örömmel értesültem a lapokból, hogy hamarosan nálunk is megjelenik a nyugati országokban oly népszerű „Who's who", azaz magyar címén: „Ki kicsoda?". A hír közli, hogy a kötet 7000 ismert személyiség rövid életrajzát tartalmazza, akik között 1300 magyar kap helyet.

E szerint a kötet szerkesztői úgy vélték, hogy honunkban 1300 „kicsoda" van. Ennyire taksálják azon gazdasági vezetők, politikusok, művészek, közéleti személyiségek, újságírók és tudósok számát, akik „valakinek" számítanak. Már előre látom, hogy ebből mekkora botrányok lesznek.. Ez ideig ugyanis legalább 10 millió magyar hitte magáról, hogy ő valaki. Nemrégiben például egy tanácsi osztályvezető — nem éppen a legbarátságosabban — azzal búcsúzott tőlem, hogy majd ő megmutatja, hogy kicsoda. A könyv megjelenése után nem kell fáradnia. Kinyitom a kötetet és abból megtudhatom. Ha nem lelem a nevét, akkor nem kicsoda, tehát ne is mutasson nekem semmit.

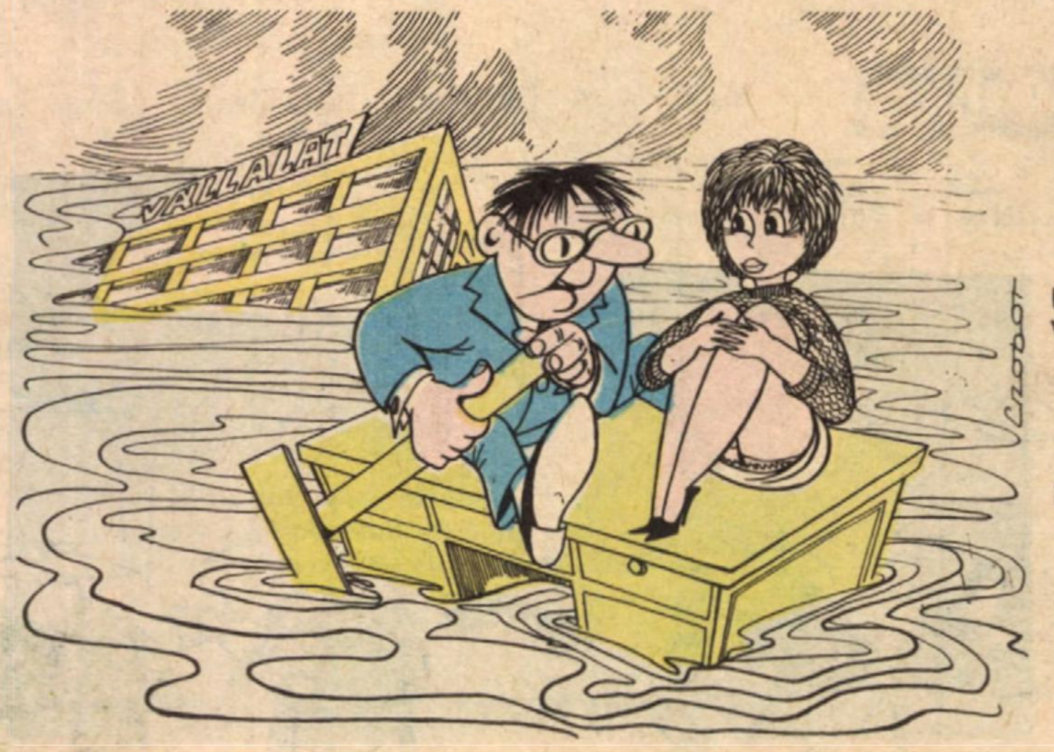
A könyv megjelenése után ilyen párbeszédekre számítok:

— Maga is valaki már? Benne van a „Ki kicsodában"? Nincs? Akkor menjen a micsodába!

Félreértés ne essék! Én csodára örülök ennek a micsodának, de ez nem feledteti egy aggályomat: amennyire én a hazai kicsodák közötti fluktuációt ismerem, könnyen előfordulhat, hogy aki a könyv imprimálása idején még kicsoda volt, mire a kötet a boltokban megjelenik, már nem kicsoda. Közben helyére olyan lép, aki előzőleg nem volt kicsoda és méltán sérelmezi, hogy nincs benne a „Kicsó"-ban. (Az elmés nevet én nyelvújítottam!)

Így a komolynak induló mű, hamarosan a köznevetség tárgya lenne. Ezért a könyvet gyakorta — legalább havonként — kellene megjelentetni. Így az ember állandóan figyelemmel kísérhetné, hogy ki nem kicsoda már. Persze ez a mi nyomda- és papírviszonyaink között nem lehetséges, ezért legalább — a telefonkönyvhöz hasonlóan — havonta pótlást és változás-jelentést kell kiadni, az új kicsodák és a kiselejtezett exkicsodák teljes névsorával.

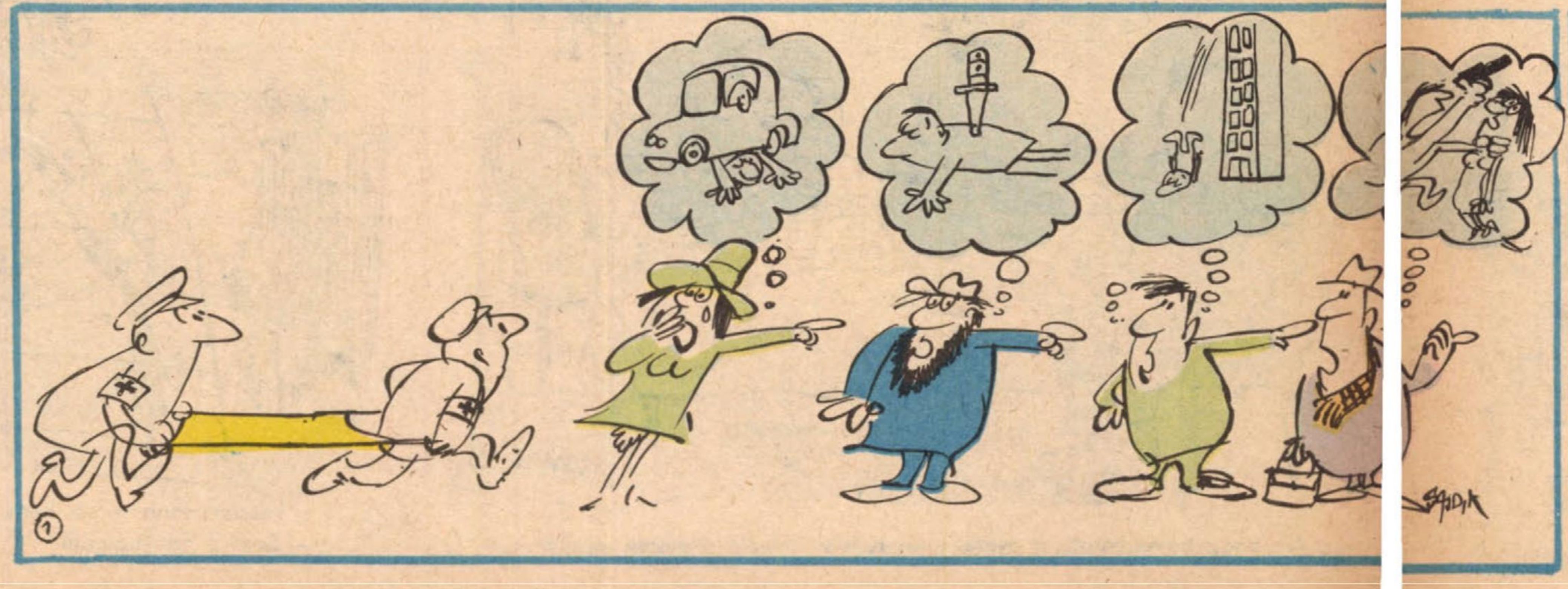
Ő. F.

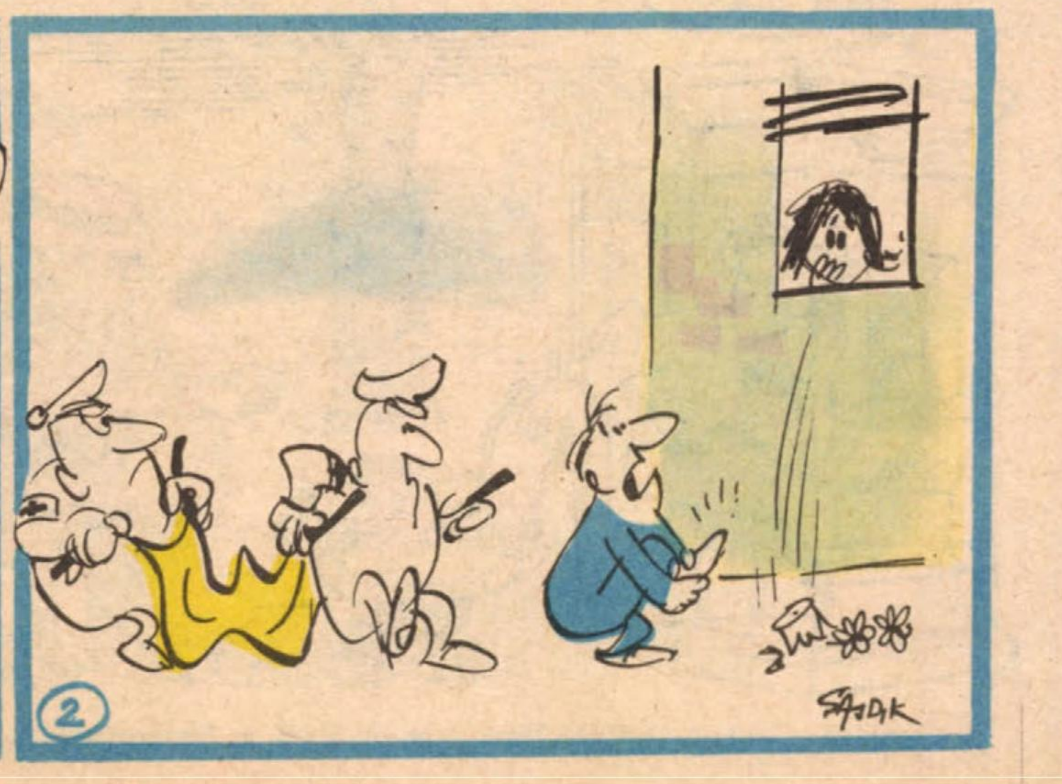

DEFICITES VÁLLALAT

Menekülők

TANÚK

JÁMBOR VESÉZÉS

IRIGYSÉGED HEVÉBEN

– Mind csupa szörnyeteg –
panaszlod úton útfélen. –
És milyen tiszteletlenek
a mai fiatalok . . .
hajtogatod
epésen
éveid nevében
(irigységed hevében).

De hát miért ily csípős-keserűn?
Az ifjúságot átkozod,
személyileg
azt hiszed,
éveiddel tekintélyed van növésben,
holott
életkorod
se bűn,
se érdem

JAJ ANNAK . . .

Jaj annak,
ki fejjel megy a falnak.
(Jobban teszi,
ha más fejével megy neki.)

SÓHAJ

Ő: jóságos, okos . . .
Mily kár, hogy kívüle
a többi mind gonosz,
hülye . . .

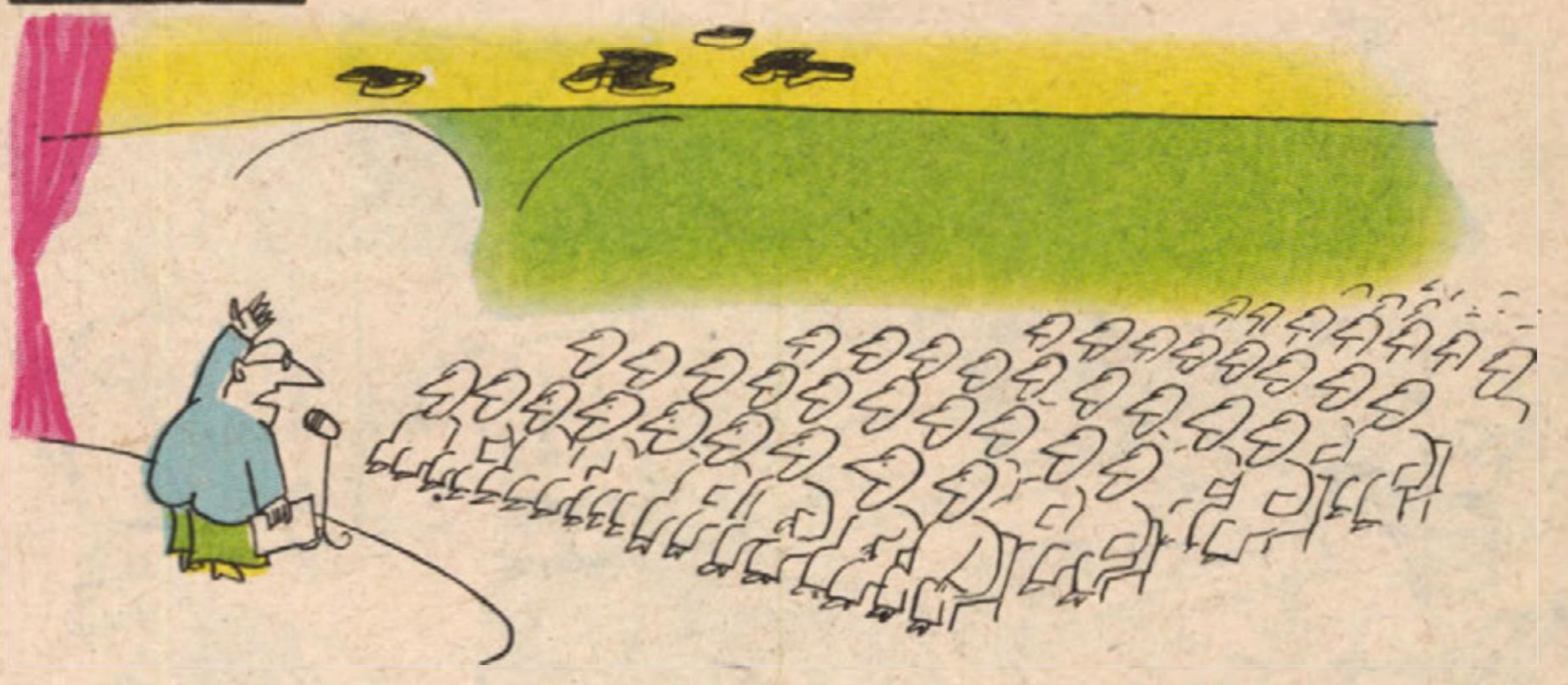
Bácski György

ANZIKSZ VAS MEGYÉBŐL

KÖRMEND

OMLADOZIK A MŰVELŐDÉSI HÁZ MENNYEZETE

– Az eredményekről majd egy másik helyiségben számolok be!

TÁBLA

A Vasvári Járási Művelődési Hazban tavaly májusban kezdtek hozzá a központi fűtés beszereléséhez, és úgy tervezték, hogy még az őszi-téli szezon kezdete előtt elkészülnek vele. Ebből azonban semmi sem lett, a munkát még azóta sem fejezték be. A téli idényben a művelődési házat éppen ezért nem lehetett kellően kihasználni, nyugodtan kirakhattak volna egy táblát az ablakba, ezzel a szöveggel:

„Az átépítés elhúzódása miatt a kultúrát hidegre tettük!"

TORONY

A vasváriak lépten-nyomon az épülő toronyházukkal dicsekedtek előttünk. Megkérdeztük: hány emeletes lesz?

— Négy! — feleltek büszkén. Ebből is látszik, mennyire igaza volt Einsteinnek: minden relatív! Ahol eddig egyemeletes volt a legmagasabb épület, ott az ötszintes ház is toronynak számít már...

ÚJÍTÁS

Körmenden megkérdeztük: milyen ügyekben szoktak interpellálni a tanácstagok a járási tanács ülésein?

Ritkán hangzik el interpelláció, mondották, mert arra csak a tanácsülések végén kerülne sor, akkor viszont már mindenki siet, hogy elérje az autóbuszt.

Kár, nagy kár, mert bizonyára minden községben akad olyan megoldásra váró probléma, amelynek érdekében interpellálni kellene.

Ha, újításként, a legközelebbi tanácsülést az autóbuszon rendeznék meg, talán erre is jutna idő...

ÜZENET

Jánosházán megkértek bennünket, hogy az alábbi üzenetet továbbítsuk az Iskolabútor- és Sportszergyár címére:

„Nagyon sajnáljuk, hogy óbudai részlegüknek a községünkbe való áttelepítése ilyen soká elhúzódik. Reméljük, az idén azért még találkozunk! Szeretettel várja magukat:
sok-sok jánosházi asszony, aki nagyon szeretne helyben munkához jutni."

KUTATÁS

Olaj után kutattak Sárvár határában 1964-ben és nagy sótartalmú melegvízre bukkantak helyette.

A kutatás azóta is tovább folyik. Most azt kutatják: hol bukkanhatnának rá minél több olyan — anyagilag jól szituált — szervre és intézményre, amelyek ezt a nagy természeti kincset kellően hasznosítani tudnák?!

FELFÚJHATÓ

A Hungária Műanyagfeldolgozó Vállalat szombathelyi gyáregységében megkezdték a felfújható vállfák gyártását. (Az igazi szenzáció, persze, az lesz amikor a felfújható ruhát is feltalálják hozzá, a felfújható ruhásszekrényről nem is szólva.)

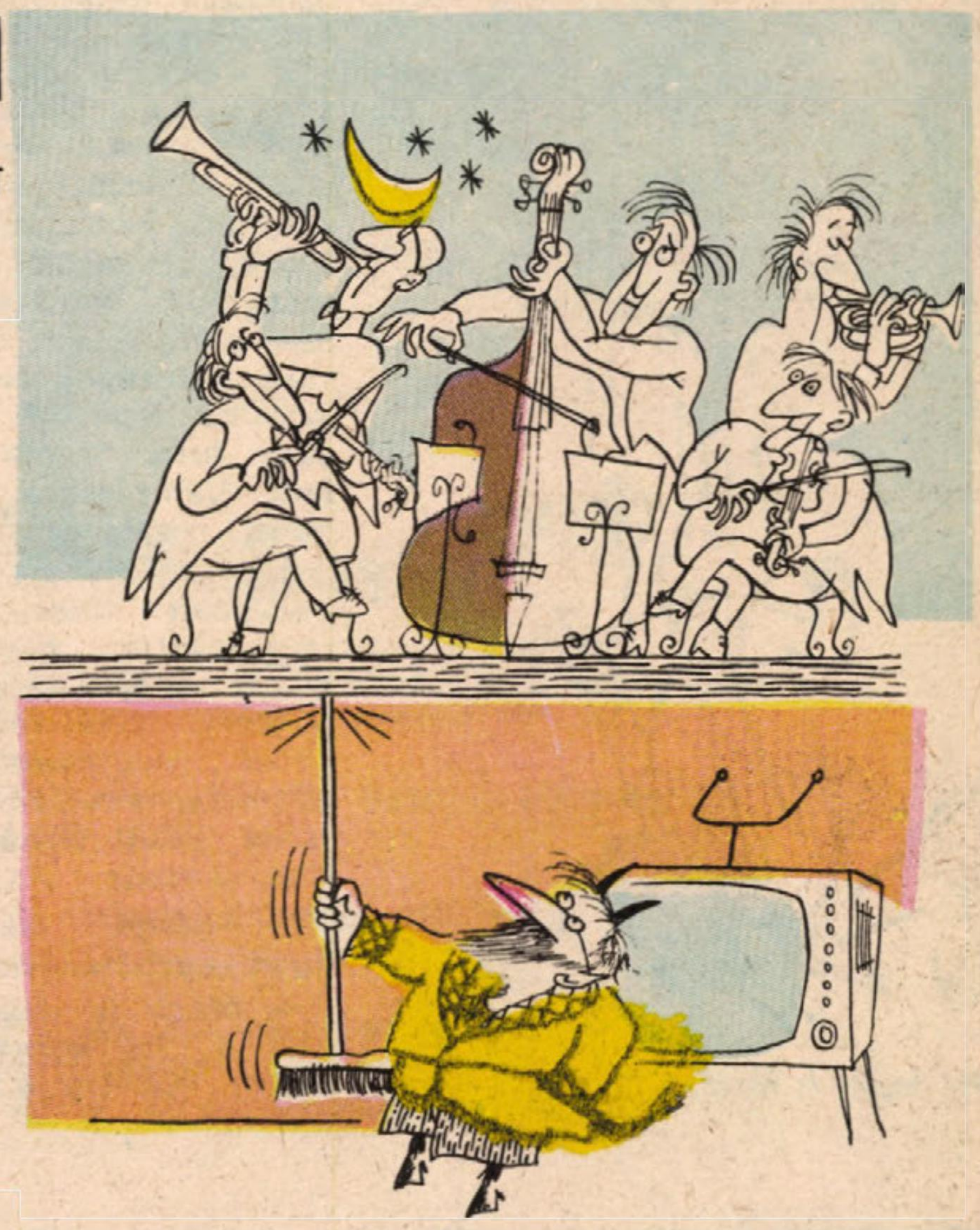
Rossz nyelvek szerint azonban a Savaria Cipőgyár már megelőzte őket.

— Olyan zippzárat raknak a csizmákba — mondta epésen valaki —, hogy egy-két felhúzás után tönkremegy. Akkor aztán fújhatjuk...

Radványi Barna és Császár Tamás riportja

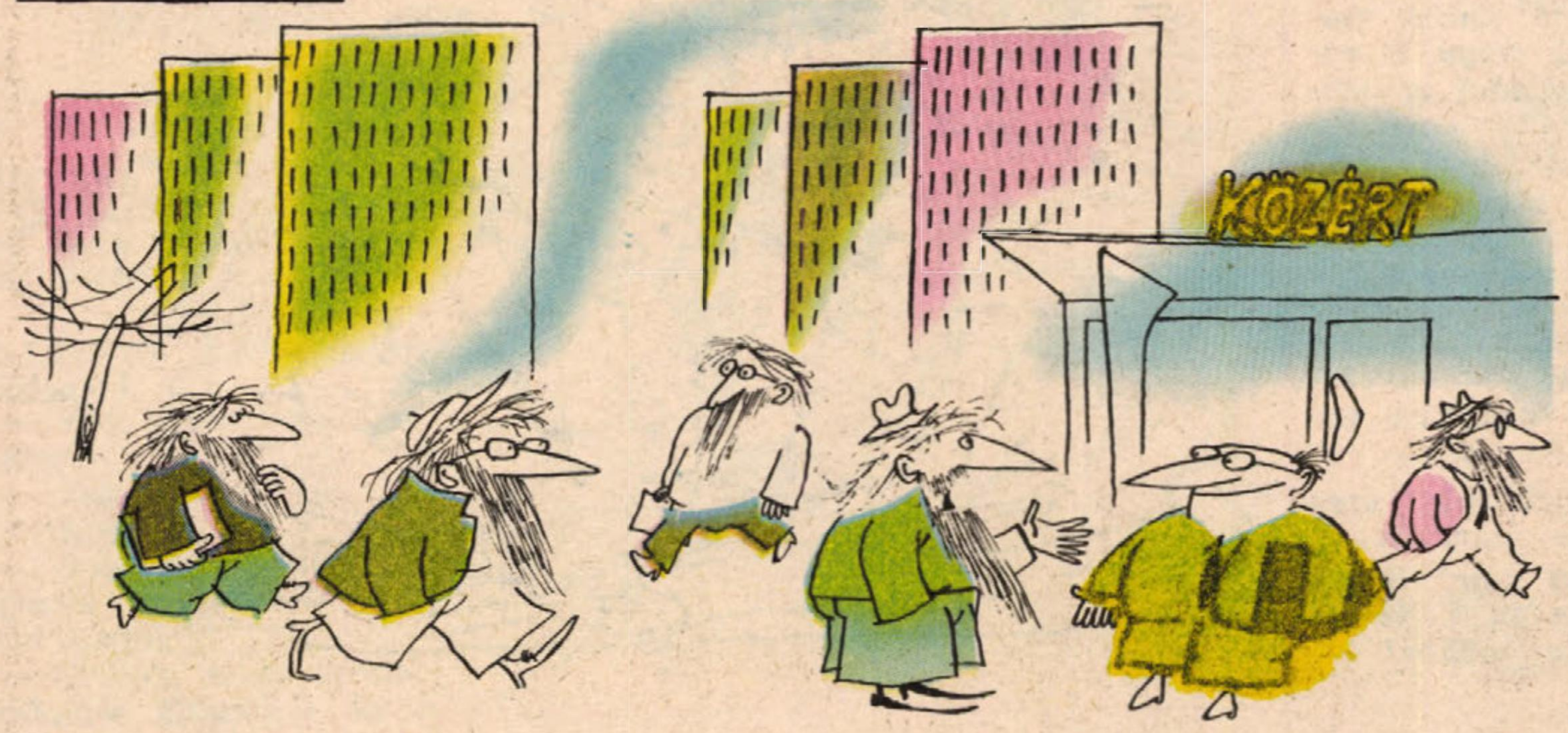
CELLDÖMÖLK

HANGVERSENYEKET RENDEZNEK A SÁGHEGYI KRÁTERBEN

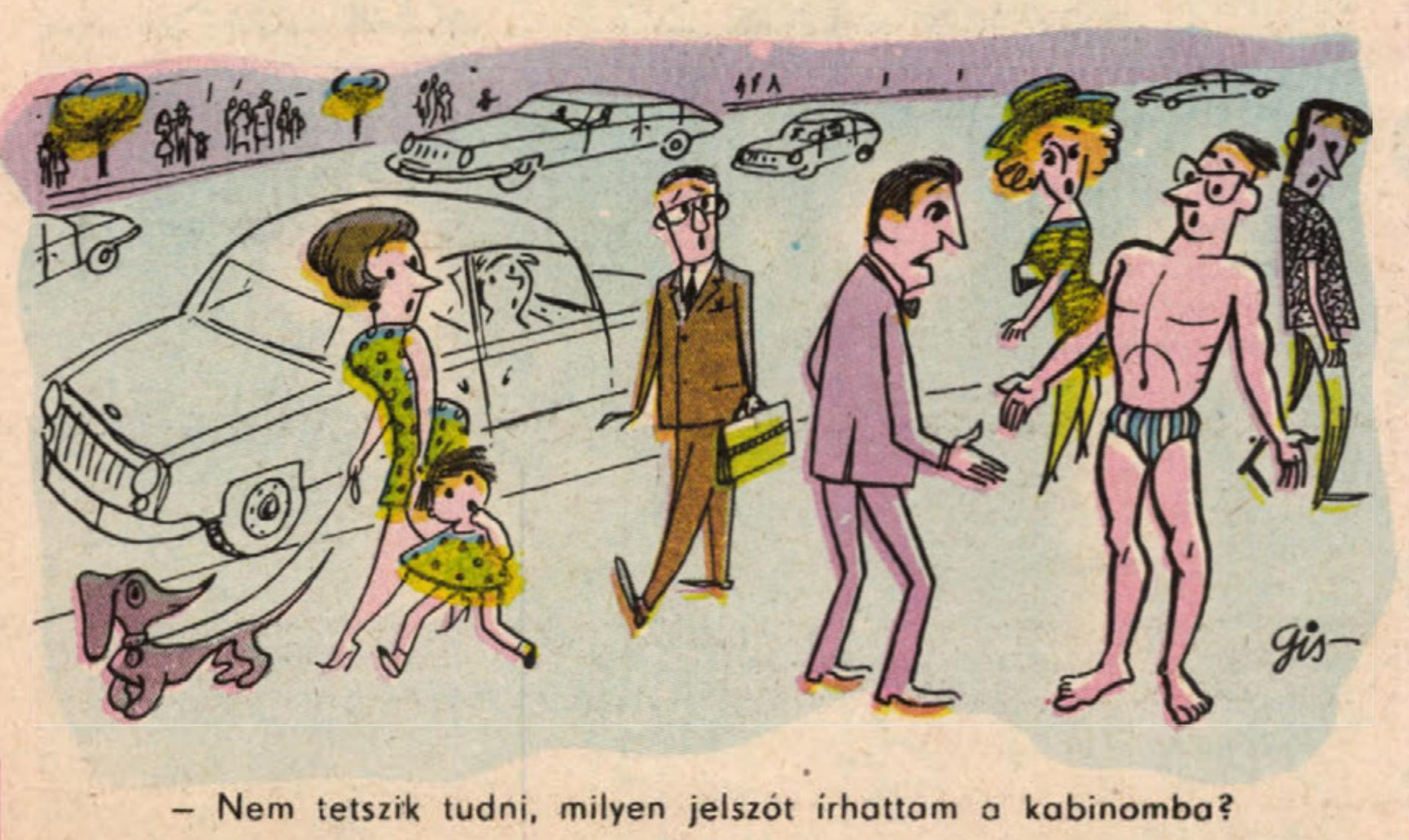
SZOMBATHELY

ALHIPPIK A DERKOVITS-TELEPEN

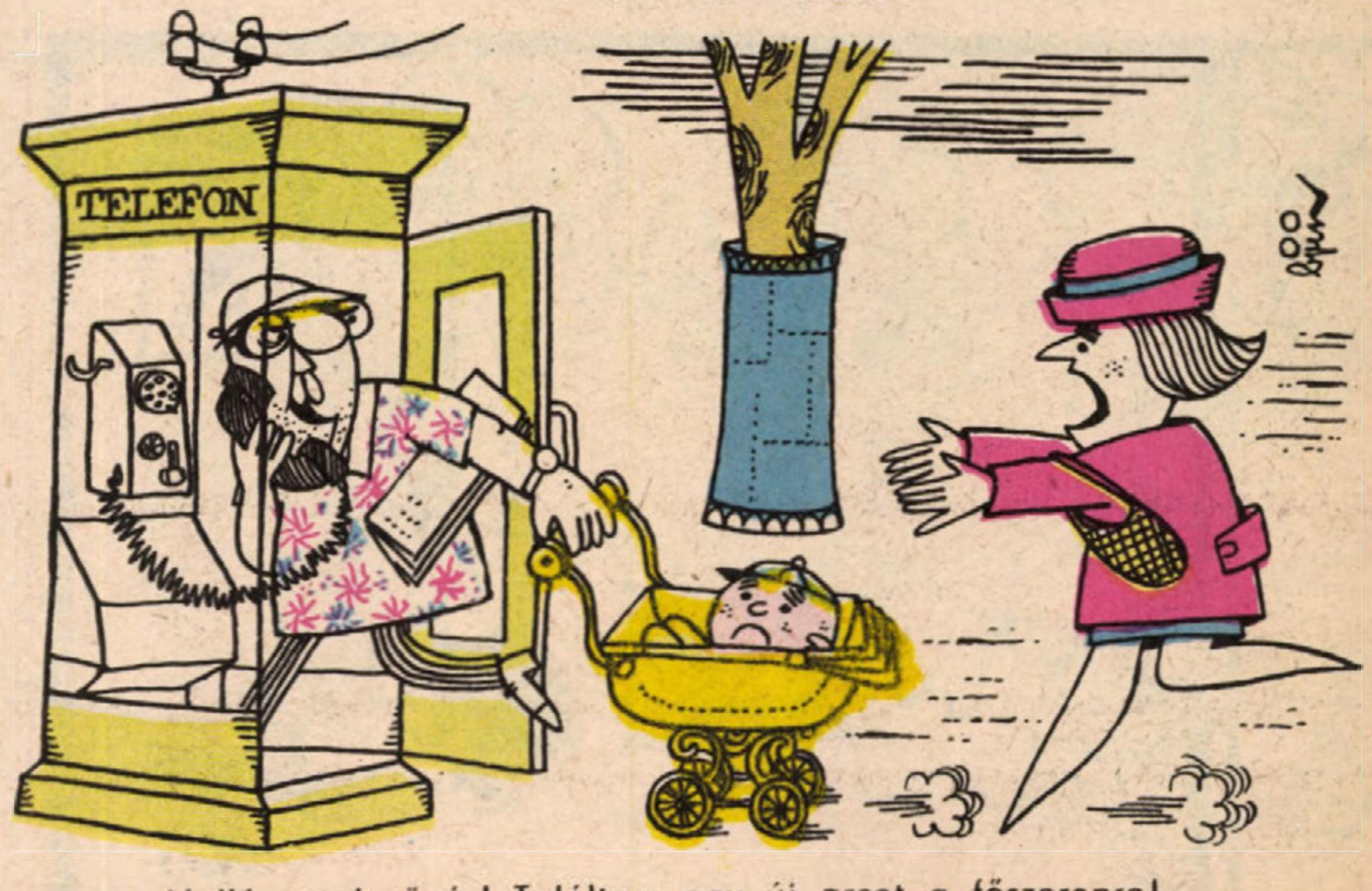
– Mit csináljunk, ha az egész lakótelepen egyetlen fodrászüzlet sincsen?

FELEDÉKENY STRANDOLÓ

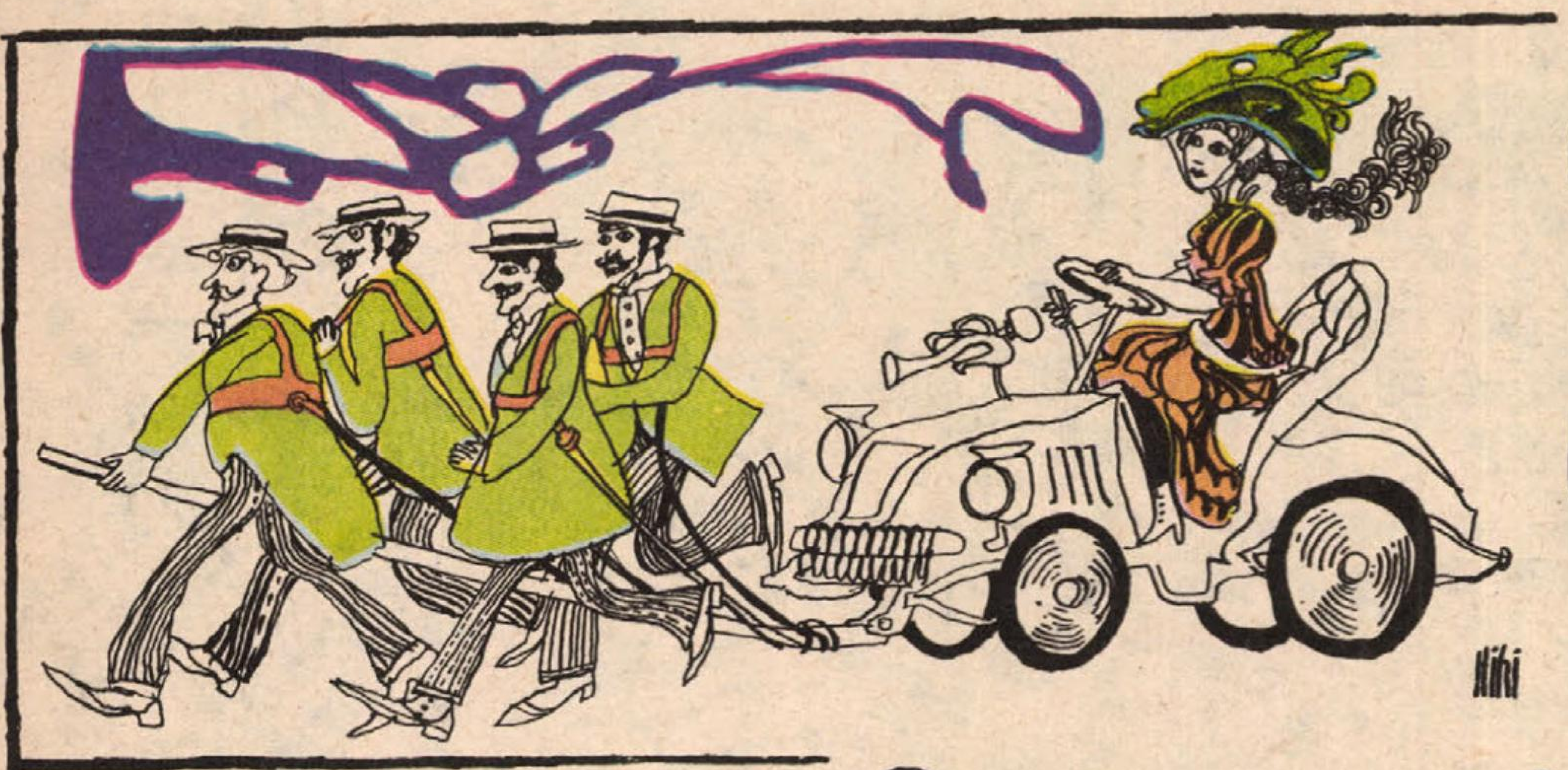

– Nem tetszik tudni, milyen jelszót írhattam a kabinomba?

GYERMEKFILM KÉSZÜL

– Halló, rendező úr! Találtam egy új arcot a főszerepre!...

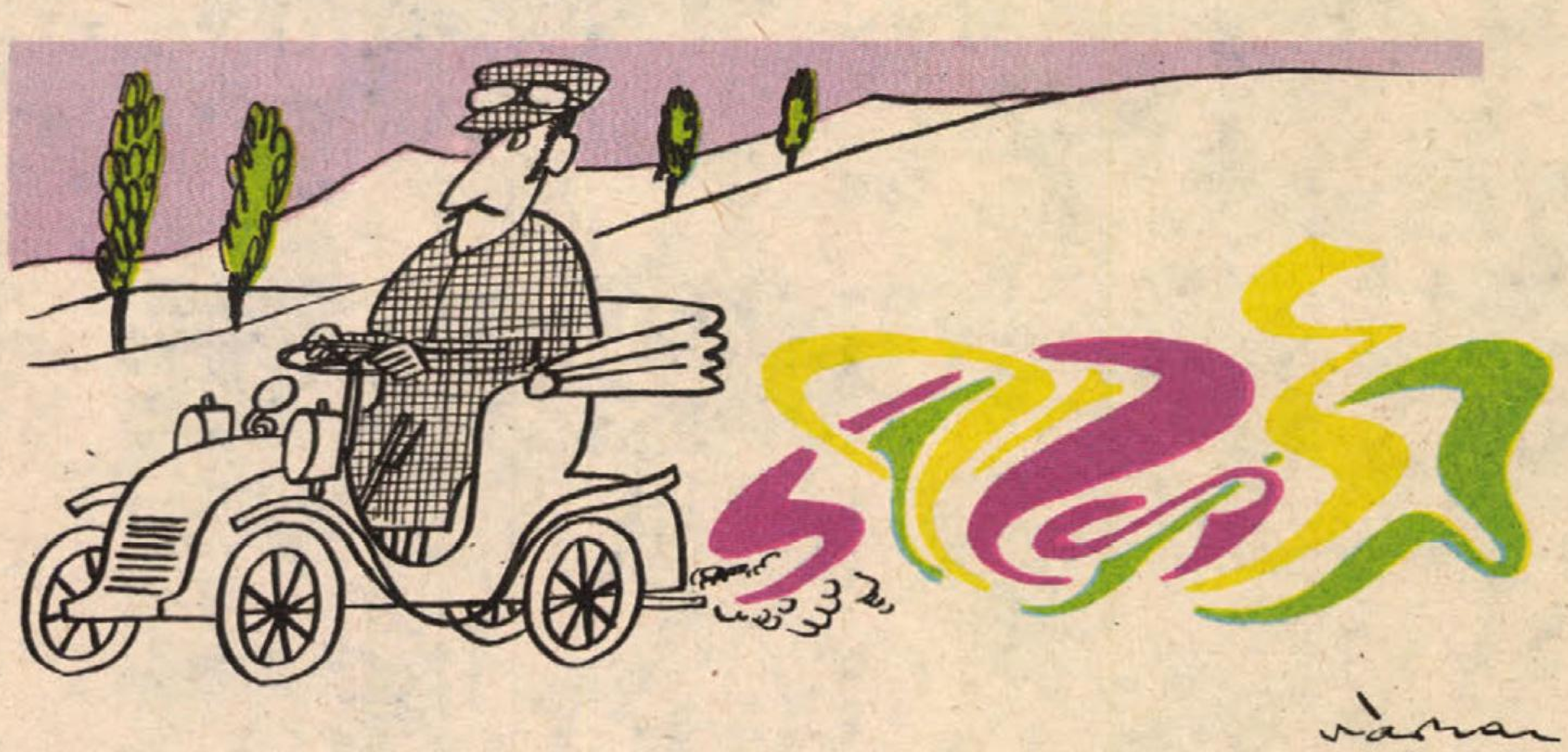

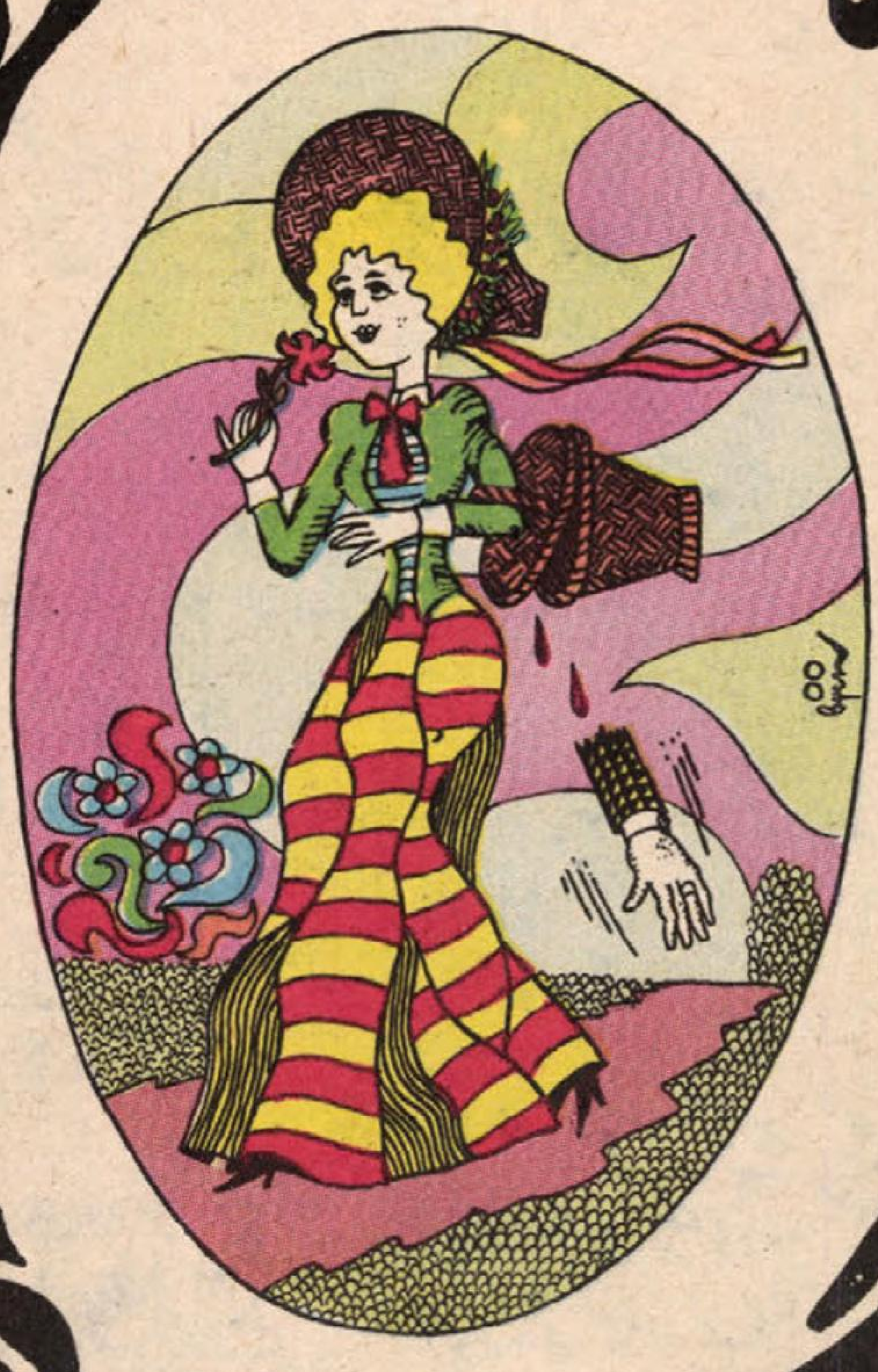

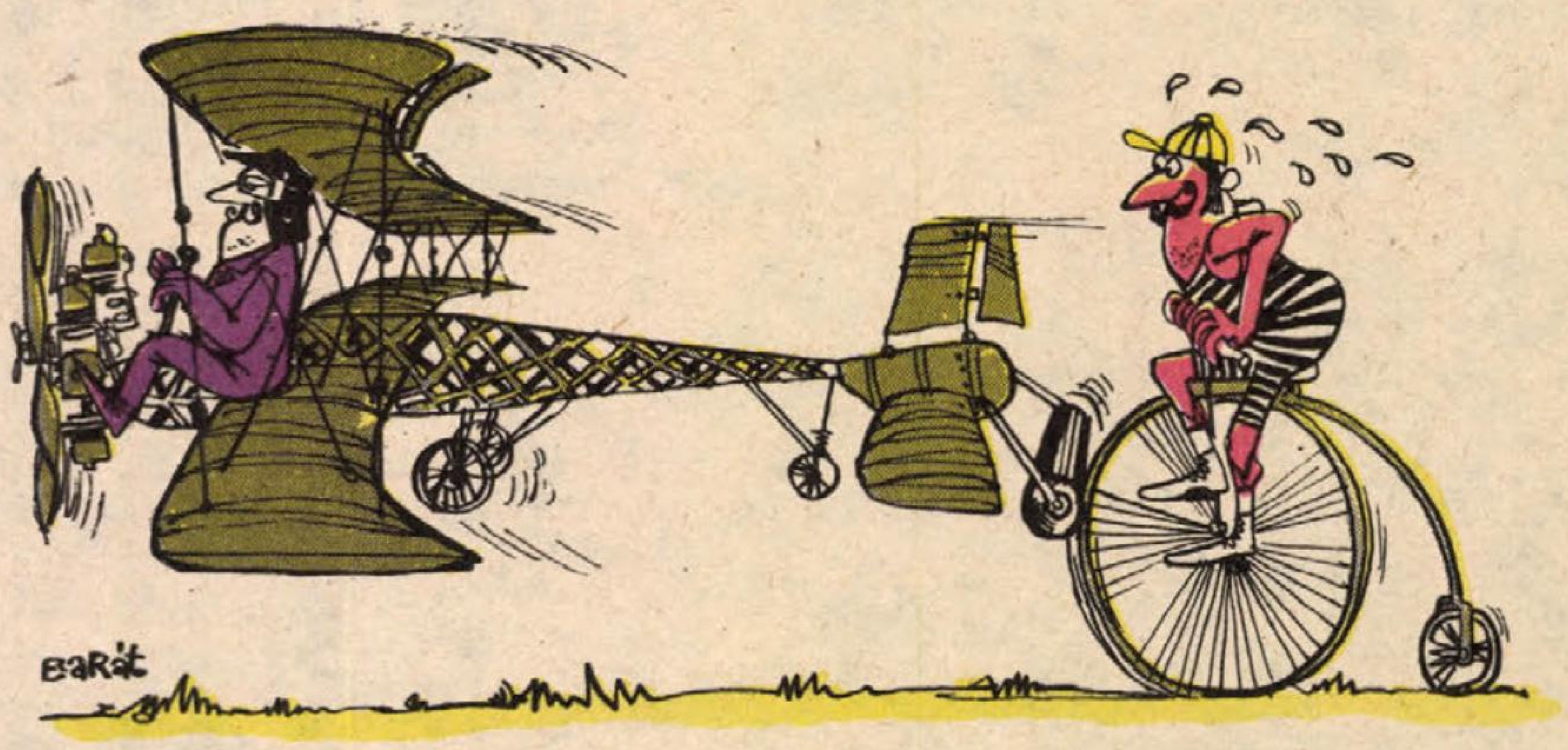
SZECESSZIÓ

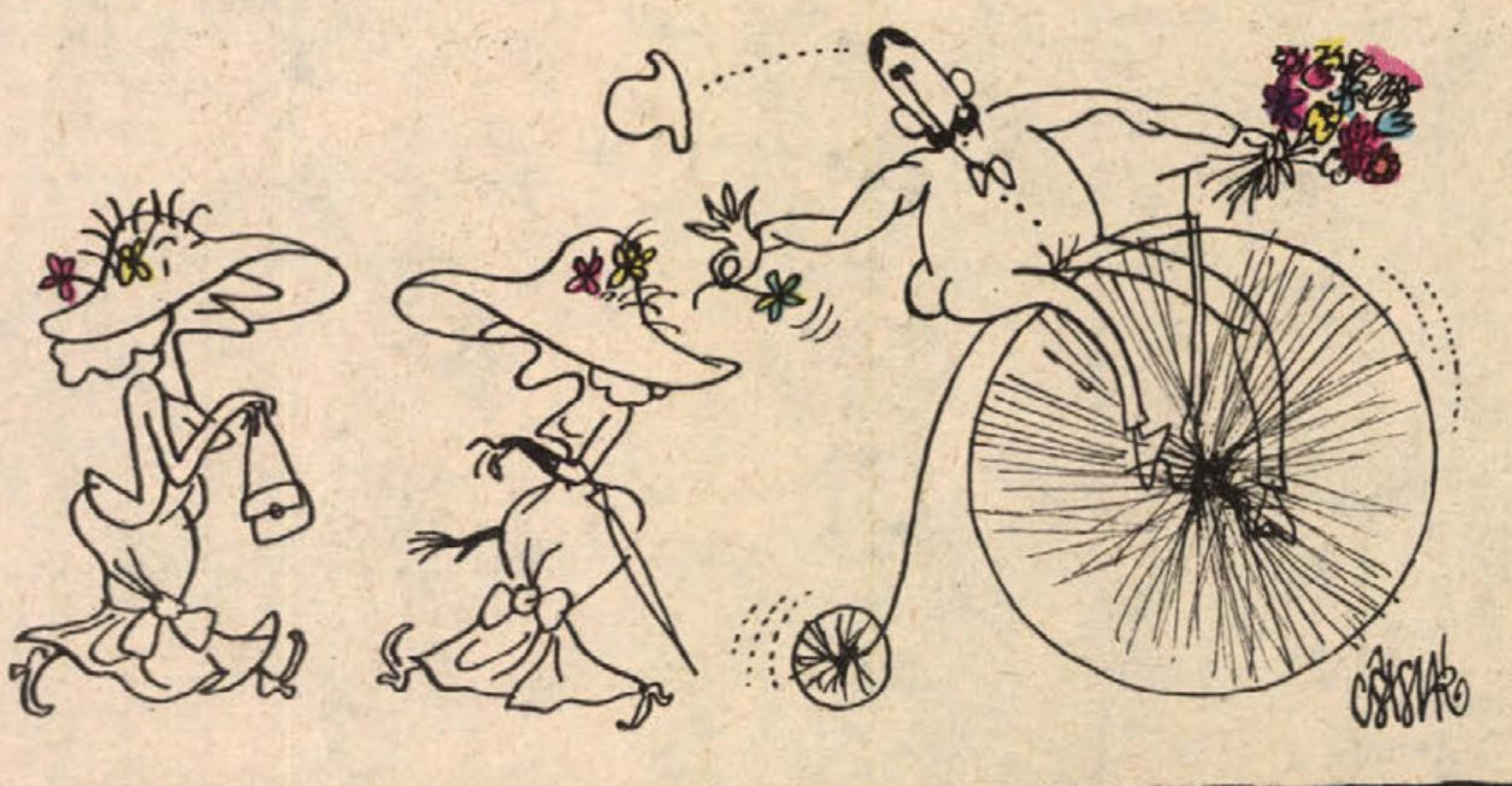

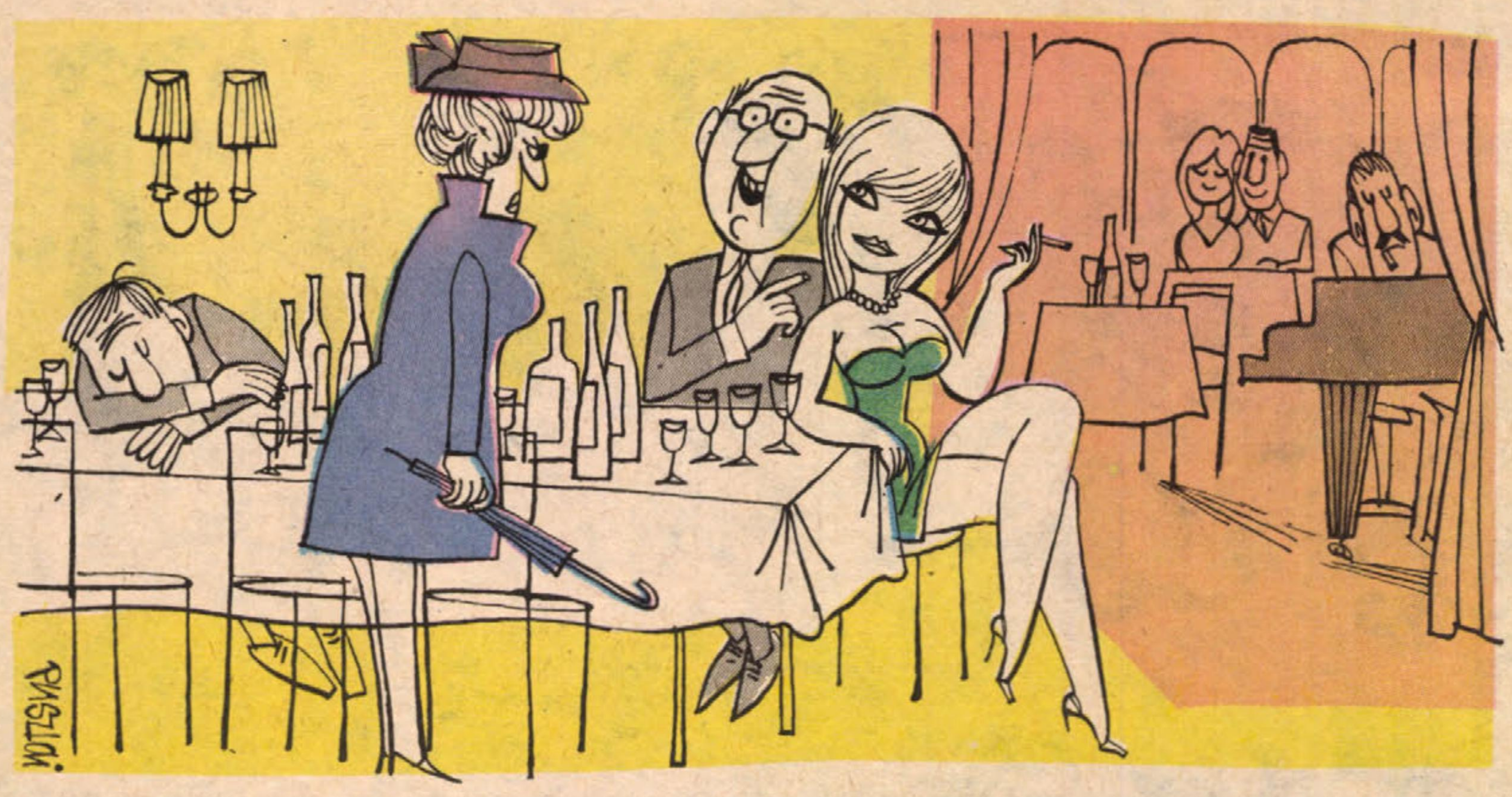
HEGEDŰS, SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, BARÁT, CSÁSZÁR

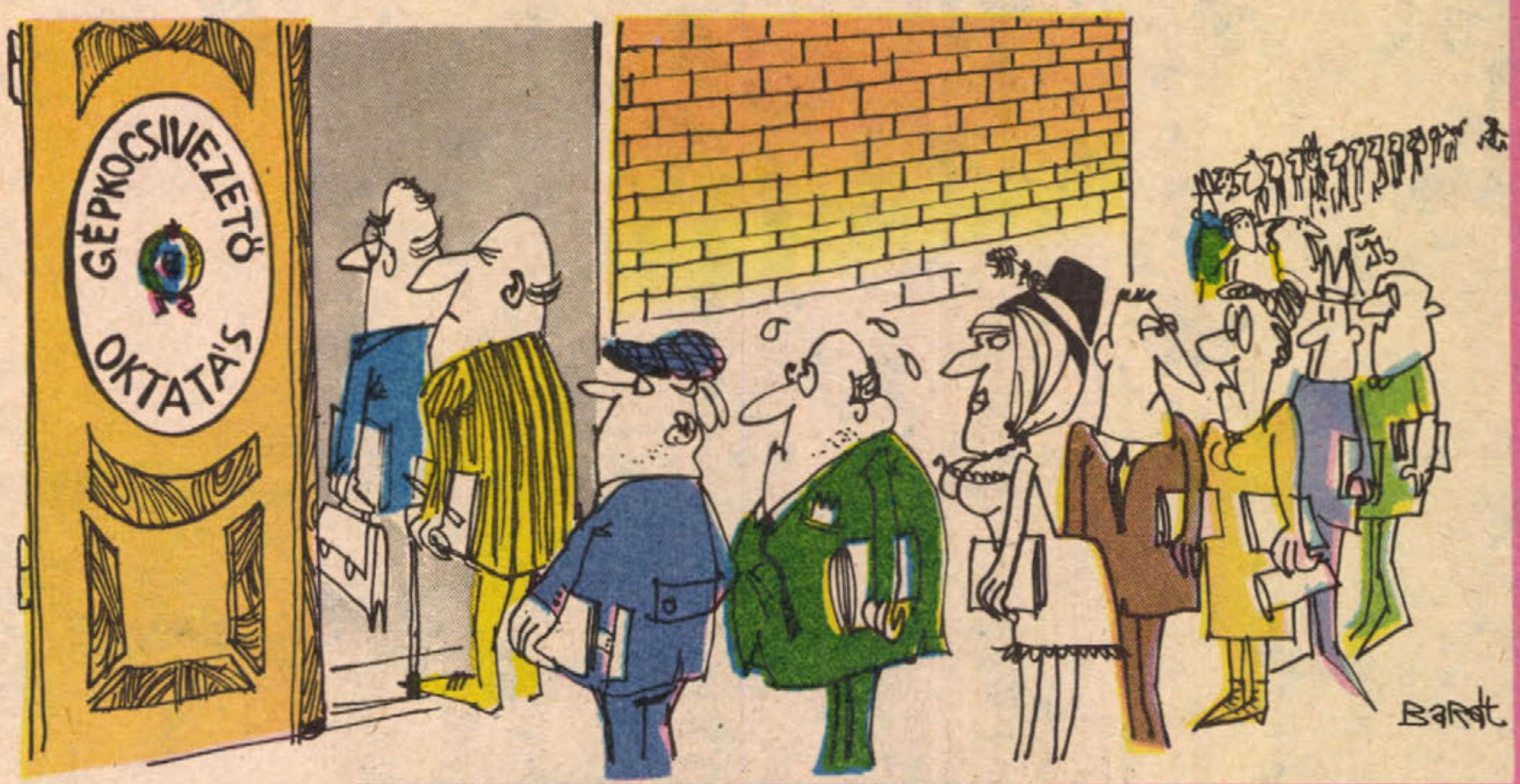

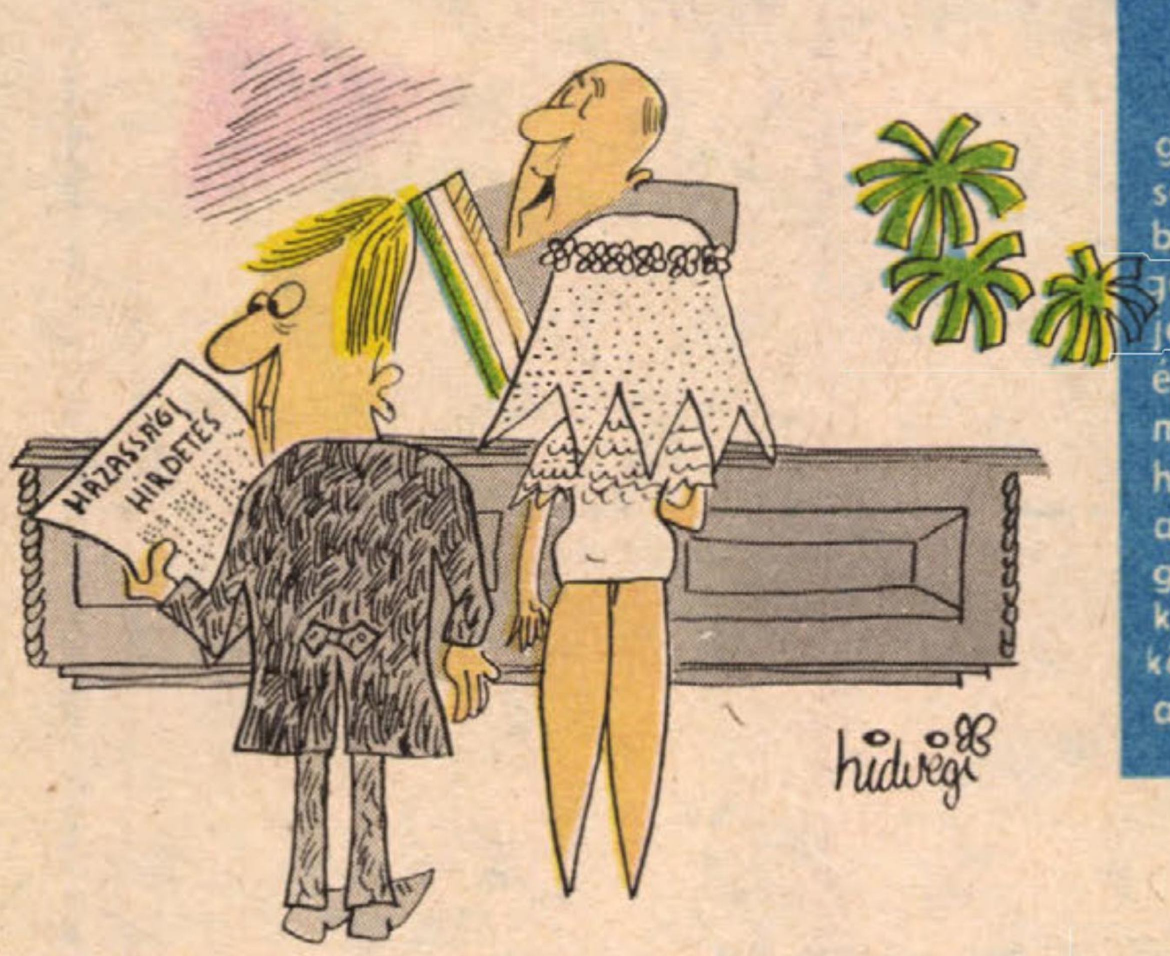
25 ÉVES ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

– Ki ez a lány, Béla?!
– Nem fogod elhinni! Ő a Kelemen Pista. Mellettem ült a VIII/B-ben.

TANULÁSI LÁZ

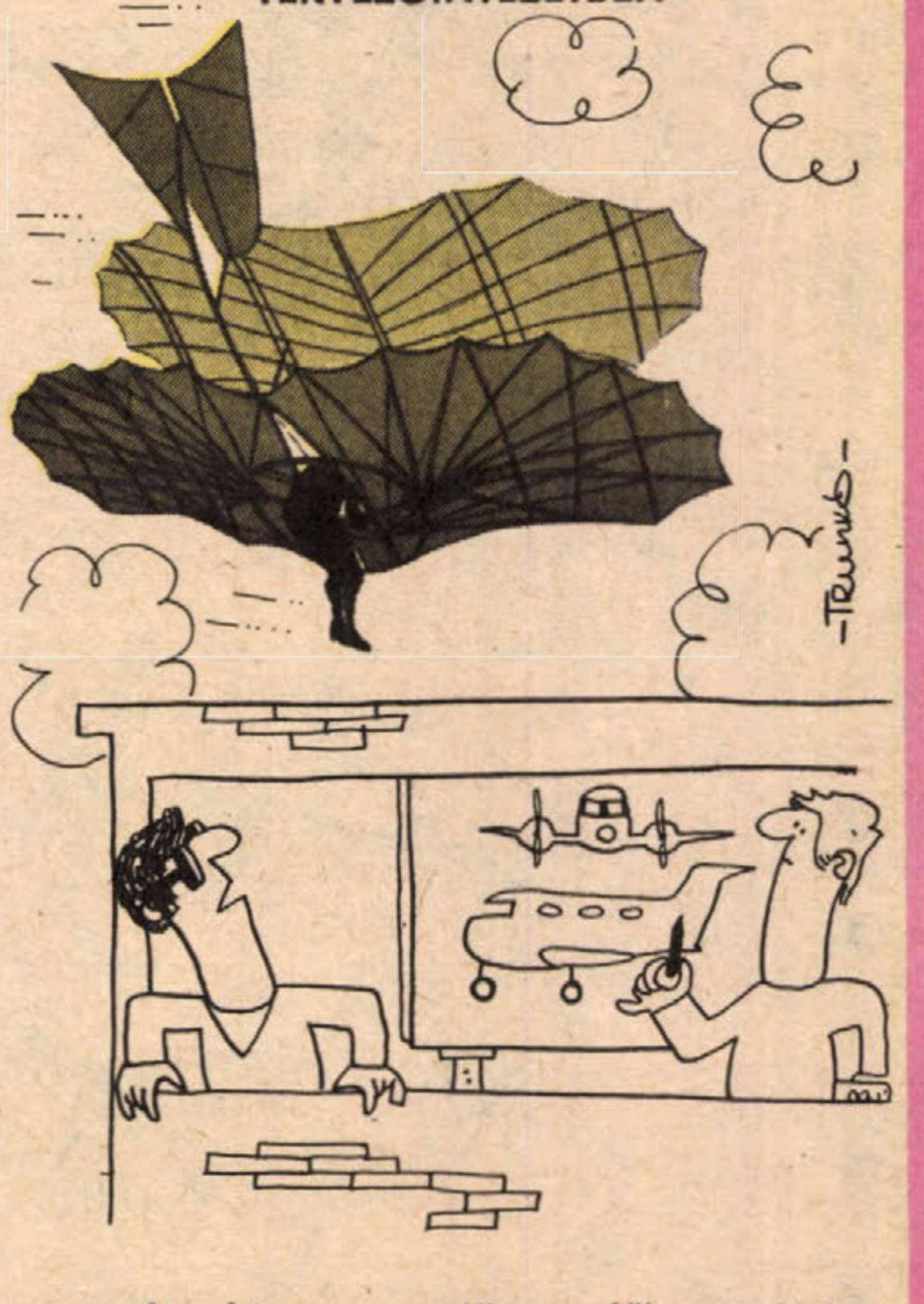
A LEGÉSLEGUTOLSÓ LEHETŐSÉG

MOST JÖN A NYOLCADIK!

Barbara Hutton, a világ egyik leggazdagabb nője, szereti a változatosságot mindenben, elsősorban férjekben. Az utóbbi időben azonban aggasztóan sokáig tartott ki hetedik férje mellett, s nem kevesebb mint öt évig tartott házassága őfensége Raymond Doan Vinh Champassak laoszi herceggel. Most azonban Barbara asszony hivatalosan közölte a világgal, hogy beadta férje ellen a válókeresetet. A válóokot nem közölte, de könnyű kitalálni: helyet kell csinálni a nyolcadik férjnek.

TERVEZŐINTÉZETBEN

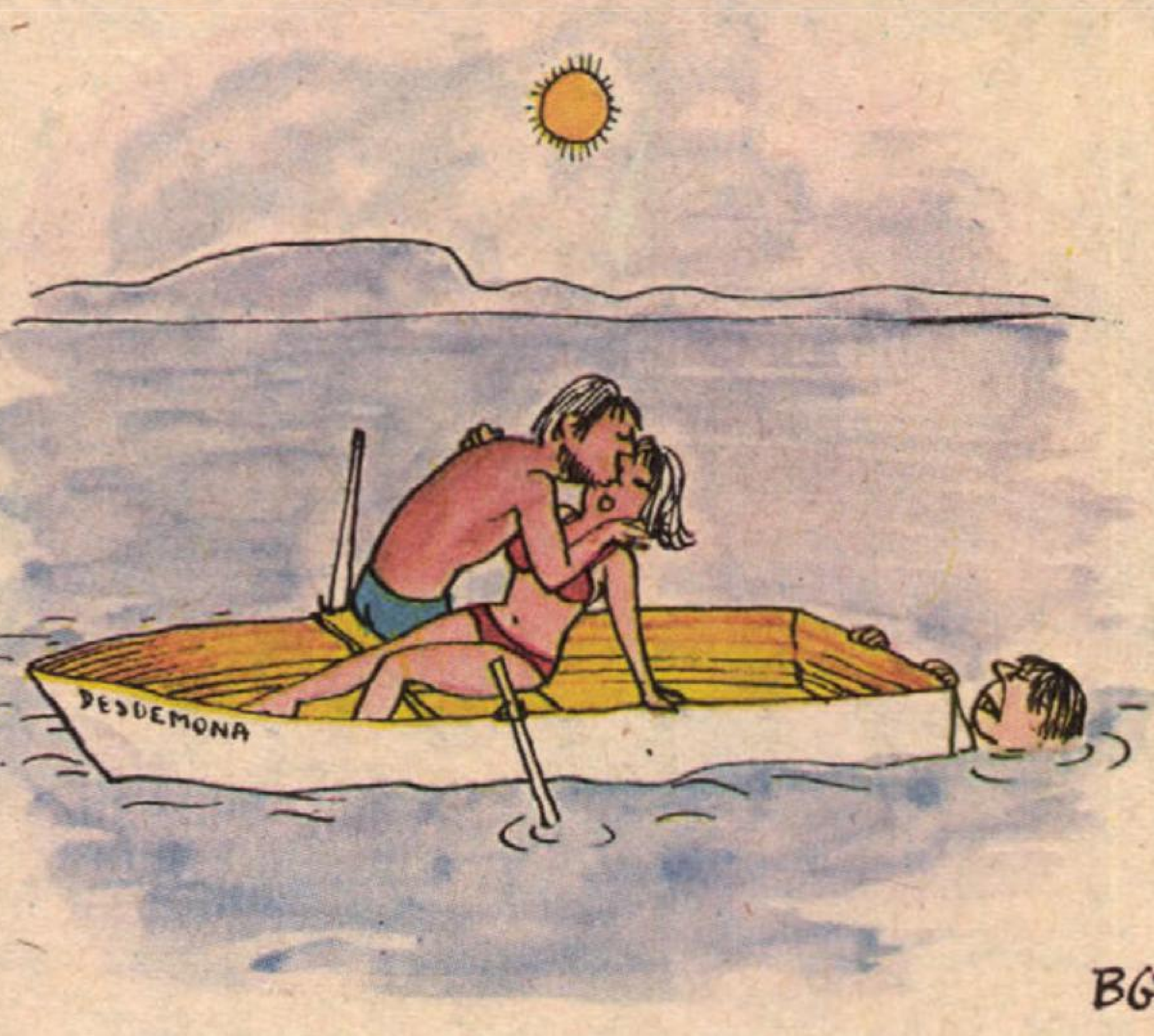
– Azt hiszem megjött a főkonstruktőr...

MELLÉFOGÁS

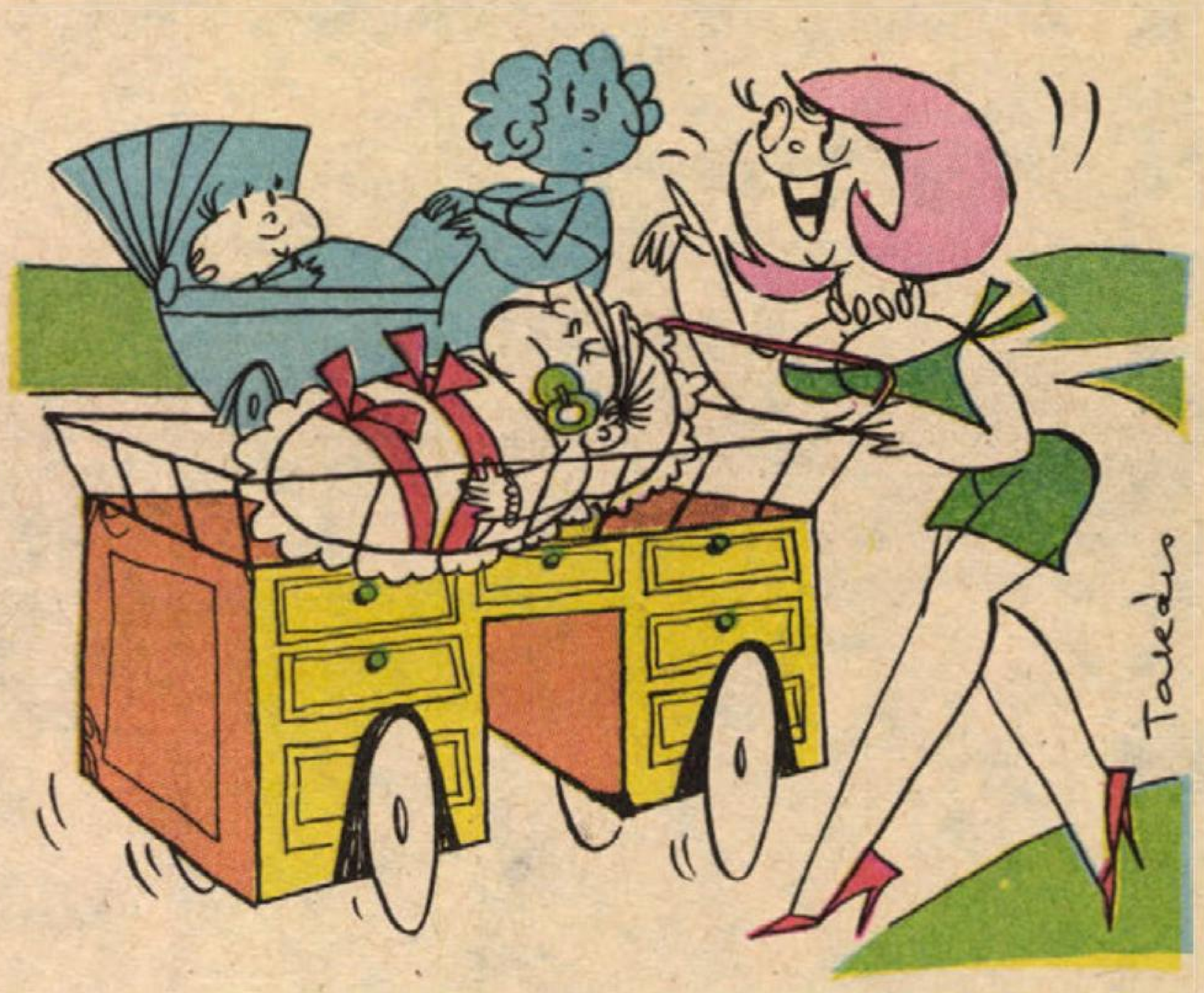
– Tehetséges művész a kisfiad!
– Bocsánat, de ezt a képet én festettem!

BALATONI TÖRTÉNET

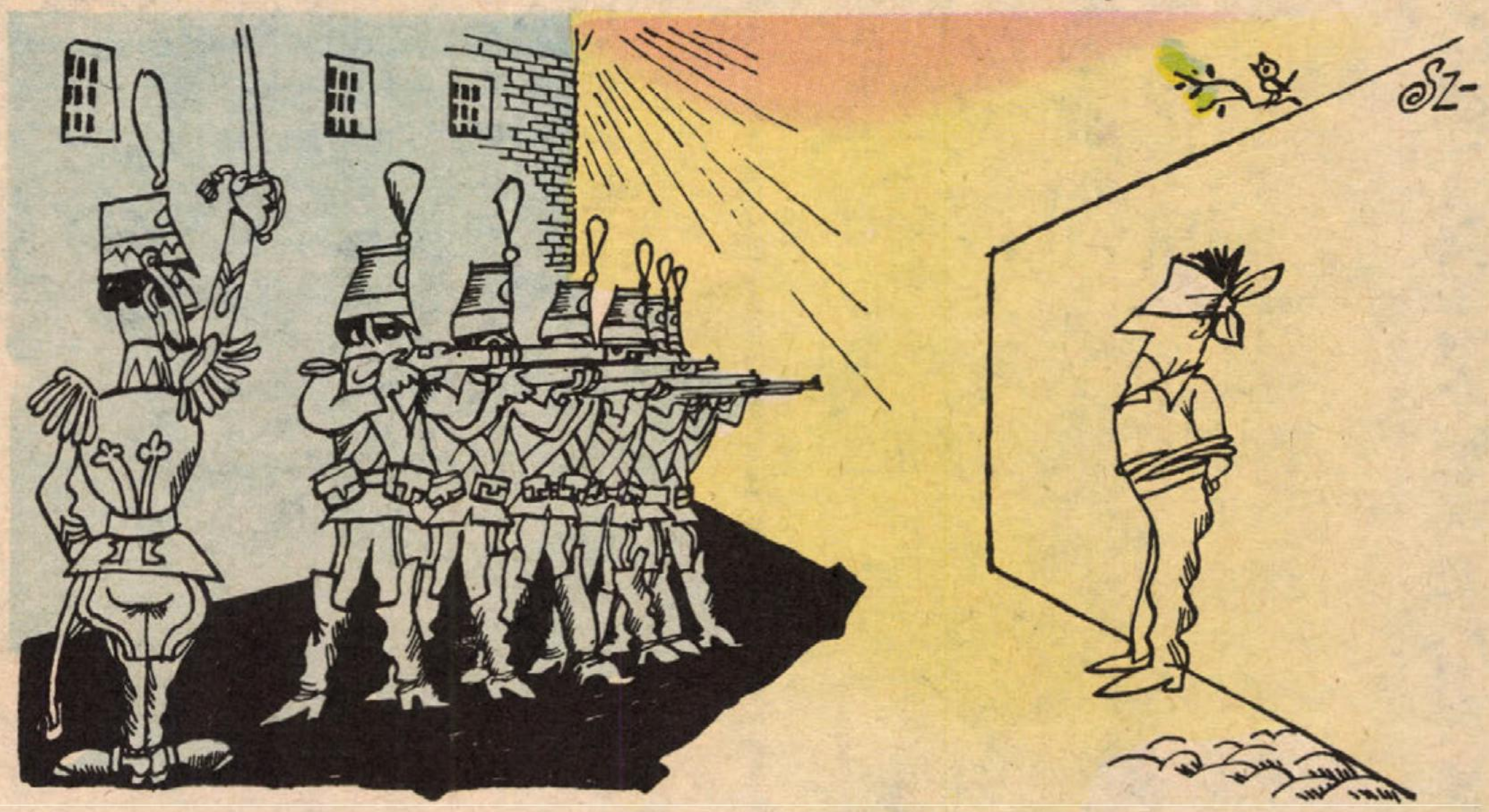
– Ki ez?
– Ne törődj vele, a férjem. Pokolian féltékeny!

GONDOS SZÜLŐ

– Már most szoktatom az íróasztalhoz!

NAPOS OLDAL

EZT OLVASTAM

KÜLÖNC VÁROSATYÁK

Az Ország-Világ egyik párizsi tudósításában találtam ezt a mondatot: *„Ha adóról van szó, amit nem nekik kell fizetniük, a városatyák kissé nehézkessé válnak.”*

Eszerint Párizsban élnek a világ legkülönlegesebb városatyái. Ők csak akkor nem nehézkesek, ha nekik kell adózniok.

ELDUGOTT JELEK

A Népsport irja egy ifjú labdarúgóról: *„Magában hordja az átlagon felüliség ezernyi jelét.”*

Ez sem rossz éppen, habár szerintem előnyösebb volna, ha az illető nem magában, hanem *magán* hordaná a szóban forgó jeleket. Már csak azért is, hogy látni lehessen őket.

HOGYAN ORIENTÁLJUNK?

A Népszabadság egyik kritikájából: „E szisztéma leírásába olyan motívumokat épít be, amelyek messzemenően alkalmasak arra, hogy a konkrét orientációt megzavarják, s *az olvasó asszociációs vonalát kikapcsolják a Sándor-ügy táblájából.*”

Megítélésem szerint — hm — az ügy táblájából kikapcsolt vonal sem segíti éppen elő az olvasó konkrét orientációját.

VIDÉKI HATÁROZAT

Napihír: „A balesetelhárítási szabályok végrehajtásának ellenőrzéséről *a tsz-ekben határozatot hozott* a forradalmi munkás-paraszt kormány.”

Hogy miért éppen a téeszekben hozta meg határozatát a kormány? Fogalmam sincs. Az Országház épületét bizonyára éppen takarították.

MULATÁS, NÉMI GONDDAL

Jeles hírlapírónk elmefuttatásából: „A poharak összekoccintásáról is régen tudom, hogy ez a kis szertartás a régi, nagy, *közös edényből* való ivások csökevénye.”

Ha jól értem, eszerint eredetileg a közös edényt kellett *önmagához* koccantani. Csoda-e, ha az emberiség végül is könnyebb megoldáshoz folyamodott?

Timár György

LABDARUGÓ — ALKALOM NÉLKÜL

Az ifjú Michael West mindössze 17 éves, de már a Fulham egyik reménységének számit. Imádja a labdarúgást, olyannyira, hogy egy barátságos mérkőzésen játékostársának – szerinte jogtalan – kiállítása miatt hozzávágta a labdát a játékvezetőhöz, majd egy jobb egyenest vitt be az állára. A játékvezető sebét egy öltéssel varrták össze.

– Azonnal megbántam tettemet – vallotta West a rendőrségen –, de az volt a baj, hogy a játékvezető nem adott alkalmat nekem a bocsánatkérésre, pedig halálra kerestem a lefújt mérkőzés után.

A játékvezetők brutalitása manapság valóban tűrhetetlen.

Hallottunk egy viccet

Mr. Walker korábban érkezik haza a szokottnál, a 37-ik emeleten levő lakásába. Benyit a hálószobába és ott találja a feleségét és a barátját, Mr. Smith-t. Mindkettőjüket hiányos öltözetben.

Mr. Walker haragjában először a hátsó zsebéhez kap, hogy előrántsa revolverét, azután mást gondol. Megfogja a cingár Smith-t, felemeli, az ablakhoz viszi és nyakánál fogva, harminchét emelet magasságban, a mélység fölé tartja.

— Félsz, te nyomorult? — kérdi Smithtől.

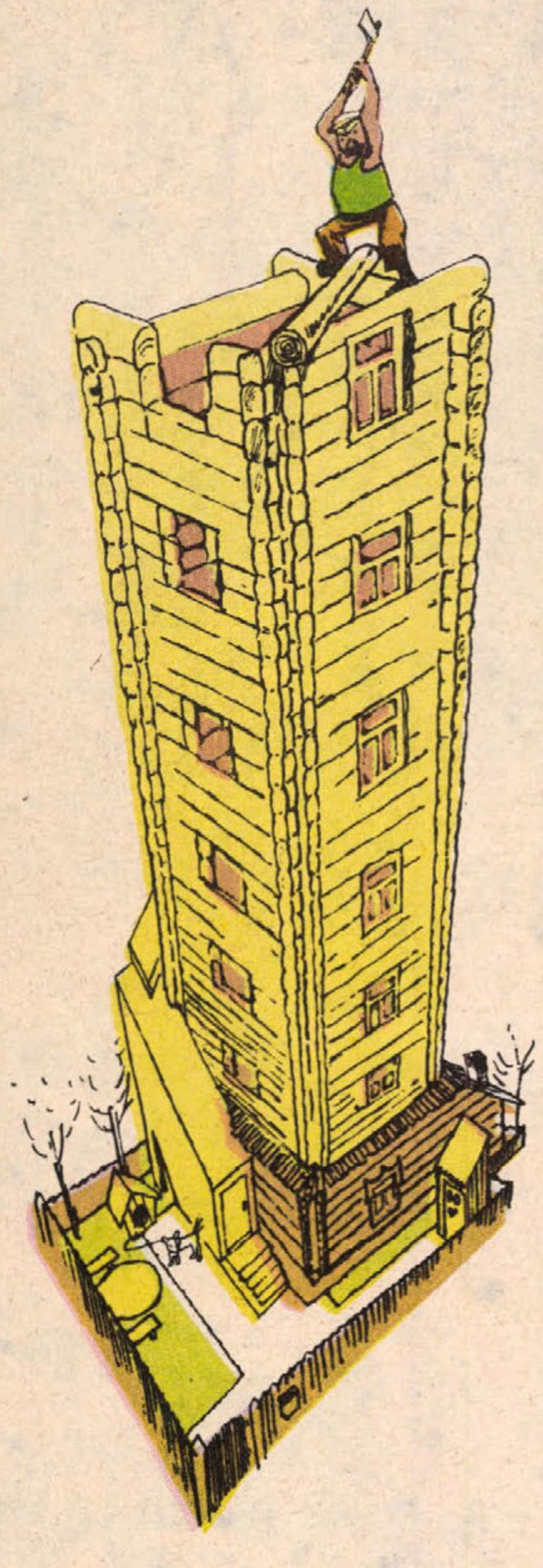
— Félek — nyöszörgi a barát.

— Na jó — mondja engedékenyen Mr. Walker —, akkor elengedlek!

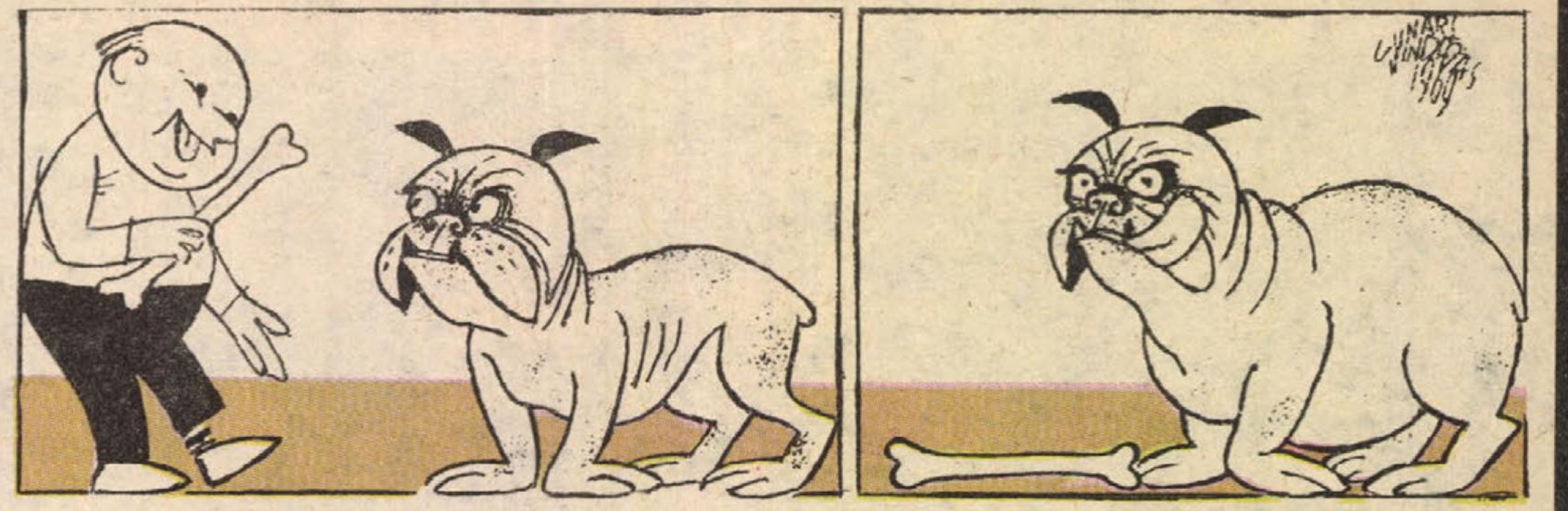

IMPORT HUMOR

NYARALÓHELYEN

Építkezés a nyári szezonra
(„Krokodil", Moszkva)

– Mit hoztam a kutyuskának?!
(„Dadzis", Riga)

LESZOKOTT A DOHÁNYZÁSRÓL

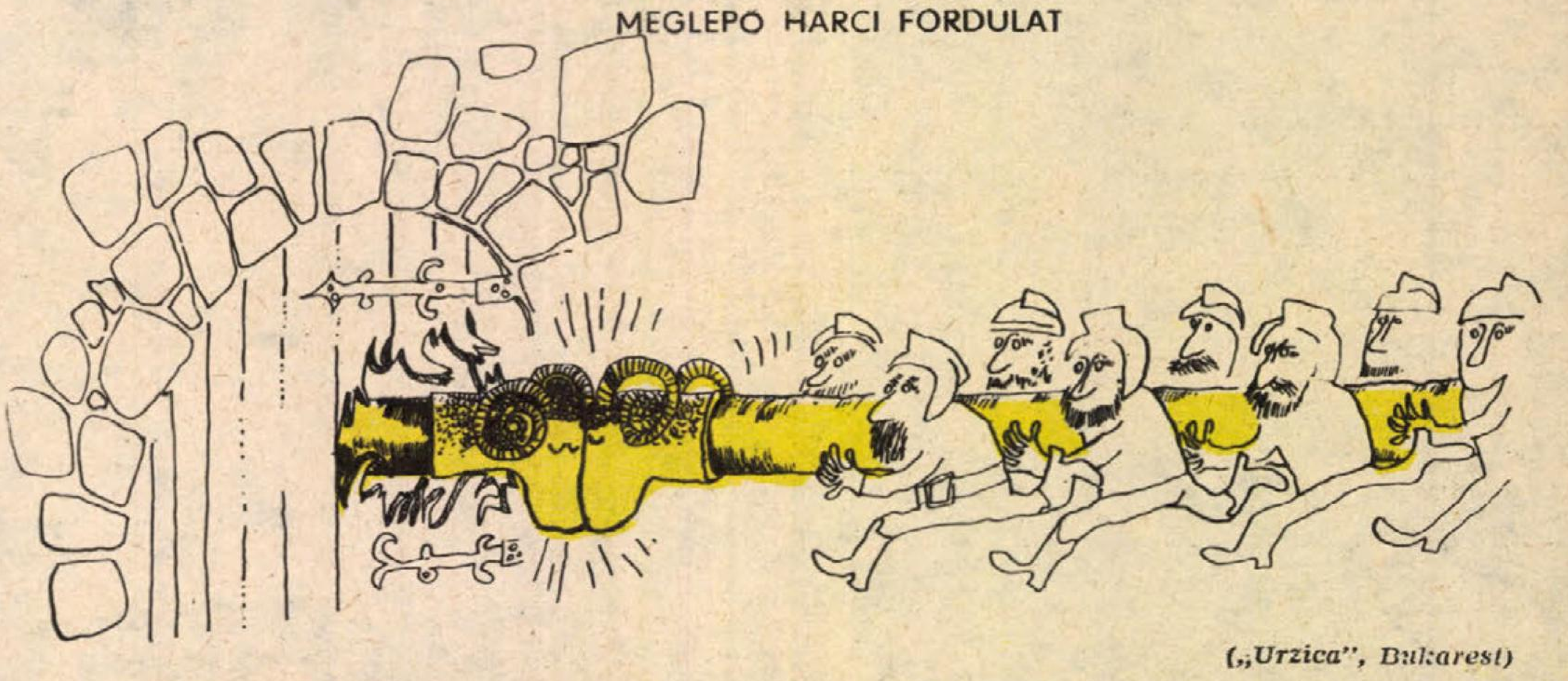
– Az ég szerelmére, már megint pipázol!?...
(„Eulenspiegel", Berlin)

SZÖKÉS

– Pssszt...
(„Le Rire", Párizs)

MEGLEPŐ HARCI FORDULAT

(„Urzica", Bukarest)

Reszkess piszok, jön a Centrum!

Kezdetben vala a kis boríték és a nagy szemét — mármint a kis borítékos szerencsesorsjegy és az általa termelt szerencsétlenül nagy szemét.

Most újra itt a kis boríték és alig van szemét.

Mi történt? Talán valami csoda jó útra térítette hazánk fiait, s ahelyett, hogy elszórnák a feleslegessé vált kis borítékot, a legközelebbi szemétgyűjtőbe sétálnak vele, vagy zsebre vágják?

Nem-nem, csodák nincsenek, de van varázs-szó, amely így hangzik: Nyerhet!

Ezt a varázs-szót kiáltja a plakátokról a Centrum Áruházak fölhívása: Nyerhet, ha nyeretlen sorsjegyére ráírja nevét, címét és bedobja az ő urnáikba. Nyerhet Trabantot, vásárlási utalványokat, meg ezt—azt—amazt.

Nem látok a kulisszák mögé, nem tudom mennyivel szállt be a buliba az OTP és a Köztisztasági Hivatal, de erősen gyanakszom.

Az OTP-re azért, mert bár kétségtelen, igen nagy a dolgozók tolakodása, hogy ki-ki tehetsége szerint hozzájáruljon az építendő fedett uszodához, ám ugyanakkor hat az átkozott polgári csökevény, amely nyerészkedni vágyik. Nos, ezt a kisördögöt biztatatja a borítékok sorsolása. Remélj! Veszett négy forintok Trabantra fordulhatnak.

A Köztisztaságira pedig azért gyanakszom, mert gondolom, az új mechanizmus szellemében kiszámították, olcsóbb mutyizni a sorsolásdiban, mint túlóráztatni a munkaerőket borítéksöprésre.

Ám, bármiképp szerveződött is ez az akció, az eredménye kétségtelen és sejtetni engedi a jövő kilátásait.

Nincs messze az a nap, amikor utcáinkról el fog tűnni a köztisztasági alkalmazottak népiesen: „utcaseprő" narancssárga mellényes kedves színfoltja. Helyettük a Köztisztasági Hivatal központi székházában nagy teljesítményű elektronikus számítógépek fogják értékelni az urnákba gyűjtött, hulladékokra írt neveket.

Hiszen világos, hogy sokkal olcsóbb egy Trabantot és néhány száz vásárlási utalványt kisorsolni a cigarettacsikkre, a banánhéjra, a cseresznyemagra és hulló falevélre írt nevek között, mint alkalmazottak hadát foglalkoztatni, őket ruhával s munkaeszközzel ellátni, gépeket üzemeltetni.

Most már csak azt kellene megoldani, hogy urnákba gyűjtsük a füstöt, a kormot és az autók kipufogását is.

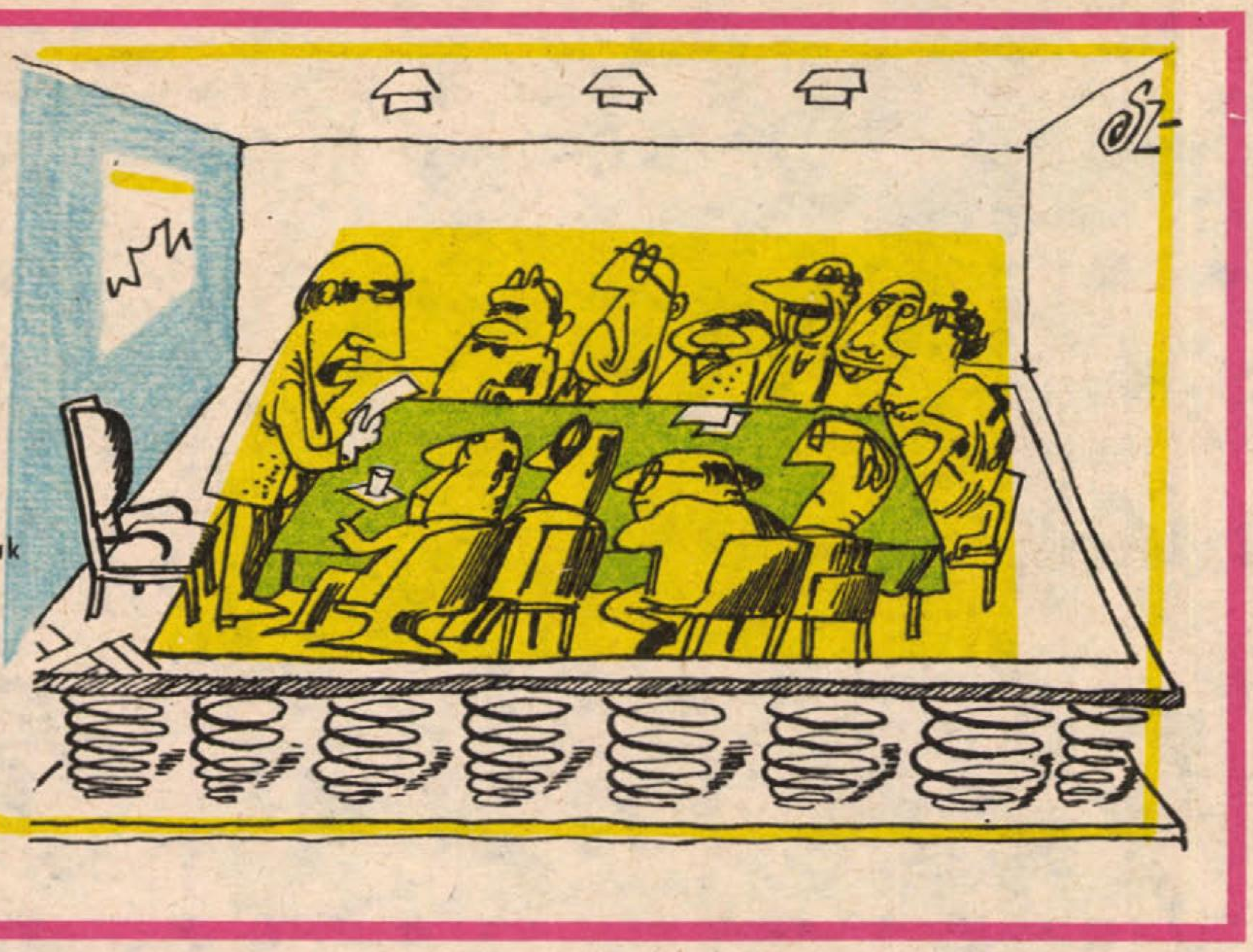
Sólyom László

BINGO A HOLDON

Az egyik legnépszerűbb angol szerencsejáték a bingo, amelyet külön játéktermekben játszanak. Az egyik élelmes londoni vállalkozó, Mr. Clarach Bay, azzal a kéréssel fordult az amerikai űrkutatási hatóságokhoz, hogy a Hold ez évre tervezett meghódítása után adjanak engedélyt neki egy bingo-szalon megnyitására. Kérését azzal indokolta, hogy a Hold a közeljövőben kedvenc kirándulóhelye lesz a Föld-lakóknak. „Az Apollo–8 utasai szerint a Hold végtelenül unalmas, egyhangú hely. Ezen szeretnék segíteni a magam szerény módján."

Mr. Bay tulajdonképpen egy nagy fontosságú, egyenesen világfontosságú kérdésre tapintott rá. Mert rendben van, előbb-utóbb eljutunk egy sereg égitestre, de mit csinálunk ott?

A KORSZERŰSÉG KÖVETELMÉNYE

– Értsük meg, hogy rugalmasnak kell lennünk!

ÚJ ALBÉRLŐK

– Fiatalabb koromban a végzet asszonya voltam...!

RÉBUSZ

A 73. sz. rejtvényünk megfejtése:

K FFFFFŐŐŐŐŐ

Kefekötő

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Jóna István, Debrecen, Csapó u. 1.

Bíró Károly, Hajdúböszörmény, Bocskai u. 28.

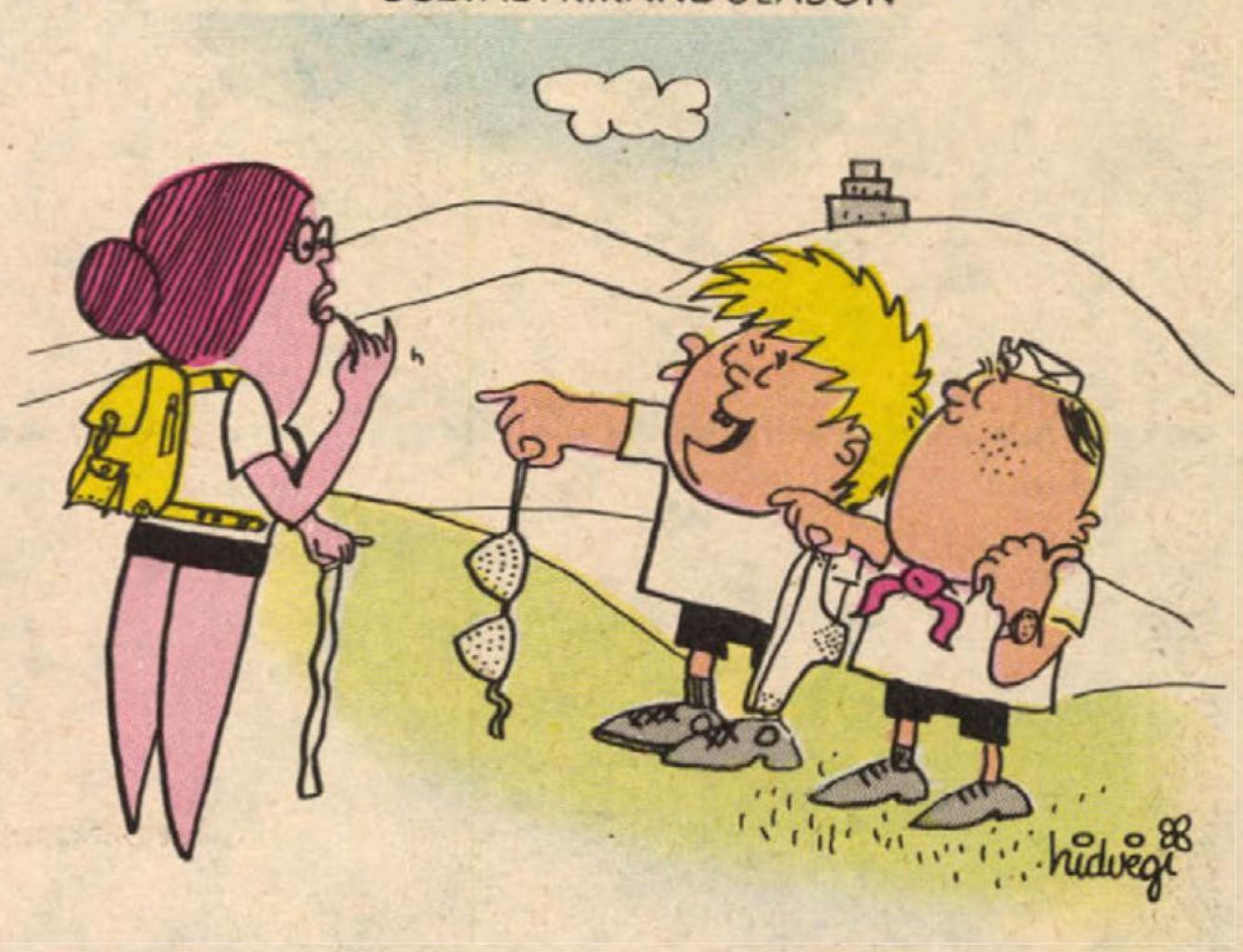
Csuhay István, Tiszaszentimre, Vasútállomás.

LELKI VÁLSÁG

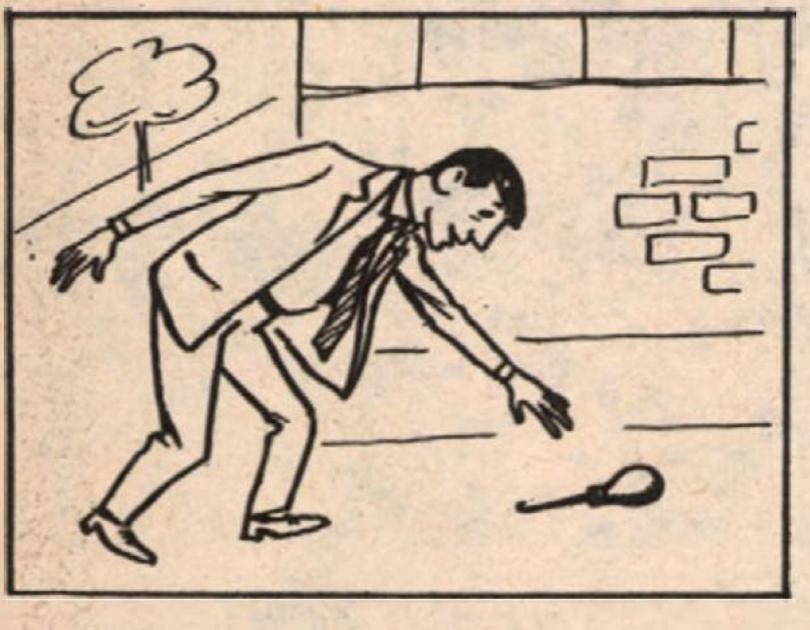
– És én még azt hittem, hogy nélkülözhetetlen vagyok a vállalatnál!...

OSZTÁLYKIRÁNDULÁSON

– Tanító néni, tessék nézni, mit találtunk!

75. REJTVÉNYÜNK

A helyes megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

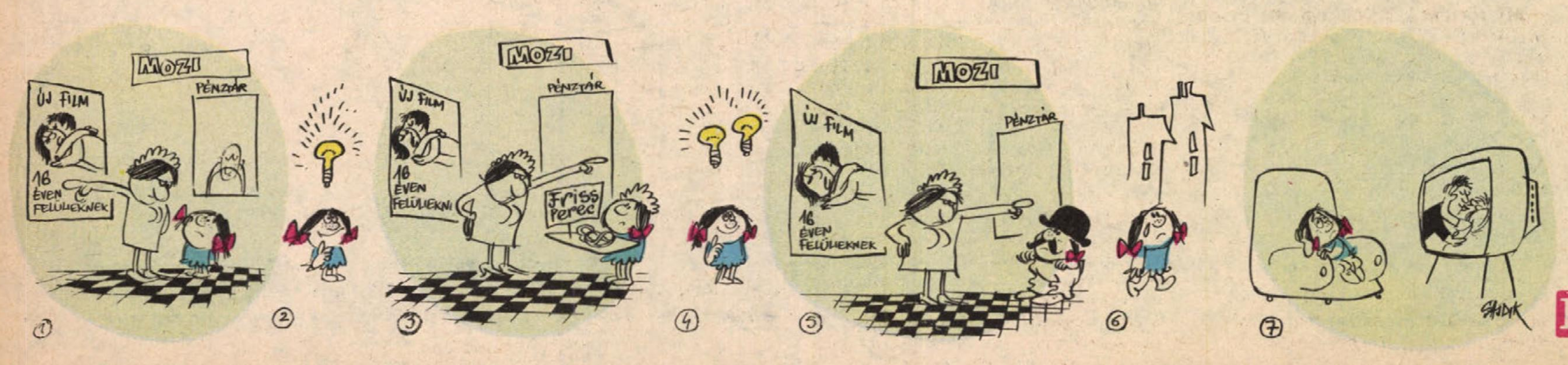
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MODERN CSŐLAKÓ

BUKSI ÉS A SZEXFILM

Sajdik Ferenc rajza

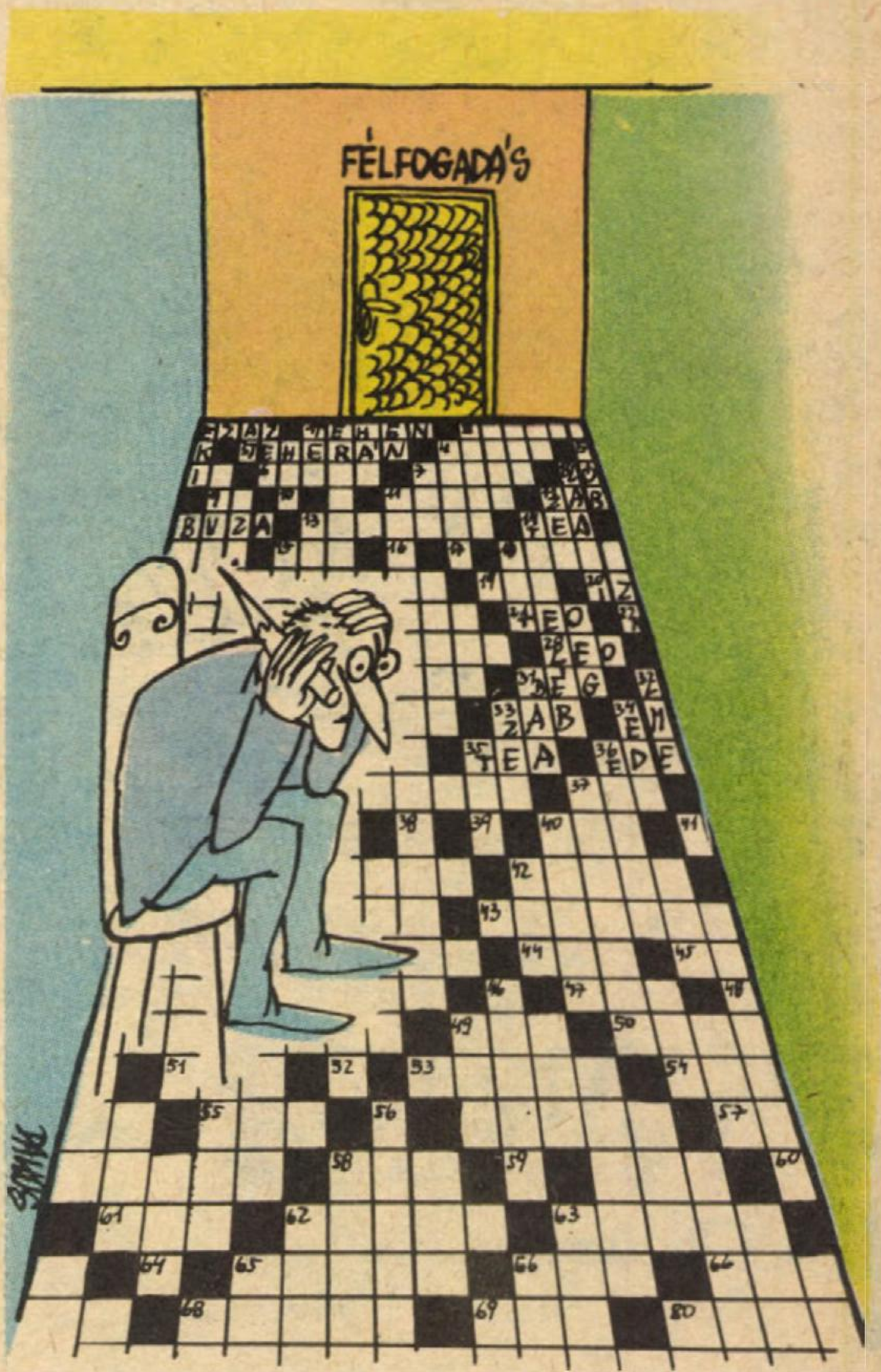

BELSŐ ÜGY

– Pszt! Ne a külföldiek előtt!

IDŐTÖLTÉS

JÖVŐBELÁTÓK

– Látod, ott lesz az erkélyünk, ahol az a madár repül...

RENDES HELY

– Azért szeretek ebbe az eszpresszóba járni, mert itt mindig takarítanak!

AKI MEGÉRDEMELTE

A hamburgi Sternben olvastuk, mint „a hét viccét": Couve de Murville miniszterelnök megkeresi De Gaulle-t a visszalépése után:

– Tábornokom, most már gondolkoznunk kell azon, hogy abban a valószínűtlen esetben, ha Ön egyszer meghalna, hová temessük. Én úgy vélem, hogy Napóleon mellé az Invalidusok dómjába...

De Gaulle haragosan válaszol:

– Egy altiszt mellé?

A miniszterelnök újabb javaslattal él:

– És mi lenne, ha a Diadalív alá...

– Hogyne, hogy minden amerikai turista végigcsámpázzon a siromon!

– Akkor csak egy megoldás marad: az Orléans-i Szűz mellé!

De Gaulle egy pillanatig gondolkozik.

– Rendben van. Ő megérdemli.

SZIGORÚ FIGYELMEZTETÉS

– Jegyezze meg az elvtárs, én utálom, ha a kollégák bennem a nőt látják és nem a munkaerőt!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3088/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre